

Türk hâkim sınıfları, toplumsal yapıyı olabildiğince gericileştirmek, sosyal tabanını diri tutmak, saldırgan dış politikasına kitle desteğini bu şekilde hazır halde tutmaya dayalı hareket etmektedir.

Yeni Demokrasi

10 TEMMUZ- 24 TEMMUZ 2024 • SAYI: 165 • FİYAT: 15 TL • ISSN: 2630-5526

gazetesi

ne paylaşım savaşı
ne faşizm

HALK KURTULUŞ İSTİYOR!

EMEK

6

**İŞÇİNİN ŞEYTANI: VERGİ
TAHSİLDARI DEVLET**

Günümüz dünyasında hâkim sınıfın baskı aracı olan devlet sözde tüm toplumun ama esasta kendi sınıf iktidarının ihtiyaçlarını karşılamak için vergi toplarken vergi etrafında çok önemli sınıf mücadeleleri yaşanmış, varlıkları elinden alınan kitleler büyük isyan ve başkaldırlara girişmişlerdir. Vergiler çok uzun zamandan beri sınıf mücadelesinin temel gündemlerinden biridir.

DÜNYA

10

**TOPYEKÜN SAVAŞA
DOĞRU MU?**

Bölge yerel güçlerle, bölgesel aktörlerle birlikte iki emperyalist gücün çarpışma noktası haline gelmiş durumda. Emperyalistler ve yerli iş birlikçileri düşük yoğunluklu savaşın devam etmesi noktasında uzlaşıyor. Sınırları ve çizgileri aşan politikaların uzun vadede kaybettireceği aşikâr. ABD ve AB şemsiyesi altında tehditler savuran İsrail yönetimi emperyalist efendileri tarafından dizginlenemezse bölgede büyük yıkımlar yaşanacak.

SAYFA 12-13-14

KOLEKTİF DOĞRULTU /

**Emperyalizmin Savaş ve Kriz Dünyasında
AEL'in Proleter Kurtuluş Bayrağına Sarılıyor**

Sarıgazi'de binler Sivas'ta yitirilenler için yürüdü

Yürüyüş, Sivas Katliamı'nda yitirilenlerin isimlerinin okunmasının ardından "Yaşıyor" denilerek başladı. Yürüyüş boyunca Maraş, Dersim, Diyarbakır, Suruç ve 10 Ekim katliamlarında yaşamını yitirenler de anıldı.

Yürüyüş boyunca sık sık "Katiller Halka Hesap Verecek", "Sivas'ın Işığı Sönme-yecek", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Madımak'ı Yakanlar AKP'yi Kuranlar" sloganları atıldı.

Vatan Ortaokulu önünden yürüyüşe başlayan kitle sloganlarla Demokrasi Caddesi'nin başına kadar yürüdü. Demokrasi Caddesi'nin girişine kurulan platformda yapılan açıklamalar ile anma devam etti.

Saygı duruşunun ardından yapılan basın açıklamasında devletin katliamdaki pozisyonuna ve cezasızlık politikasına şu sözlerle dikkat çekildi: "Sivas Katliamı'nın üzerinden 31 yıl geçti. Ancak

ne acılarımızı dindirecek ne de yüreğimize su serpecek bir gelişme yaşandı. Katliamın sorumlularıyla ilgili açılan davaların hiçbirisi sonuçlandırılmadığı gibi katliam failleri yurt dışına kaçırıldı

ve normal yaşamlarına devam etmeleri sağlandı. Zaman aşımına uğratılan davayla tutuklu olan sanıklar da Cumhurbaşkanı tarafından affedildi, cezasızlıkla ödüllendirildi."

2 Temmuz 1993'ten bugüne katliamcı zihniyetin devam ettiğine dikkat çekilen açıklamada şovenizmin körükletildiği belirtildi. Eğitim alanında cemaat ve tarikatlarla yapılan protokollere, ÇEDES projesine, yeni müfredata vurgu yapılan açıklamada bu zihniyete karşı mücadeleye devam edileceği belirtildi.

Açıklamanın ardından Grup İsyan Ateşi ve Grup Vardiya beraber sahneye çıkarak türkü ve marş seslendirdi. Anma etkinliği sloganlarla sona erdi.

Yazı İşleri Müdürümüz hakkında soruşturma başlatıldı

Gazetemizin Yazı İşleri Müdürü Tuba Apaydın hakkında İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından "örgüt propagandası yapmak"tan soruşturma başlatıldı.

2022 yılında Samandağ'da Partizan ve YDG tarafından gerçekleştirilen etkinlik polis tarafından basılmıştı. Etkinliğin yapıldığı mekanda polis duvarları kırmış, pencerelerdeki silikonları sökmüş, yiyecekleri dahi parçalamıştı. 29 kişi yerde sürüklenerek ters kelepçeyle gözaltına alınmıştı.

Gazetemiz de halk tarafından

video kayıt altına alınan polis işkencesini yine halkın çıkarlarını gözeterek kamuoyuyla paylaşmıştı. Bu görüntüler

ve yapılan haberler Apaydın hakkında soruşturma başlatılmasına gerekçe yapıldı.

"Örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla başlatılan soruşturma kapsamında ifade veren Apaydın'a gözaltına alınan 29 kişiyi tanıyıp tanımadığı soruldu. Soruşturma dosyasında gazetemizin internet sitesinde yapılan haberlerde "örgütü övücü" ifadelerin yer aldığı iddiasında bulunuldu. Apaydın'a bu iddialar üzerine sorular yöneltildi.

Apaydın'ın avukatı Destina Yıldız müvekkili hakkında daha önce de aynı iddialarla dava açıldığını, Apaydın'ın bu davalardan beraat ettiğini söyledi ve bu soruşturma hakkında da takipsizlik kararı verilmesini talep etti.

Yeni Demokrasi
gazetesesi

SUSTURULAMAZ!

8 gazeteci hakkında hapis cezası verildi

Ankara merkezli soruşturma kapsamında 29 Ekim 2022'de tutuklanan ve 16 Mayıs 2023 tarihinde tahliye edilen Mezopotamya Ajansı (MA) Yazı İşleri Müdürü Diren Yurtsever ile MA muhabirleri Berivan Altan, Selman Güzelyüz, Hakan Yalçın, Emrullah Acar, Ceylan Şahinli, Zemo Ağgöz ve Deniz Nazlım, JINNEWS muhabirleri Habibe Eren ve Öznur Değer ile MA'nın eski stajyeri Mehmet Günhan hakkında açıl-

an davanın karar duruşması görüldü. Ankara 4'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada karar açıklandı.

Mahkeme, gazeteciler Habibe Eren, Ceylan Şahinli ve Mehmet Günhan hakkında beraat kararı verdi. Diğer gazeteciler hakkında ise 6 yıl 3'er ay hapis cezası verildi. Basın örgütleri ve gazeteciler verilen hapis cezalarına tepki gösterdi.

Serik'te 17 yaşındaki Suriyeli mülteci katledildi

Antalya'nın Serik ilçesinde bir grup, Suriyeli 17 yaşındaki Ahmet Handan El Naif'i katletti.

Suriyeli mültecilere yönelik saldırılarda Antalya'nın Serik ilçesinde Suriyeli bir çocuğun öldürüldüğü öğrenildi. Suriyeli 17 yaşındaki Ahmet Handan El Naif, motosikletli 3 kişi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

Graffitihaber'in haberine göre; olay Kökez Mahallesi'nde yaşandı. Naif'in ölümüne dair R.Ö., Y.Y. ve İ.Ö. gözaltına alınıp tutuklandı.

POLİTİK GÜNDEM

HALKIN YAŞAMSAL SORUNLARININ NEDENİ GÖÇMENLER DEĞİL FAŞİZMDİR! ŞOVENİZME GEÇİT VERME!

2024, dünyada ekonomik krizin yoğunlaşmasına paralel olarak emperyalistler arası çelişkilerin de daha fazla keskinleştiği bir yıl olarak seyrediyor. Emperyalizmle sarmalanmış ve kuşatılmış dünyada, bu güçlerin arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi ülkelerde, bölgelerde ciddi siyasal gelişmelere yol açtığı gibi yeni arayışları ve klikler arası mücadeleden de etkiliyor. Egemen sınıflar arasındaki klik mücadelelerinin boyutunu ve eğilimlerin izini bir yönüyle gerçekleştiren seçimlerde sürmek mümkün.

SEÇİMLER VE ARAYIŞLAR

Türkiye’de gerçekleşen yerel seçimler, Avrupa Parlamentosu seçimleri, Fransa’da gerçekleşen erken seçimin ilk ve ikinci turları, İran’da Cumhurbaşkanı Reisi’nin ölmesiyle yeni Cumhurbaşkanı için gerçekleşen seçim, İngiltere seçimleri ve sırada bekleyen ABD Başkanlık seçimi bu yıl içinde gerçekleşmiş ve gerçekleşecek seçimlerdir. Türkiye, Fransa, İngiltere ve İran’da gerçekleşen seçimler Avrupa ve Orta Doğu açısından önemli sonuçlar doğurdu. Her dört seçim de iktidardaki egemen sınıf kliklerin gücünde bir zayıflamaya işaret etmiştir. Kitlelerin verili olana tepkisi ve öfkesi sandıklara etki ederken kitlelerin sisteme olan umudunu korumaya hizmet edecek bir siyasal iklimin oluşmasını da sağlamaktadır. Fransa’da iki turlu seçimde hem daha sağcı hem de daha solcu eğilimin güçlendiği görüldü. İlk turda Le Pen liderliğindeki faşist eğilimli Ulusal Birlik ittifakı birinci parti çıkarken ikinci turda, bu faşist eğilime karşı seçime mobilize edilen kitlelerin rekor düzeydeki katılımıyla bir tür sol ittifak olan Yeni Halk Cephesi seçimi kazandı. İran Cumhurbaşkanlığı seçiminin ikinci turunda da yine seçime katılımın artmasıyla 16 yıl aradan sonra reformcu çizgi ve onun temsilcisi Mesud Pezeşkiyan seçimi kazanmış ve yeni Cumhurbaşkanı olmuştur. İngiltere’de ise beklendiği gibi İşçi Partisi açık ara seçimlerin galibi olmuştur. Tüm bu

seçimler ve sonuçları daha saldırgan bir politik çizgiye yönelme ve var olanı sürdürme eğilimi yerine daha yumuşak geçişlere uygun arayışlara, geçici süre denge oluşturmaya, sınıf mücadelesinde yeni bir denklem kurmaya yönelik politik zemini olgunlaştırma amacına hizmet edecektir. Bu arayışların ise iç ve dış politikada sürecin esas eğilimini değiştirmeyeceğini şimdiden söylemek mümkündür. Egemen sınıflar ile halk arasındaki çelişkiler keskinleşmeye, zaman kazanılarak bölgesel ölçekli politik yoğunlaşmalar ve gerginlikler beslenmeye devam edecektir. İsrail’in Lübnan, Suriye ve İran’ı içine alacak şekilde saldırganlığa devam etme hevesini hem Fransa ve İngiltere hem de İran’da oluşan yeni politik dengenin etkileyeceği açıktır.

mek ve zaman kazanmaya ihtiyacı olan bir İran gerçekliği olarak yorumlamak gerekmektedir. İran bu şekilde fırsat ve imkânlar oluşturma ya da daha güçlü hazırlıklar için zaman kazanacak bir hamle peşindedir. İran’daki Cumhurbaşkanı tercihi elbette bölgesel hesaplardan bağımsız ele alınamaz. Daha ciddi askeri çatışmalara zemin sunan Filistin meselesi, Suriye’deki gelişmeler, Yemen’in tutumuyla oluşan Kızıldeniz’deki hareketlilik, Lübnan gerçekliği İran’ın Cumhurbaşkanı tercihini belirleyen faktörler olmuştur. Batılı emperyalistlerin ve İsrail’in daha saldırgan pozisyon almasına karşı yapılan siyasi bir hamledir. Bu durum siyasal ve diplomatik yoğunlaşmayı artıracak, daha güçlü gerginlikleri örgütlemek için zaman sağlayacaktır.

dedir. Bölgesel gelişmelerin Filistin ekseninde bölgesel çatışmaları ve denklemleri etkileyen yapısını kendisi için bir fırsata çevirmek istemektedir. Özellikle Irak Kürdistanı ve Suriye Kürdistanı’nda Kürt Ulusal Hareketine ve kazanılmış haklara yönelik varoluşsal yaklaşımını daha güçlü askeri saldırılar ile örgütlemeye odaklanmıştır.

Bu bağlamda Irak Kürdistanı’nda gerilla alanlarına Barzani desteğiyle durmaksızın saldırılar gerçekleştirilmekte ve askeri üsleri ile yerleşik bir güç konumu alma peşindedir. Rojava siyaseti ise daha karmaşık ve çok yönlüdür. Bir yandan ABD ile onun için daha işlevli hale gelerek NATO hegemonyasını Kürtleri de tepeleyerek genişletme pazarlıkları yaparken diğer taraftan Rusya üzerinden Suriye Rejimi ile diyalog yollarını açmaya çalışmaktadır. 28 Haziran’da Tayyip Erdoğan, Esad ile geçmişte ilişkilerinin iyi olduğunu belirterek tekrar görüşmelere başlamanın olumlu olacağını, Suriye’nin toprak bütünlüğünü savunduklarını belirtti. Suriye’nin fiilen parçalanmış durumunda savaş kışkırtıcısı, işgalci olma gerçekliği ile rejimle görüşme arzusunun hem bir tıkanmaya hem de daha büyük çatışma ve gerginliğe zemin hazırlandığına işaret etmektedir. Erdoğan’ın Esad ile görüşmeye hazır olduğunu belirtmesinden hemen sonra zaten uzun zamandır kontrollü olarak devletin diri tuttuğu Suriyeli göçmenlere yönelik halkı düşmanlaştıran yaklaşımı 1 Temmuz’da Kayseri’de bir harekete dönüşmüştür. Suriyeli bir mültecinin 6 yaşındaki bir çocuğa cinsel istismarda bulunması Suriyelilerin yoğun olarak yaşadığı mahalledeki iş yerlerine, evlere, arabalara ve insanlara yönelik bir lince dönüşmüştür. Organize olduğu belli olan şoven bir grup evleri, dükkanları yakma ve yağmalamaya girişmiştir. Mültecilere karşı oluşturulan tepki ve öfke bir şovenist kampanyaya dönüşmüştür. Ertesi gün yine Kayseri, Reyhanlı, Kilis, Antalya, Konya ve daha birçok yerde mülteciler organize ya da kendiliğinden bir şekilde hedefe konmuştur. Onlarca iş yeri yağma-

KLIKLER İÇİN ORTAK DÜŞMAN

Türk hâkim sınıflarının gerçekleştirdiği yerel seçimlerin oluşturduğu tablo ise klikler arasında bir “yumuşama-normalleşme” tartışması eşliğinde, klikler içi tartışmayı ve mücadeleyi de besleyecek şekilde seyretmeye devam ediyor. Frenlenemeyen ekonomik kriz, erken seçim tartışmalarının start alması, Orta Doğu’da gelişmelerin yarattığı gerginlik, Sinan Ateş cinayetiyle küçük ortak MHP’nin sıkıştırılması gibi gündemler üzerinden hem klikler arası mücadele hem de klikler içi mücadele saçaklanmaktadır. Faşist diktatörlük bu süreçte özellikle ekonomik krize ve bölgesel gelişmelere odaklı bir yönelim için-

Özellikle İran seçimleri ve sonuçlarına burada özel vurgu yapmak gerekmektedir. Seçimin galibi olan Pezeşkiyan 2021 seçimlerinde Anayasayı Koruyucular Konseyi tarafından veto yemiş bir adaydır. Reisi’nin ölümünden sonra ise sistemin en üst temsiline sahip ve hiç kuşkusuz gücünün zirvesinde olan Hamaney belli ki süreci reformcu bir adayla yönetmek zorunluluğu hissetmiştir. Bu tercih hem iç siyasette öfkeli ve tepkili geniş kitleleri daha kolay yönetmeyi hem de bölgesel düzeyde bilhassa İsrail tehdidine karşı Batılı emperyalistler ile diyalog olanaklarını genişletmeyi içeriyor olmalıdır. Bu bağlamda özellikle bölgesel gerginliği daha fazla olanak elde ederek yönet-

lanmış, ev yakılmış ve birçok emekçi mülteci ağır yaralanmıştır. Devam eden günde yani 2-3 Temmuz'da ise Afrin, İdlib, Azez, Cerablus, El Rai ve Marea gibi yerlerde karşı öfkeyle TIR'lar, askeri üsler, valilik binası, PTT gibi hizmet kurumları ve Türk bayrakları hedeflenmiştir. Suriye'de faşist diktatörlüğün kontrolü altındaki bölgelerde oluşan bu tepki buradaki cihadist güçlerin Esad ile görüşmeye yönelik kontrollü ve dengeli bir uyarısı olarak yorumlanmalıdır.

Kayseri'deki olay sonrasında yayılarak devam eden linç ve şovenist saldırganlığın devlet tarafından yönlendirilen bir özelliğe sahip olduğu görülmektedir. TC tarihi bu tür amaca hizmet edecek provokasyonlar tarihidir aynı zamanda. Zamanın MİT başkanı Hakan Fidan'ın Suriye'ye saldırmanın "karşı taraftan atılacak iki füzeye baktığı"nı söyleyen konuşmaları hafızalardaki yerini koruyor. Devletin istediği politikaya zemin oluşturmak için bu türden girişimleri organize edecek kurumları, ilişki ağları ve yetenekleri ziyadesiyle vardır. Bu linç girişimleri Esad ile görüşmenin olgunlaştırılması için kullanılabilir araçlar olarak ortaya çıkmaktadır.

SURİYE'DE ESKİ TARZ İLE YENİ HESAP YAPMAK

Hakeza yine Avrupa Futbol Şampiyonası'nda bir futbolcunun Avusturya maçı sonrası yaptığı bozkurt işaretine gelen tepkiler ve futbolcuya verilen

ceza sonrası oluşan şoven dalga Tayyip Erdoğan'ı Türkiye-Hollanda maçı için Berlin'e sürüklemiştir. Şangay İşbirliği Örgütü'nün 3 Temmuz'da Astana'da başlayan toplantısına "diyalog ortağı" olarak katılmış, aylardır Putin'le yapılmayan görüşme nihayet gerçekleşmiştir. Ana konu Esad ile ilişkiler ve Suriye olmuştur. Erdoğan, Berlin'de izlediği maçtan sonra ülkeye dönerken uçakta gazetecilere verdiği demeçte Esad ile görüşme konusunda daha kararlı bir tutum içinde olduğunu şu sözlerle ifade etmiştir: "Biz davetimizi yapacağız. İnşallah bu davetle birlikte de Türkiye-Suriye ilişkilerini geçmişte olduğu gibi aynı noktaya getirelim istiyoruz. Davetimiz her an olabilir." Bu açıklama Putin ile yapılan görüşmenin Esad ile diyalog kanallarını açtığını göstermektedir. Bu görüşme ABD emperyalizmi tarafından 9-10 Temmuz'da gerçekleştirilecek NATO toplantısında masaya yatırılacağını öngörmek zor değildir.

Türk egemenlerinin Suriye politikası, ABD'den istediği rolü aldığı oranda geçerlidir. ABD ile TC arasında Suriye konusunda ihtilaflı mesele sadece Rojava meselesidir. Onun dışında tam bir uyum içindedirler. Ancak Rojava meselesinin TC için hayati önemi göz önüne alındığında ABD'yi ikna etmek için daha fazla olanağa ve hamleye ihtiyaç duyduğu da açıktır. TC'nin ABD izin vermeden Suriye yöneliminde çark etmesi olanaklı değildir. ABD ve Rusya arasında Suriye üzerinde oluşmuş dengenin bozulma eğilimi güçlenmektedir. Bu eğilim TC'yi Esad

ile görüşmeye istekli kılmaktadır. Bu durum TC'nin Suriye'de elde ettiği olanakları kullanarak Esad'la bir diyaloga çevirmesi kazanımlarını ve çıkarlarını genişletmeye dayalıdır.

Faşist diktatörlüğün Suriye'de aldığı konumlanış ve elde ettiği olanakları koruma yaklaşımı ile Esad'ın alacağı konumlanışın uzlaşmaz karakteri açıktır. Bu uzlaşmazlık durumu taraflar için görüşmeleri daha güçlü hamleleri örgütlemeye olanağı olarak görüldüğü açık olmalıdır. Bu tablo Esad ile faşist diktatörlük arasında geçici bir bahar yaşanmasına dahi müsaade etmeyecek niteliktedir. TC görüşmeleri İsrail'in Suriye'ye yönelik tehditlerinin yoğunlaşmasına paralel ele almakta ve bir nevi kuşatma siyaseti izlemektedir. Suriye rejimi ile TC arasındaki çelişkide diyalog geçici çatışma ise esas olan yandır. Tüm bu hamleler çelişkilerin daha fazla yoğunlaşması ve askeri hamlelerin daha güçlü zemin kazanmasına hizmet edecek özelliktedir.

HER ŞEY ŞOVENİZMİ SEMİRTMEK İÇİN

Faşist diktatörlük çok katmanlı, çok boyutlu bir şekilde şovenizmi beslemeye devam edecektir. Türk hâkim sınıfları, toplumsal yapıyı olabildiğince gericileştirmek, sosyal tabanını diri tutmak, saldırgan dış politikasına kitle desteğini bu şekilde hazır halde tutmaya dayalı hareket etmektedir. Bu bağlamda güncel olarak Kürt meselesi ve mülteci gerçekliği şovenizmin temel

argümanıdır. Bunun yanında sürekli ve bıkırtıcı şekilde uşağı olduğu emperyalist güçleri de toplumda ulusal gururu okşayacak şekilde şovenist kampanyalarda kullanmaktadır. Spor, sanat, kültür, siyaset, hukuk, ekonomi vd. tüm alanlardaki gelişmeleri AKP-MHP bloku ve diğer faşist klikler tarafından şovenizmin konusu haline getirilmektedir. Bölgesel savaşlar ve çelişkilerin yaydığı barut kokusu Türk egemen sınıflarının aldığı konumlanmayla birlikte kitlelere dönük şovenist histeriyi sürekli büyütme ihtiyacı doğurmaktadır.

Ağır ekonomik kriz koşullarında bir yandan halk yığınlarının yaşamsal sorunları sürekli artarken diğer yandan oluşan öfke ve tepki milliyetçilik ve din sarmalında baskılanmaktadır. Yaşanan çelişkiler, yönetim sorunları, egemen klikler arasındaki çatışmaların tırmanması ve güç ilişkilerine yansıması devrimci mücadele için büyük olanaklar sunmaktadır. Kitlelerin yaşamsal sorunlarına dair meseleleri örgütlenme yaratmak için kaldıraca çevirirken şovenizme karşı kararlı, kesin ve net bir duruş almakta tereddüt etmemeliyiz. Şovenist yaklaşımlara karşı gösterilecek her gerilik, tutukluk halkı şovenizm sarmalında daha fazla boğmaya yol açacaktır. Bu bağlamda özellikle halk güçleri içindeki sosyal şoven eğilimlere ve yaklaşımlara karşı acımasız ve keskin olmalıyız. Komünist tutumdan ve yaklaşımdan asla ödün vermemeliyiz.

IRKÇILIĞI ALT ETMEK İÇİN HALKLARIN BİRLİĞİNE, ÖFKESİNE İHTİYAÇ VAR!

Göçmen sorunu Türkiye gündeminin önemli başlıklardan biri olarak öne çıkıyor. Geçtiğimiz günlerde Kayseri’de bir çocuğa yönelik cinsel istismar haberinin ardından Suriyelilere ait ev ve iş yerlerine dönük faşist saldırılar düzenlenmişti. Kısa sürede birçok şehirde benzer saldırıların yaşandığına tanık olduk. Çocuğa dönük istismar haberinin önemsizleştirilip failin etnik kimliğinin servis edildiği sıralarda Antalya’nın Serik ilçesinde Suriyeli bir çocuk saldırgan bir grup tarafından bıçaklanarak katledildi.

Faşist gruplar bir çocuğun bedenini kendine kalkan ederek sokaklarda pervasızca kol gezmiş “kendinden” olmayan her şeye saldırarak soruna ne kadar “duyarlı” olduklarını sergilemişlerdi. Olayın belki de çok daha çirkin yanlarından biri “aşırı öfkelenmiş kalabalığın” öfkesini dindirmek için polisin cinsel istismara uğrayan çocuğun “Türk” değil “Suriyeli” olduğunu söylemesi oldu. “Aşırı duyarlı” kalabalığın bu bilgiyle gerçekten “rahatlaması” da ülke egemenlerinin bir politikası olan ırkçılığın etkinliğine işaret eder! Çocuğa dönük istismara değil de failin etnik kimliğine yönelen, sokaklarda “kendinden” olmayanları arayıp onlara ait olan her şeyi yağmalayan, linç eden bu “duyarlılık” Türkiye tarihi açısından yeni değil. Biz bu örgütlenmiş refleksi 1915 Soykırımı’ndan, 6-7 Eylül’den, Sivas’tan biliyoruz. Keza bu refleksin direkt devlet eliyle örgütlendiğini de...

Bugün tartıştığımız göçmen sorunu faşist Türk devletinin, emperyalist efendilerinin çıkarlarını koruma tercihinin sonucu olarak büyümüştür. Göçmen sorununu diğer bir ifade ile düzensiz göç olgusunu yaratan şey siyasal iktidarın tercihleridir. Bununla birlikte toplumda her geçen gün harlanan, hâkim sınıf klikleri arasındaki mücadelenin en kullanışlı argümanlarından birine dönüşen göçmen karşıtlığı, burjuva muhalefetin de motivasyon kaynağıdır. Muhalefetin nefret söylemlerine kulaklarını tıkayan ya da duymazdan gelen ara sınıf temsilcilerinin katkısına da dikkat çekmek zorunludur.

İktidar blokunun tercihleri arasında

emperyalist efendilerinin çıkarlarını korumak önceliklidir. Bu bir sır da değildir. Göçmen sorunu tartışmalarında ülkedeki neredeyse her sorunun göçmenlerden kaynaklandığı zıvalığının dile getirilmesi sorunun ciddiyetini gözler önüne sermeye yeterlidir. Nefret söylemi, şovenizm gibi gerici eğilimler hâkim sınıfların literatürüne aittir. Kuşkusuz her sorunda olduğu gibi göçmen sorununda da kullanılan dil yani olguya yaklaşım biçimi tarafların sınıfsal yaklaşımından azade değildir.

Hatırlanacaktır 14-28 Mayıs seçimlerinde Erdoğan karşıtlığı üzerinden pozisyon alan muhalefetin mottosu göçmen karşıtlığı olmuştur. Ülkedeki birçok sorunun kaynağı olarak göçmenler işaret ediliyordu. Hâlâ da öyle!

Topluma göçmenlerin bir an önce gönderileceği vadediliyor, bir anlamıyla kim daha önce gönderebilir tartışması yürütülüyordu. Şovenist dil faşist zihniyetin egzersizidir. Faşist zihniyetin dünyasında pervasızlık önce dilde başlar.

Seçimin ikinci tura kalmasının ardından muhalefetin adayının herkesin gözü önünde gerici, şoven, faşist siyasetin en ilkel biçimlerinden birinin temsilcisi ile bu temsilcinin lehine olacak şekilde protokol imzalamaktan geri durmadığı ısrarla hatırlanmalı, hatırlatılmalıdır. Protokol maddelerinden birinin göçmenlerin geri gönderilmesi olduğu da sanırız unutulmamıştır. Maddenin başına “onurlu, insana yakışır geri dönüş” mealinde ifadeler eklenerek şovenist söylem, faşist zihniyet adeta şirinleştirilmek istenmişti. Burjuva feodal siyasetin bir kanadı göçmen karşıtlığını, nefret söylemini Erdoğan karşıtlığından hareketle olağanlaştırmak istendiğine ısrarla dikkat çekmiştik. Muhalefet adayının desteklenmesinin onun ve ittifak bileşenlerinin söylemlerinin de desteklendiği anlamına geldiği aşikardı. Ama nafi! Çünkü Erdoğan’dan kurtulacaklardı! Hâkim sınıf sözcüleri kanlı dişleri ile hırılıyorlardı. Hedefte göçmenler vardı!

Hikâye tersten yazılmak isteniyordu. Çünkü sömürü düzeninin yönetme erkine egemen olmak isteniyordu.

Sömürü düzenini değil de göçmenleri hedef göstermek kuşkusuz daha akıllıcadır. Yoksulluk sanki bu ülkenin ekonomi politikasının sonucu değilmiş de göçmenlerin yarattığı bir sorunmuş gibi propaganda ediliyor(du). Oysa göçmenlerin çoğu yoksul. Yoksul oldukları için “her tarafta”lar yani sokaklarda “göze batıyor”lar. Yoksul oldukları için çoğu en kötü koşullarda yaşıyor, en kötü koşullarda ve güvencesiz çalışıyorlar.

Asgari ücretin de altında çalışmaya mecbur bırakılan göçmen işçiler sefalet mahkûm bir ücretle, yani asgari ücretle çalışmamızın sorumlusu kesinlikle değil. Asgari ücret burjuva feodal sınıfların temsilcisi olan devletin egemenlerden yana tercihinin sonucudur. Göçmenler her dönem yoktu ama düşük ücret her dönem vardı. İşsizlik tartışmaları için de benzer tespitler ve uyarılar yapmak mümkün. İşsizler ordusu bu sistemin fitratında var. Geniş halk kesimlerinin manipüle edilerek öfkelerinin göçmenlere yönlendirilmesi, aralarında düşmanlık tohumlarının ekilmesi de yeni bir politika değil. Hâkim sınıflar açısından kullanışlı bir argüman olduğu da kesin!

Dikkat çekmekte fayda var Erdoğan’da temsiliyetini bulan kesimin diğer bir ifade ile iktidar blokunun konumlanışı da kesinlikle göçmenlerin haklarının korunmasından, göçmenlerin insan onuruna yakışır şartlarda yaşamasından yana değil. Erdoğan’ın hem Suriye savaşındaki rolü hem de göçmenleri emperyalist efendilerine karşı koz olarak, şantaj malzemesi olarak nasıl kullandığı, kendisine ekonomik kaynak yaratmaya çalıştığı herkesin malumu. Söz konusu nefret söylemi, faşist fanteziler olduğunda kimse eline su dökemez!

Kayseri’de başlayıp diğer şehirlere sıçrayan vahşet muhalefetin bir süreden beridir olağanlaştırdığı söylemin pratikteki karşılığıdır. Kuşkusuz bu pratik iktidar blokunun da parçası olduğu faşist devletin kodlarından beslenmektedir. Burjuva feodal siyaset tüm bileşenleriyle farklı tonlarda da olsa aynı refleksi sergiliyor.

Sorunu nasıl tartıştığımız sınıf tavrımızı

da ele verir. Göçmen sorunu gibi hassas konularda ise bu tavır daha net olmalı “ama”larla bulanıklaştırılmamalıdır. Ara sınıf temsilcisi oluşumların- SOL Parti, TKP gibi- göçmen sorununu tartışırken özellikle muhalefetin harlamaya çalıştığı göçmen karşıtı söylemin şoven, gerici, faşist bir politikaya denk düştüğüne dikkat çekememeleri ibretliktir.

Göçmen karşıtı söylemi merkeze alarak değil de düzensiz göç dalgasının arasına devlet eliyle sızdırılmış cihatçıları işaret edip “ama cihatçıları da geldi” mealinde ifadeler ara sınıfların ikiye bölünmüş siyasetine örnek verilebilir. Bu ikiye bölünmüş siyasetin kaynağında “milliyetçilik” vardır. “Ülkesine dışarıdan hâle getirtmek” biçimindeki bir dar bakış açısına sahip bu ara sınıf temsilcileri egemen sınıfların ırkçı politikalarını görmekten ve buna karşı mücadele etmekten çok “dışarıdan sokulan” ırkçılığı; hatta yoksullukla, sefaletle, acizlikle yaşamak zorunda bırakılıp göçe zorlanan halktan insanların varlığını önceliyorlar. Kuşkusuz dışarıdan sokulan ırkçılık da göçe zorlanan kitlelerin neden olduğu sorunlar da dikkate değerdir. Özellikle emperyalizmin yaydığı ırkçı politikaları def etmek devrimci bir görevdir. Ne var ki ülkedeki işbirlikçi, egemen sınıfların ürettiği ırkçı politikalara meşruluk kazandırmak asla devrimci bir yaklaşım olamaz. Aksine bu, halka düşmanlık içeren, egemen ulus milliyetçiliğini benimseyen, dolayısıyla da emperyalizm karşısında tutarsız bir yaklaşımdır.

Yoksul emekçi sınıflar birbirinin düşmanı değil ve olamaz. Faşist zihniyetin kendine yeni bir soluk borusu yaratıp göçmenleri hedefe koyarak hareket alanlarını genişletmelerine olanak tanımamalıyız. Gerçek sınıf düşmanlıklarımıza karşı birlikte mücadele etmekten başka çıkar yolumuz yoktur.

Burada bizi sömüren, sefalet mahkûm eden dahası başka bir coğrafyada savaş kışkırtıp düzensiz göçe katkı sunan ülkemizin egemenlerine karşı, göçmenlerin topluma insani entegrasyonunu savunmaktan bir adım geri atmadan birlikte mücadele etme görevi orta yerde duruyor.

İŞÇİNİN ŞEYTANI: VERGİ TAHSİLDARI DEVLET

İşçi sınıfının kendi için sınıf olması ve sınıflar savaşının temel ilkelerini belirleyen işçi sınıfının aydınlık bir dünya için meşalesi Karl Marks, tüm Avrupa'yı sarsan 1848 Devrimlerinin ardından Fransa'daki tabloyu değerlendiren "Köylü şeytanı resmetse onu vergi tahsildarı kılığında resmeder!" demişti. Geride kalan neredeyse iki yüz yıla rağmen günümüzdeki tablo değişmedi. İşçi sınıfının emeğini gasbetmekle yetinmeyen sömürücü zorbalık düzeni, aynı zamanda vergiler yolu ile ayakta tutulmaya çalışılan sistematik bir soygun düzenidir. Günümüz dünyasında hâkim sınıfın baskı aracı olan devlet sözde tüm toplumun ama esasta kendi sınıf iktidarının ihtiyaçlarını karşılamak için vergi toplarken vergi etrafında çok önemli sınıf mücadeleleri yaşanmış, varlıkları elinden alınan kitleler büyük isyan ve başkaldırlara girişmişlerdir. Vergiler çok uzun zamandan beri sınıf mücadelesinin temel gündemlerinden biridir.

Verginin tarihi sınıfların ortaya çıkışına ve buna bağlı olarak devlet mekanizmasının gelişmesine kadar uzanır. Devlet egemenliğinin en temel göstergelerinden biri olan vergi sistemi sömürülen sınıflardan sömürücü sınıflara zenginliğin aktarılmasının bir yolu olmuştur hep. Doğrudan silah zoru ile toplanan haraçtan yasal vergiye geçişte modern devlet oluşurken verginin sınıflar arası mücadeledeki önemi azalmayıp artmıştır.

Son yıllarda yüksek enflasyon karşısında işçiler siyasi iktidar ve sermaye sahipleri tarafından adeta mengeneyle alınmış durumda. Bir yandan satın alma gücü düşüyor, diğer yandan da sırtımızdaki vergi yükü artırılıyor. Siyasi iktidar çeşitli "vergi paketlerini" cılalayarak şimdi yeni ama daima eski olan taktiklerle önümüze getiriyor. Vergi adaleti gibi gösterilen lakin patronlardan göstermelik bir kaşık alıp işçi ve emekçilerden kepçe kepçe almanın hesabını yapıyor.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek bütün bu alengirli, cafacalı, ambalajlı politikaları hayata geçirmeye çalışırken amaçlarının vergi adaletini sağlamak olduğunu söylüyor! Oysa ülkedeki vergi sistemi ve yapılanlar, gerçeğin bunun tam tersi

olduğunu gösteriyor. Öncelikle bir ülkenin toplam vergi gelirinin dolaylı dolaysız vergiler arasındaki dağılımı, o ülkede uygulanan vergi politikasının ne kadar adil olduğunun göstergelerinden biri olarak kabul edilir. Bu tablo neredeyse ülke kuruldu kurulalı değişmedi. Tüketim üzerinden toplanan KDV, ÖTV gibi dolaylı vergilerin payı ne kadar yüksekse vergilendirmedeki adalet o kadar düşük demektir. Bu anımsatmadan hareketle güncel duruma bir göz atalım. Hazine ve Maliye Bakanlığı verilerine göre 2024 Ocak ile mayıs ayları arasında yapılan vergi tahsilatının sadece yüzde 35,6'sını doğrudan vergiler oluşturdu. Diğer yandan devletin bu yıl topladığı her 100 liralık verginin 64,4 lirasını

dilimi 110 bin lira olarak belirlenmişti. Asgari ücretin yalnızca 6,5 katı olan bu düşük tutar nedeniyle milyonlarca işçi ikinci vergi dilimine girdi ve her ay daha fazla vergi öder hale geldi. Sendikacı işçilerin önemli bir bölümü ise daha yılın ikinci yarısına yeni girmişken yüzde 27'lik üçüncü vergi diliminin eşiğinde! Türkiye'de işçiler daha ücretlerini almadan peşin peşin gelir vergisi öderken, tükettikleri her ürün için de vergi vererek çifte vergilendirmeye maruz kalıyor. Kaba bir hesapla durumun vahametini somutlaştıralım: 30 bin lira net ücreti olan bir işçiden, yıl boyunca toplam 95 bin lira gelir ve damga vergisi kesiliyor. İşçinin tüketimi üzerinden kesilen KDV, ÖTV gibi dolaylı vergileri

yor. Eğitim harcamalarının esas yükü, "yeterli ödenek yok" denilerek büyük ölçüde velilerin sırtına yıkılıyor. Kreşler açılmıyor. Her birimiz her gün birkaç saatimizi kalabalık, tıktık toplu taşıma araçlarında geçiriyoruz... vs. Bu tablo istisnasız tüm kamusal hizmetler için geçerlidir. Sözde toplanan verginin kullanılacağı tüm alanlarda hem niteliksiz hizmetlerle karşı karşıyayız hem hemen hepsinde hatırı sayılır oranda ücretler ödemek zorunda kalmaktayız. Emekliler "kaynak yok" denilerek 10 bin lira sefalet aylığına, işçiler açlık sınırı altında kalma rekoru kıran kölelik asgari ücrete mahkûm ediliyor. Sonuç olarak sermaye sınıfı deveyi havuduyula yutarken işçi ve emekçiler yıllar içinde daha fazla vergi ödeyip daha az ve niteliksiz, çoğunlukla da yüksek ödemeli hizmet alır hale geliyor.

2024 yılı bütçesinde vergi gelirlerinin yüzde 95 artırılacağı söylenirken bir yandan da sermayeye teşviklere ve vergi aflarına devam edileceği ifade ediliyor. Peki bu vergi gelirlerindeki artış kimin üzerinden sağlanacak? Elbette ki içinde bulundukları ekonomik darboğazdan çıkışın yolunu krizin faturasını da vergi yükünü de işçi emekçi kesimlere yüklemekte görü-

yorlar. Temmuz ayında asgari ücrete zam ve emeklilerin kök aylıklarında iyileştirme yapılması yönündeki taleplere kulak tıkanmasına karşı etkili ve örgütlü bir tepki gösterilmemesi halinde milyonlarca emekçi ve emekli için gerçek anlamda kâbus dolu günler yaklaşıyor.

Öz itibarıyla tüm bu sömürü-soygun düzeninden; açlığın, yoksulluğun, işsizliğin kaynağından; vergi mengenesini kuran ve işleten bu çarktan adalet beklemek öküzün altında buzağı aramak demektir. Ekonomik yıkımın faturasını ödemeyi reddetmek için yapılması gereken ise açıktır. İşçi sınıfının örgütlü bir güç olarak masaya yumruğunu vurmasından, sömürücü ve soyguncu zorbalara karşısına örgütlü, birleşik mücadeleyle çıkmasından ve yek vücut olarak bu politikaların karşısında aktif konumlanmasından başkaca bir çözüm yoktur.

tüketiciler ödedi, yani ezici çoğunlukla işçi ve emekçiler! Vergi konusunun hangi başlığını ele alırsak alalım işçi sınıfı aleyhine vahim bir manzarayla karşı karşıya kalıyoruz. 2024 başında yapılan bütçe planlamasında sermaye sahiplerinin vermesi gereken 1,8 trilyon lira tutarında verginin "vergi indirimi", "vergi muafiyeti", "vergi istisnası" adı altında uygulanan "sermaye koruyucu politikalarla toplanmaması kararlaştırıldı. Yani siyasi iktidar, toplam vergi gelirinin yaklaşık yüzde 30'undan sermaye lehine vazgeçti. Öte yandan bir yıl içinde şirketlerden alınan kurumlar vergisindeki artış sadece yüzde 61 oldu. Yani, kâr rekorları kıran patronlardan alınan vergilerdeki artış resmi enflasyonun dahi altında kaldı! Her geçen gün geçim derdi büyüyen işçi ve emekçilerden toplanan gelir vergisi ise bir yılda yüzde 126 arttı. İşçiler gelir vergisi üzerinden sistematik bir biçimde açıkça soyuluyor. 2024 başında ilk vergi

de kabaca (mesela yüzde 15 kabul edelim) hesapladığımızda bu işçinin yıllık toplam 150 bin lira vergi verdiği gerçeğiyle karşı karşıya kalıyoruz! Ay sonunu zor getiren işçiler için bu vergi yükünü adaletsiz diye tanımlamak yetersiz kalıyor. Peki, bu vergiler bize nasıl geri dönüyor? Sağlık alanından örnekleyelim. İktidar "sağlıkta kuyrukları bitirdik" diye övünüyor ancak emekçiler artık ekran başında MHRS randevu kuyruğuna girmiş durumda. Kimi bölümlerde 3-4 ay sonraya randevu verilirken kimilerinde randevu bulmak adeta imkânsız. Sağlık Bakanlığı iki hasta arasındaki randevu süresini 2022'de 10 dakikadan 5 dakikaya düşürmüştü. Sağlık emekçileri o günden bugüne "5 Dakikada Sağlık Olmaz" diye haykırırken geldiğimiz aşamada bir hekime 10 dakikada 4 farklı hasta randevusu veriliyor. Yani hem sağlık emekçilerinin çalışma koşulları ağırlaşıyor hem de sağlık hizmeti daha da niteliksizleş-

BİR ÇÖKME OPERASYONU: REZERV ALAN

6 Şubat depremlerinden sonra sıkça duymaya aşına olduğumuz rezerv alan yasasının içeriğini anlamak için neden depremde sonra daha duyulur olduğunu bilmemiz gerekiyor. Çünkü normalde rezerv alan yasasının depremle bir ilgisi yoktur. Rezerv alan; adından da anlaşıldığı gibi normalde yeni yerleşim alanlarıdır. Bu alanlar TOKİ'nin talebiyle bakanlıkça belirlenmektedir. Fakat depremlerden sonra ağızlarının suyu akan inşaat firmalarının talebiyle halihazırdaki yerleşim alanları da rezerv alan olarak belirlenebilecek şekilde yasa güncellendi. Çünkü bu depremle bir yandan imar politikaları enkaz altında kalırken bir yandan da inşaat firmalarına büyük bir rant alanı açılmış oldu. Bu arada bu yasa hukukçuların bile yetişemeyeceği bir hızla 20'den fazla kere güncellendi. Her seferinde sermaye sınıfı kendi önündeki engelleri kaldırmak ve bunu yaparken devletin gücünü kendi çıkarları adına daha işlevli hale getirmek için yasa üzerinde oynamalar yaptı. Mesela kişinin mülkünün yüzde 30'unun kayıtsız şartsız hazineye devredilmesi son yasa "düzenlemesi" ile belirlendi.

Devlet rezerv alan yasası ile belirlenen alandaki bütün mülkü tek bir mülk olarak hazineye devrediyor. Hamurlaştırdığı haritada imar planı ile konutları küçülterek yeni binalar üretebileceği bir imkânı inşaat firmalarına sağlamış oluyor. (Örnek: İstanbul'da 2012-2023 tarihleri arasında, yaklaşık 11 yılda riskli yapı tespitlerine bağlı olarak yıkılan 381 bin konutun yerine, aynı binalara ilave katlar verilerek, küçültülmüş dairelerden yeni daireler üretilerek 702 bin konut yapılmış) Hatta bu işlem için alt yapı gibi kamusal hizmetlerin masraflarını bile hesaplayıp mülk sahiplerine bölüştürerek yansıtıyorlar. Bunun için inşaat malzemeleri üzerinden bütçeyle oynayabiliyorlar.

Daha önce de belirttiğimiz gibi halihazırdaki yerleşim alanlarını da rezerv alan ilan ettiği için bu durumda depremde evleri yıkılmamış veya sonrasında güçlendirilmiş konutlar da rezerv alan kapsamına girebiliyor. Bu noktada mülk sahipleriyle devlet arasında güçlü bir çelişki ortaya çıkıyor. Çünkü binaları yıkılacak olan insanların yeni evlerine ne zaman kavuşacakları belirsiz, yeni evlerle birlikte yaşaya-

cakları metrekare kaybı belirsiz, yeni binalar için devlete ödeyecekleri fiyatlar belirsiz, bahçeli evlerin akıbeti belirsiz, müşterek arazilerin durumu belirsiz, nakıs parsellerde (*Artık parsel: İstek üzerine yapılan imar uygulamalarında kadastro parselinden arta kalan ve terk edilen, diğer bir imar adasında yeni parsel olmaya yetmeyecek alanlar*) yapılan konutların durumu belirsiz vs. Yani çevre ve şehircilik bakanlığı **öküzü boyayıp sahibine satmaya** çalışıyor. Depremin hemen sonrasında yetkililer "az ve orta hasarlı binaları niye yıkalım, bu bize yeni maliyetler yaratır" şeklinde açıklamalar yaptılar. Buna dayanarak depremzedeler borç-harç içinde binalarını güçlendirdiler. Daha borçlarını

ödeyememiş bu insanlara şimdi de "senin evin rezerv alan kapsamına girdi yıkılacak" deniliyor. Kaldı ki barınma sorunu çözülmemiş olan birçok insan sıfırdan kendine konut bile yaptı. Bu da çelişkinin bir başka yönü.

İnsanlar mülklerinin rezerv alana girdiğini SMS yoluyla öğreniyorlar. Halka rızasını soran yok. Ev yıkık değilse kapısına asılan kâğıtta "20-25 gün içinde insandan ve eşyadan tahliye edilmesi gerektiği aksi takdirde kolluk kuvvetleriyle bu işlemin gerçekleştirileceği" belirtiliyor. Sonrasında mülkün hazineye devredildiği de SMS yoluyla bildiriliyor. İnsanlar e-devlet üzerinden sorgulama yaptıklarında artık böyle bir mülklerinin olmadığını öğreniyorlar. Mülk, her konuda "güven veren" devletin elinde!.. Adli yollara başvurma yolları da kapanmış durumdadır. Yani depremzedeleri müşteri olarak gören feodal-burjuva devlet halka direnişten başka bir çare bırakmıyor. Tam da bu nedenle, halkın toplu direnişinin önüne geçmek için rezerv alanların hepsi birden açıklanmıyor. Halkı daha rahat

sindirebilmek için bakanlık etap etap ilerliyor. Bu hususta mahalleler arası dayanışma kilit bir yerde duruyor.

Rezerv alan yasası devlete, konutlar inşa edildikten sonra insanları devletin istediği yere, ilçeye sürme imkânı da veriyor. Bu şekilde demografik yapısı için "tehlikeli" dediği bölgeleri kendi istediği şekilde mobilize edebiliyor. (Örnek kentsel dönüşüm: Amed,Sur.)

Bütün bu işlemlerde ruhsatlandırmadan tutalım da şehir planına kadar yerel yönetimler devre dışı bırakılıyor. Yani yerel halkın seçtikleri yönetimlerin şehrin planlanmasında söz hakkı bulunmuyor. Bunu, kayyımın bir başka

biçimi olarak tanımlayabiliriz. Bunlar yetmezmiş gibi bakanlık belediyelerden ve muhtarlıklardan halkı rezerv alanlara ikna etmek için yardım istemekten geri durmuyor. Görüldüğü gibi söz konusu sermayenin çıkarları olduğunda devletin bütün olanakları kullanılıyor, buna olanak yaratmak da dahil. Sermayeye, rantiyeciye, tefeciye, ağa ve şeyhe devlet tüm imkânları kullandırmaktan şimdiye kadar olduğu gibi şimdi de geri durmuyor ve geri durmayacak. Özel mülkiyetin kutsallığı üzerinden kendini tesis eden komprador kapitalistler yine halkı mülksüzleştirerek kendi sermayesini şişiriyor. Depremde çıkan canını, malını, psikolojisini kaybetmiş bu halkın cebinde kalmış (o da kalmışsa!) iki kuruşu da alma derdindedir.

Depremle yıkılan şehirlerin yeniden inşa edilmesi ihtiyacının arkasına sığınan devlet, kendi belirlediği ve hepsi de hükümete yakınlıklarıyla ünlü inşaat firmalarının dışında kimseye iş yaptırmamaya çalışıyor. Yoğun yıkımlar fay hattının geçtiği yerlerde gerçekleşti doğal olarak. Yoğun yıkımların ger-

çekleşmesi konut yapmaya elverişli olmadığı halde uygunsuz veya sahte zemin etütleri yapıldığı ve onaylandığı anlamına gelir. Kaldı ki depremle beraber ortaya çıkan yeni fay hatları haritası çıkarılmadan konut yapmak insanlara yeni tabutlar hazırlamaktan başka bir anlama gelmez. Depremle beraber yoğun yıkımın olduğu yerlere bina yapmak ancak kâr hırsının gözleri kör etmesi ile açıklanabilir.

Rezerv alan sorununa karşı örgütlenmek rezerv alanı denilen talan planını tüm yönleriyle teşhir etmek ve bu planın gerçekte neye ve kimlere hizmet ettiğini, devletin kim için kime karşı kullanılmakta olduğunu kitlelere anlatmaktır. Bu örgütlenmenin gerekliliği her geçen gün büyümektedir. Çünkü saldırı planı hiç olmadığı kadar açık bir biçime bürünmüştür, arkasındaki güçler saklanmaya ihtiyaç duymuyor ya da saklanamayacak kadar büyümüştür. Yıkılması gereken bu dağ, bir çöplük yığınının başka bir şey olmayan bu dağ halkın güneşini büsbütün kesmektedir. Bugün her zamankinden daha da önemli bir yerde duran bu gereklilik için kitlelerdeki duyarlılık da olgunlaşmıştır. Bu sorunun yaşandığı yerelerde halkta kendiliğinden oluşan öfkenin alanlara aktarılması, direnişe evrilmesi ve bu direnişin zaferle sonuçlanması için çalışmak omuzlarımıza yüklenen bir güncel devrimci görevdir. Bu bilinci kuşanmalı rezerv alana karşı hiçbir mücadele biçimini reddetmeden; ama devlet aklının her türlü manevrasına karşı da direnişi örgütlemek gerektiğini aklımızdan çıkarmadan hareket etmeliyiz.

Tutarlı bir hat ortaya konduğu ve izlenildiğinde geniş bir kesimin çıkarlarıyla çelişik bu halka, halktan insanların mülküne, alın teri değerlerine onların yasal ve meşru haklarını hiçe sayarak gerçekleşmekte olan bu saldırı ve tüm benzeri saldırılar elbette alt edilebilirdir. Belki halkın halihazırdaki örgütsüzlüğü, dağınıklığı ve devletin bu saldırı için hazır ve zorunlu olması kısa bir zaman dilimi için başarıyı olanaksız kılmaktadır. Bununla birlikte çürümüşlük her şeye rağmen geleceksizdir, sökülüp atılabilir. Mücadeleyi büyütme çabamıza ve halkın çıkarlarının kaçınılmaz olarak gerçekleşeceğine ona inancımızla sonunda kazanacağız...

İŞGALCI TC'YE VE İŞ BİRLİKÇİ KDP'YE KARŞI DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM!

TC'nin Irak Kürdistanı'nda gerilla güçlerine yönelik imha saldırıları son birkaç yıldır daha kapsamlı ve yoğun bir şekilde sürmektedir. "Pençe-Kilit" adı verilen operasyonlar kapsamında Zap-Avaşın-Metina bölgesinde yoğunlaşan aktiviteyi ortadan kaldırmayı hedefleyen TC, sahip olduğu bütün olanaklara ve pervasızca işlediği savaş suçlarına rağmen direnişi kırmayı başaramamış, gerillanın direnişi karşısında defalarca hezimete uğramıştır. KDP bu süreçte Kürt Ulusal Hareketi'nin yürüttüğü haklı savaşın, dolayısıyla Kürtlerin ulusal kazanımlarının ve birlik isteminin karşısında bir tutum geliştirerek faşist TC ile iş birliğine yeni bir soluk katmış, Kürdistan coğrafyasında emperyalistlerin en sadık alternatiflerinden birisi olduğunu bir kez daha göstermiştir. TC Nisan 2022'den bu yana Zap, Avaşın, Metina, Xakurkê KDP kontrolündeki birçok bölgeye askeri üs kurmuş, KDP ise askeri alanda faşist TC'nin etki alanını peyderpey genişleterek iş birlikçi karakterini pekiştirmiştir.

Bir süredir Irak Kürdistanı'nda "PKK'yi bitirme" planı olarak servis edilen, "Irak-Suriye bağını kesmek için doğal set görevi" göreceği söylenen, TC'nin başını çektiği "Ovaköy-Fişhabur Sınır Kapısı ve Kalkınma Projesi" (Kalkınma Yolu) gündemdedir. Bu projenin stratejik önemi, Rojava ile I. Kürdistanı'nı birbirine bağlayan geçiş hattından ileri gelmektedir. PJAK'ın 7. kongresinde KDP-Barzani kliğinin Rojava'daki statünün aleyhine ve bölgedeki Kürt partilerinin tasfiyesine yönelik hareket ettiği vurgulanmıştı. Aynı zamanda YNK sözcüsü Sadi Ehmed Pîre'nin açıklamaları bunu doğrular niteliktedir: "Berwarî bölgesine KDP desteğiyle Türk devletinin götürdüğü 300 eski DAİŞ üyesi bulunmaktadır." TC, KDP ve Merkezi Irak Hükümeti için bu geçiş hattını ve KUH'un I. Kürdistanı'nda sürdürdüğü tutunma savaşına Rojava halkının desteğini kesmek olası bir kazanımın önüne geçmek bakımından önemlidir. Dolayısıyla KUH'a ve Kürt ulusal kazanımlarına yönelik bölgeyi krize sürüklemek adına cihatçı çetelerin tekrardan sahaya sürülebile-

ceğini de gözden kaçırmamak gerekir. TC'nin Irak hükümeti ile yaptığı görüşmeler ve kabine toplantısı sonucunda projenin uygulamaya koyulması için somut adımlar atıldığı açığa çıkmıştı. Konuyla ilgili kabine toplantısından sonra RTE'nin "Bu yaz Irak sınırlarımızla ilgili meseleyi kalıcı olarak çözüme kavuşturmuş olacağız." şeklindeki açıklaması, Kürt Ulusal Hareketi'ne ve Kürt ulusal kazanımlarına yönelen yeni saldırıların hazırlığına işaret etmekteydi. Nisan ayında RTE-Barzani görüşmesinin gündemini belirleyen en önemli başlıklardan birisinin yine "Kalkınma Yolu Projesi" olduğu açık. Keza proje için nasıl ki emperyalistlerden ve Irak

sistemlerini edinmesi bölgedeki gerici aktörleri taktiksel değişikliklere zorlamıştır. Bu taktiksel değişiklikler "Kalkınma Yolu" projesinin, daha doğrusu işgal projesinin hızlandırılmasına yol açmıştır. Zira KUH'un hava savunma sistemlerine sahip olması savaşta güç dengelerini değiştirmiş, KUH için de yeni bir dönemin başlangıcı olmuştur.

Hiç şüphe yok ki, bu üç gerici güç (TC, IKBY, Irak) bir araya getiren, ortak çelişkilerini kaşıyan ortak hedefler söz konusudur. KUH'un bölgedeki varlığı, pazar sorunu, Kürt halkının ulusal bağımsızlık istemleri gibi bir dizi çelişki, üç gerici gücün ortak çelişkileridir. KUH'un

mu kırmıştı. Dönemin Irak Başbakanı Haydar el-Abadi, bağımsızlık referandumu öncesinde yaptığı açıklamalarda sınırların değiştirilmesini Irak'ın toprak bütünlüğünü bozmak olarak değerlendirmiş ve olası bir referandumda Kürt Bölgesel Yönetimi'ni kan dökmekle tehdit etmişti, nitekim öyle de oldu.

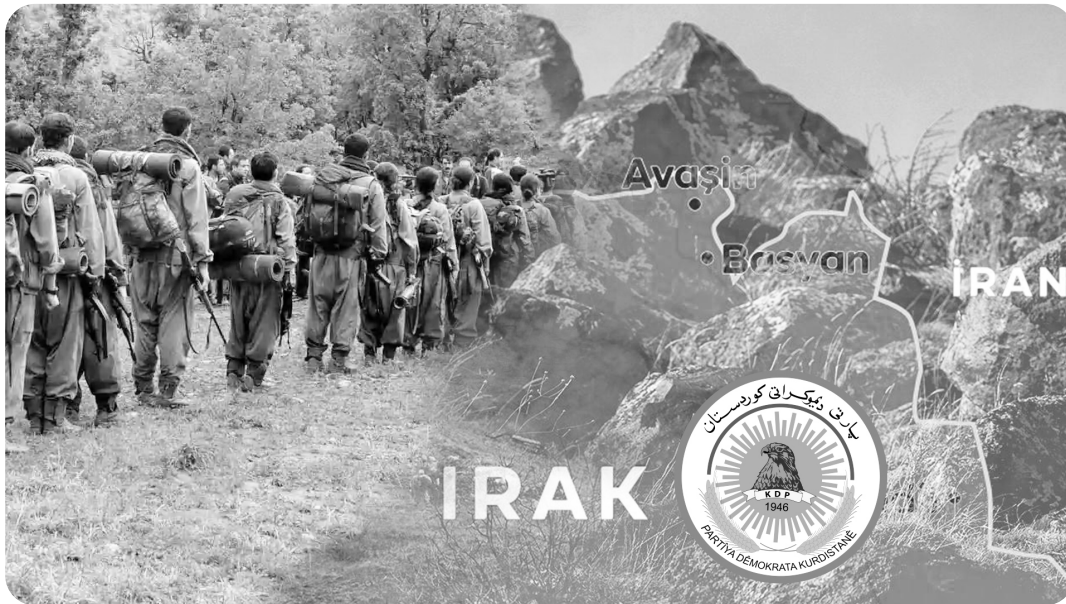
IKBY'de ekim ayında yapılacak olan parlamento seçimlerinin Irak hükümeti nezdinde, I. Kürdistanı'ndaki statüyü bertaraf etmek bağlamında krizi fırsata çevirmek gibi bir anlam taşıdığı açıktır. Ancak son gelişmeler ışığında Irak hükümetinin "toprak bütünlüğü" edebiyatına sarılmadığı görülmektedir.

Dr. Berwarî'ye göre: "Başurê Kürdistan bölgesini işgal etmeye yönelik gizli bir anlaşma var. Anlaşmaya göre, işgalin ardından Türk devleti, bazı bölgelerden çekilecek, bazı bölgeler de işgalinde kalacak. Bu plan, Başurê Kürdistan bölgesine ve statüsüne yönelik yapılmıştır." Irak hükümetinin IKBY'deki parlamento seçimlerine "anlayış" göstermesi de bir dizi pazarlığın sonucu olmalıdır. Dolayısıyla TC, KDP ve Irak hükümeti üçlünün ortak çelişkileri doğrultusunda bir araya gelmesi, önümüzdeki süreçte kendi aralarındaki çelişkileri derinleştirecek ve "işin içinde iş varmış" dedirtecektir. Bu durum, Kürtlerin ulusal-demokratik talepleri karşısında geçici ve gerici bir ittifakın sonucu olarak teşekkül edecektir. TC ile Irak hükümetinin PKK, PJAK ve YNK ile KDP arasındaki çelişkilerden faydalana-

rak uzun vadeli hedefler doğrultusunda hareket edeceği de su götürmezdir.

IRAK KÜRDİSTANI'NA ASKERİ YİĞİNAK

5 yıldır gerilla güçlerini imha etmek için her yolu deneyen TC, gerillayı bölgeden tasfiye etmeyi başaramamıştır. Dolayısıyla uzun soluklu çarpışmalara sahne olan Zap, Avaşın, Metina, Xakurke ve Gare bölgelerinde onca olanağa rağmen gerilla savaşı karşısında aciz düşmesi TC'yi fiili işgale zorlamış, gözü dönmüş bir şekilde bölge gerici

hükümetinden icazet alındıysa KDP yönetiminden de icazet alınacağını emareleri okunuyordu. RTE, Bağdat'ta imzalanan mutabakat zaptı ile "Kalkınma Yolu"nun IKBY'yi de kapsadığını belirtmiş, Derecik-Zeti sınır kapısının (Türkiye ile I. Kürdistanı'nı bağlayan sınır kapısı) araç geçişine açılmasının önemine dikkat çekmişti. Derecik-Zeti sınır kapısının araç geçişine açılması, işgalin koşullarının zeminini hazırlamak açısından önemliydi. Böylece RTE-Barzani görüşmesinde "teröre son verme" demagojisiyle, kirli pazarlıkların bir sonucu olarak işgalci politikaların kapsamının genişletilmesine dair anlaşmalar yapıldığı ortaya çıkmış oldu. Faşist TC'nin ve iş birlikçi KDP'nin bölgeye yönelik saldırıları sürerken KUH'un savaşı yeni bir aşamaya taşınması, yani egemenlerin savaşta en güvendiği faktörlerden biri olan SIHA'lara karşı hava savunma

bölgedeki varlığını sona erdirmek, pazar sorununu emperyalistlerin çıkarlarına uygun bir zeminde çözmek ve pastadan en büyük payı kapmak, Kürt halkının ulusal bağımsızlık istemlerine istinaden kitlelerin devrimci durumunu ortadan kaldırmak faşist TC'yi IKBY yönetimiyle ve Irak hükümetiyle birleştiren başlıca nedenlerdir. Elbette bu üç gerici güç arasında çelişkiler de bulunmaktadır. IKBY'de parlamento seçimleri yaklaşırken KDP'nin demokrasi naraları attığı bugünlerde Irak hükümeti seçimleri anlayışla karşıladığına dair açıklamalarda bulunmuştur. Bu açıklamalar gerçeği yansıtmamaktadır. 2017'de yapılan bağımsızlık referandumunda halkın çoğunluğu bağımsız bir Kürt devletinden yana oy kullanmış, sonrasında Irak ordusu ve Haşdi Şabi, Peşmerge ile silahlı çatışmalara girerek Kerkük ve Sincar'ı ele geçirmiş ve referandu-

güçleriyle pazarlıklar yapmış ve bu pazarlıklar neticesinde Irak hükümeti ile iş birlikçi KDP'ye "PKK'yi bitirme" sözünü vermiştir. 22 Haziran'da TC ordusu yoğun bir askeri sevkiyat ile Duhok'a bağlı Amêdiye ilçesinin Bamernê ve Kanî Masî kasabalarına kadar ilerlemiş ve kontrol noktaları kurmuştur. 23 Haziran'da ikinci bir sevkiyat daha gerçekleşmiş, 24 Haziran gecesi ise yine TC ordusuna bağlı ağır silahlar ve zırhlı araçlar taşıyan konvoylar Amêdiye'nin kırık bölgelerine geçiş yapmıştır. CPT'nin işgal girişimine dair yaptığı açıklamada TC'nin Üre, Sererû, Eredinan, Kêste, Çelkê ve Babîrê köylerine 300 tank ve zırhlı aracı konuşlandığı belirtilmiştir. Hemen ardından iş birlikçi KDP'nin de desteğini alarak KUH'un aktif olduğu bölgelerdeki köylere saldırmış, köy boşaltmalara başlamıştır. Sonrasında da TC ordusu ilerlemeye devam etmiş ve en son Amêdiye ilçe merkezine girmiştir. İşgalci TC ordusunun I. Kürdistanı'na nereden girdiği bilinmemektedir. Yerel kaynaklara göre ya İbrahim Halil Sınır Kapısı üzerinden ya da Hewlêr havaalanı üzerinden bölgeye girmiş olmalıdır.

I. Kürdistanı'na yönelik saldırılar devam ederken daha önce de defalarca askeri gücünü tahkim eden TC'nin bu seferki hamlesini farklı kılan nedir? Elbette sınır bölgelerinde üsler kurmanın, gerilla ile çarpışmanın da ötesinde, yerleşim yerlerini fiilen işgal etmesi ve yurtsever Kürt köylerini boşaltarak gerillayı kitle desteğinden yoksun bırakmak ve Kürt köylüsünü baskı ve cebir yoluyla sindirmek istemesidir. KUH'un I. Kürdistanı'ndaki varlığını ve nüfuzunu kendisi için bir tehdit olarak gören KDP ise faşist TC'nin Kürt ulusuna yönelik saldırılarına kan taşımaya devam etmektedir. Bu hengâme sırasında 3 Temmuz günü Savunma Bakanlığının yayınladığı basın açıklamasında Metina, Gare, Xakurke, Kandil ve Asos bölgelerine yönelik düzenlediği hava saldırısında PKK'ye ait 37 hedefin vurulduğunu iddia etmiştir. Zap'a bağlı Girê Bahar'da ise yerel kaynaklardan edinilen bilgiye göre bölge savaş uçaklarıyla vurulduğu sırada gerillaların bulunduğu çatışma alanı Peşmerge tarafından çevrilmişti. Görünen o ki, iş birlikçi KDP karadan ilerleyen askeri konvoylara yol açarken işgalci TC ordusu hava saldırılarıyla işgalin kapsamını genişletmeye devam etmektedir. Irak hükümeti de TC'nin hava saldırılarını sessiz kalarak onaylamaktadır.

İŞGALCIYLA İŞ BİRLİĞİNE KILIF: IRAK KÜRDİSTANI'NDAKİ YANGINLAR

Geçen aylarda Hewlêr, Duhok ve Ker-kûk'teki yerleşim yerlerinin, çarşılar ve pazarlar dahil birçok yerde yangın çıkmıştı. IKB ve Irak hükümetinin içişleri bakanlıkları, ortak bir basın açıklamasıyla yangını PKK ile YNK'ye bağlı birimlerin çıkardığını iddia etmişti. Akıllara zarar bu açıklamaya göre "Bu birimler petrol hatları, alışveriş merkezleri ve daha birçok yeri yakmak için görevlendirilmişlerdir. Ayrıca oldukça profesyonel kimyasal maddelerle iz bırakmadan yangın çıkarıyordu. Örneğin maddeyi bir yere atıyorlar ve birkaç saat sonra kendiliğinden yangın başlıyor. Elbette ki bu etkili maddeyi bu kişiler kendi başına temin edemezdi. Maddeleri PKK vermiş ve bu kişileri eğitmişti." Yangınların sorumlusu olarak PKK ve YNK'yi suçlayan yetkililer, yangınların "Kürdistan halkına ve 9. Hükümet'e karşı komplo projesi çerçevesinde gerçekleştiği" iddiasında bulunmuş ve bu iddiadan Mesrur Barzani'ye kompolar(!) devşirmiştir. Yangınları PKK ve YNK'nin çıkardığına dair somut tek bir dayanağı dahi olmayan IKB ve Irak yetkilileri, alışlageldik karşı-devrimci argümanlara başvurmışlardır: "Olayın sağa sola çekilecek hiçbir yanı yoktur. 'Acaba PKK mi yaptı', 'yaptı, yapmadı' tartışması anlamsızdır. Suçlular her türlü bilgiyi itiraf etmişlerdir. PKK'nin KCK Dış İlişkiler Komitesi adlı biriminin çıkıp "yangınları biz yapmadık" demesinin de anlamı yoktur. Zaten PKK'nin çıkıp biz yaptık demesini kimse beklemiyor. PKK'yi tanıyanlar PKK'nin tıpkı Kürt atasözünde dendiği gibi "kurtla yiyip, çobanla ağladığını" çok iyi bilir. PKK bu yangınları çıkarıp sonra esnafa üzülüyormuş gibi haberler yapıyordu. Oysa ki PKK'nin gözü yaşlı, emeğine üzülen esnafla, eve ekmek götüremeyen pazarcı ile zerre ilgisi yoktu." Bu somutluktan uzak argümanlarla IKB ve Irak hükümetinin, yangınları TC ile iş birliğine "gerekçe" göstereceği açıktı. Yine faşist TC'nin burjuva-feodal medyası da "yangınların altından terör örgütü PKK çıktı" başlıklarıyla son dakika havadislerinde bulunmuştu. Ne var ki KDP'nin kendi içinde yaşadığı yaman çelişkiler yangınları PKK ve YNK'nin organize ettiğine dair iddiaları boşa çıkarmıştır. Hewlêr Valisi Umed Xoşnav Lenge Pazarı'nda çıkan yangınla ilgili "Lenge Pazarı'nda bulunan bir dükkanda bazı işçiler lehim çalışmaları

yapmaktaydı. Buradan çıkan yangın diğer dükkanlara yayılmıştır. Lenge Pazarı'nda çıkan yangında dışarıdan herhangi bir el aranmamalıdır" demişti.

KCK, KDP ve Irak hükümetinin yangınlara dair iddialarını "iftira ve manipülasyon" olarak değerlendirmiş ve yalanlamıştı. Yapılan açıklamada "Gerçeklikle ilgisi olmayan ve MİT-Parastin eliyle yapıldığı toplumca bilinen bu saldırıların sorumluluğunu hareketimize yükleme çabalarını reddediyoruz." ifadelerine yer verilmişti. Açıklamada işgal saldırılarına da dikkat çekilmiş ve duyarlılık çağrısı yapılmıştı: "KDP yönetiminin verdiği olanak ve destek ile işgalci TC ordusunun askerleri Zaxo, Duhok ve Hewlêr'de halkımıza karşı saygısızlık yapmakta, gizli yürütmeye başladığı işgalini açık açık devam ettirmektedir. İşgalci TC ordusu Irak topraklarında gündüz gözüyle yol kesmekte, zorla kimlik kontrolü yapmakta, halkı tutuklamakta, keşif ve top saldırıları ile şehit etmekte, zorla göçertmeyi hedeflemektedir. İşgalci TC ordusunun her gün artarak devam eden bu suçlarına karşı KDP iş birliğine devam etmekte, Sudani hükümeti ise tepkisiz ve sessiz kalmaktadır." YNK sözcüsü Pîre ise yangınları, "seçimlerin ertelenmesi için bahane yaratma çabaları olarak" değerlendirmiş ve olaylara ilişkin soruşturma açılması talebinde bulunmuştu. Seçimlerin ertelenmesini reddettiklerini belirten Pîre "KDP'nin yaşadığı iç çatışmalar, Kürdistan Bölgesi Parlamentosu seçimlerini sekteye uğratacak bir senaryodur. Bu tarz kirli iddialar, parlamento seçimlerinin ertelenmesi için ortaya atılıyor. KDP seçimlerden korkuyor ve seçimlerin gerçekleştirilmesini istemiyor." ifadelerini kullanmıştı. KDP-Irak içişleri bakanlıklarının yangınlarla ilgili PKK ve YNK aleyhine ortak bir dil kullanarak PKK'nin I. Kürdistanı'ndaki varlığı ve KDP'ye muhalefet eden YNK'nin seçimleri önemli ölçüde etkileyebilecek ikinci büyük parti olması nedeniyle, Kürt halkında PKK ve YNK karşıtlığını örgütlemeye ve TC'nin işgalini meşru kılmaya çalıştığı ortadadır.

HAKLI SAVAŞI DESTEKLEYELİM

Kürt ulusu üzerindeki milli baskı T. Kürdistanı'na özgü değildir. Arap, Fars ve Türk egemen sınıfları, dört parça Kürdistan'da, başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli azınlıklar üzerindeki milli baskı politikalarını sürdürmektedir. I.

Kürdistanı'nda ve S. Kürdistanı'nda Kürtlerin bir "statü" kazanması, Irak ve Suriye gericiliğinin milli baskı politikalarına, Kürt bölgelerine uygulanan ambargoya mani olmamaktadır. Kürt ulusunun bu parçalarda büyük bedeller ödeyerek elde ettiği kazanımların ihlali için fırsat kollayan yine merkezi düzeyde bağlı oldukları kendi gerici devletleridir. TC'nin Kürt ulusal kazanımlarına ve Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik saldırılarını ayyuka çıkarması, I. Kürdistanı'na "terör" bahanesiyle başlattığı işgal, KDP'nin bu suçlara ortak olarak ihaneti örgütlemesi, emperyalistler arasındaki çıkar dalaşının bölgeye daha güçlü etki etmesi, akabinde TC, KDP ve Irak hükümetinin emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda baskı araçlarını çeşitlendirmeleri önümüzdeki dönemde Kürdistan coğrafyasında savaşın daha sancılı ve çetrefilli geçeceğini göstermektedir.

Komünistlerin herhangi bir savaş karşısındaki tutumunu savaşın haklı ya da haksız, halkın ve proletaryanın çıkarlarından yana olup olmadığı belirler. Net şekilde belirtmek gerekir ki komünistler, Demokratik Halk Devrimi'nin bileşeni olan ezilen sınıfların ve ezilen ulusların kendi gerici devletlerine ve emperyalizme karşı yürüttüğü savaşları ikirciksiz desteklerler.

Faşist TC, iş birlikçi KDP ve Irak hükümeti ekseninde vücut bulan işgal saldırıları Kürt ulusal kazanımlarını ortadan kaldırmaya ve KUH'un haklı savaşını kriminalize etmeye dayanmaktadır. Dolayısıyla KUH'un bölgedeki gerici güçlere karşı, özellikle de I. Kürdistanı'nı faşist TC'ye işgal ettiren, Kürt halkına zulmeden iş birlikçi KDP'ye karşı verdiği savaş haklı bir savaştır. Devrimimizin önemli bir bileşeni olan Kürt Ulusal Hareketi'nin yürüttüğü bu haklı savaş desteklemek ve Kürt halkının çıkarlarını savunmak devrimci hareketin önemli bir görevidir. Faşist TC'nin işgaline, iş birlikçi KDP'nin Kürt halkına karşı işlediği suçlara ve Irak gericiliğine karşı Kürt Ulusal Hareketi'nin yürüttüğü haklı savaş desteklemek düşmanın işgalini, Kürdistan'da işlediği savaş suçlarını dünya halklarına göstermek devrimci, demokrat, ilerici herkesin görevidir. İşgale ve iş birliğine karşı Kürt Ulusal Hareketi'nin haklı savaşını destekleyelim, kuşatmayı enternasyonal dayanışmayla parçalayalım!

TOPYEKÛN SAVAŞA DOĞRU MU?

Siyonist İsrail'in Gazze'ye başlat-
tığı işgal operasyonu yoğunluğu
düşmekle beraber devam ediyor.
"Rehineleri kurtarmak" adına başlatılan
kara operasyonunda istediğini elde
edemeyen İsrail Gazze'yi ve Filistin-
lileri topyekûn imhaya girişti. Sivil,
direnişçi ayrımı yapmaksızın rastgele
bombalanan Gazze'de 40 bine yakın
Filistinli katledildi. Gazze'de katliam,
Batı Şeria'da, Ramallah'ta gözaltı ve
tutuklama, direnenleri katletme politi-
kası izleyen İsrail Lübnan sınırında zor
günler yaşıyor. Hizbullah her geçen gün
atış menziline ve çemberi genişletiyor.
Radar ve "demir kubbe" sistemlerini
vurmakla saldırılarına başlayan Hizbullah,
büyük bir genişlikteki alanda İsrail'in
askeri üslerini, istihbarat merkezlerini,
limanlarını ve santrallerini hedef alıyor.
Kendisine bu denli bir "karşı koyuş"a
alışık olmayan İsrail'de radikaller, aşırı
sağcılar ülkenin kuzeyinin kaderine
terk edildiğini ifade ediyor.

Hizbullah, Orta Doğu'da tüm hesap-
ları altüst eden "Aksa Tufanı" ope-
rasyonundan bu yana İsrail'in işgal
ettiği topraklara binlerce füze, roket
ve insansız hava aracı gönderdi. Hem
Lübnan'ın güneyinde hem de İsrail'in
kuzeyinde on binlerce kişi evlerinden
tahliye edildi. Hizbullah bu süreçte
askeri olarak ne kadar yetkinleştiğini
ispatladı. İsrail'in "asla vurulamaz"
denilen demir kubbelerini, Hermes
denilen SiHA'larını, İHA ve SiHA'ları
tespit eden ve üç katmanlı savunma
sistemiyle korunan 230 milyon dolar-
lık casus balonu SKY DEW'i imha etti.
Gözetleme, istihbarat ve savunma
sistemlerine dönük bu saldırılardan
sonra Irak'tan Şii gruplar, Yemen'den
Husiler İsrail'in işgal ettiği toprakları
binlerce kilometre öteden vurabiliyor.
Hizbullah'ın askeri hedeflere yönelik

ilk hava saldırısı da İsrail'in caydırıcı
gücünü kaybettiğini gösterdi.

Filistin direnişini bitirip Gazze'yi ilhak
etmek için uzun yıllardır türlü strate-
jileri ve saldırıları hayata geçiren İsrail
ikincil derece düşmanı Hizbullah ile bir
denge stratejisi kurmuş ve savaşılan
cephe sayısını artırma fikrinden müm-
kûn mertebe uzak durmuştu. Lakin
Gazze'deki esirleri kurtarma girişimle-
rinin çoğunlukla boşa çıkması ve işgal
ordusunun tahminlerin çok ötesinde
zayıf vermesi, koltuğu uzun zamandır
sallantı halinde bulunan Netanyahu'yu
daha derin bir krizin içine sürükledi.
Ülkenin siyasal atmosferindeki deği-
şim ve muhalefetin güçlü eleştirileri
İsrail siyasetini daha kırılğan yaparken
İsrail yönetiminin radikal unsurları da
yegâne çözüm yolu olarak savaşı ve
imhayı görüyor.

Hizbullah'ın tehdit ve saldırılarına karşı
İsrail'den sesler yükseliyor. İsrailli liderler
Lübnan'ı Taş Devrine döndürmekten,
Beyrut'u Gazze'ye benzetmekten,
Lübnan'ın güneyini işgal etmekten,
Hizbullah'ı Litani Nehrinin kuzeyine
itip kalıcı tampon bölge kurmaktan söz
ediyor. Savaş kabinesi askeri güçlerini
kuzeye sevk ediyor, yedek asker sayı-
sını 300 bine yükseltiyor. 7 Ekim'den
sonra İsrail'in stratejisi tüm cephelerde
varlığı için tehdit oluşturacak güçleri
yok etmek üzerine kurulu. Gazze cep-
hesi kapanmadan İsrail Lübnan'a kara
harekâtı düzenleyecek mi? Bunu da
bölgede alacağı destek ve iç politika
belirleyecek. Hizbullah'ın saldırıları
durdurmadaki tek şartı ise Gazze'ye
yönelik işgalin sonlandırılması. Bu
çatışmaların aktörleri Hizbullah-İsrail
olsa da belirleyici olan dinamiklerin
emperyalist güçler ve onların kuklaları
olduğunu biliyoruz.

İSRAİL'İN BAŞ DÜŞMANI İRAN

Orta Doğu'nun "yaramaz çocuğu" İran
bugün İsrail'in yaşadığı çatışmaların
sorumlusu olarak gösteriliyor. 2006'da
Temmuz savaşında İsrail'i mağlup eden
Hizbullah'ın yöneticilerini eğiten, askeri
destek sağlayan, Filistinli gruplardan
(başta HAMAS) Yemen'e, Irak ve Su-
riye'deki Şii gruplara kadar hepsini
silahlandırmanın İran olduğunu biliyoruz.
Kızıldeniz'de İsrail ve ABD gemilerini
vuran, Hayfa Limanını, Tel Aviv'i vuran
silahlar ya İran tarafından veriliyor ya
da İran'ın desteğiyle üretiliyor. İsrail
ile hiç doğrudan çatışmaya girmeyen
İran, vekil güçleri aracılığıyla İsrail'e zor
günler yaşıyor. 13 Nisan 2024'te de
İran İsrail ile olan uzun süreli siyasi ve
dolaylı askeri gerginliği daha da artırarak
İsrail'e kapsamlı bir drone, seyir füzesi
ve balistik füze saldırısı gerçekleştirdi.
Gecenin ilk saatlerinde İran tarafından
doğrudan İsrail topraklarına 100'den
fazla insansız hava aracı gönderildi. Bu
saldırı, İsrail'in 1 Nisan'da Suriye'de
İran'ın diplomatik misyonlarına yaptığı
ve İranlı generallerin ölümüyle sonuç-
lanan hava saldırısına bir misillemeydi.
İsrail bu bombardımana, ABD'nin de
uyarısıyla yanıt vermedi ve doğrudan
gerginliği sonlandırdı.

İran ile doğrudan çatışma ortamı orta-
dan kalksa da gerilim Husiler'in İsrail
limanlarına yük taşıyan gemileri vur-
ması ve Hizbullah'ın İsrail'in kuzeyini
gün aşırı bombalamasıyla sürüyor.

İran 7 Ekim'den bu yana devam eden
çatışmalara doğrudan sadece bir kez
dahil olsa da yaptığı açıklamalarla
yaklaşan Hizbullah-İsrail savaşında saf
tutuyor. İran dini lideri Hamaney'in
danışmanı ve eski Dışişleri Bakanı
Kemal Harazi İsrail'in Hizbullah'a sal-

dırması halinde İran'ın da dahil olacağı
bölgesel bir savaş konusunda uyardı.
İran ve Hizbullah'ın bölgede savaş is-
temediği fakat savaş durumunda İran
ve bölgedeki tüm güçlerinin savaşa
dahil olacağı yapılan açıklamalarda
vurgulanıyor. İran'ın Birleşmiş Milletler
misyonu da İsrail'in Lübnan'a dönük
işgal girişiminin bölgesel savaşa dönü-
şeceğini söyledi. İran ve Hizbullah her
ne kadar tehditkâr açıklamalar yapsalar
da savaş istemediklerini belirtiyorlar.

ÇOK BİLİNMEYENLİ DENKLEMDE KIBRIS

İsrail-Hizbullah arasındaki gerilim
karşılıklı bombardıman ve düşük yo-
ğunluklu çatışmalar ile devam ederken
Hizbullah lideri Hasan Nasrallah'dan
bir uyarı da Kıbrıs yönetimine geldi.
Akdeniz'de doğal gaz yataklarının keş-
fedilmesiyle İsrail ile olan ilişkilerini
geliştiren Kıbrıs aynı zamanda Avrupa
Birliği ülkesi. Birçok İngiliz ve NATO
üssüne ev sahipliği yapan Kıbrıs'ta İs-
rail'in limanlarının saldırıya uğraması
halinde İsrail'in kullanması için liman
inşa edileceği ifade ediliyor. Kıbrıs'ta-
ki askeri üslerin de İsrail'in Gazze'yi
bombalamak için savaş uçaklarına
açıldığı da biliniyor. Bu düzlemde Hasan
Nasrallah yaptığı açıklamada İsrail'e
destek verilmesi halinde Kıbrıs'ı da
vuracağını açıkladı. Bu açıklamadan
sonra Kıbrıs Rum Yönetimi peşi sıra
açıklamalar yaparak bu savaşta yer
almayacağını, ülke kaynaklarını İsrail'e
kullandırmayacağını açıkladı.

Kıbrıs'ın "tarafsız"lık içeren bu açık-
lamalarından sonra bir açıklama da
Avrupa Birliği Yürütme Organı sözcüsü
Peter Stano'dan geldi. Stano Kıbrıs'a
yönelik herhangi bir tehdidin AB üye-
si 26 ülkeye yapılmış olduğunu ifade

ederek tam destek açıkladı. Kıbrıs AB, İngiltere ve ABD tarafından her ne kadar korunmaya alınsa da bir Hizbullah-İsrail savaşında açıktan tavır takınamayacak durumda. Hizbullah'ın caydırıcılığı, tehditleri ve İsrail'in 10 ayı bulan savaşta bir sonuca ulaşamaması bu durumda etkili oluyor.

ÇATIŞMALAR SAVAŞA EVRİLECEK Mi?

Her ne kadar sahada savaşanlar Hizbullah ve İsrail olsa da bu denklemin ABD ve İran'ı doğrudan etkileyeceğini biliyoruz. Hizbullah'ın bu savaşta İsrail ve ABD'ye yenilmesiyle İran'ın Orta

Doğu'daki en büyük vekil güçlerinden birisi darbe görmüş olacak. İran'ın bölgedeki nüfuzu önemli oranda azalacak. Hem İran hem de Hizbullah çatışmaların düşük yoğunluklu ilerlemesinden yana. ABD de düşük yoğunluktan yana. Orta Doğu'daki en büyük ittifak gücünün kaosa sürüklenmesini istemeyen ABD şimdilik böylesi bir savaşı istemiyor. ABD'de kasım ayında yapılacak başkanlık seçimiyle bu tablonun baştan aşağı değişme ihtimali de mevcut. ABD ve NATO'nun bölgedeki karakollarından Türkiye de Lübnan devletinin yanında olduğunu açıkladı. TC görünürde Lübnan'ın ve Filistin'in yanında olduğunu açıklasa da İsrail ile ticaretini ve askeri

iş birliğini sürdürüyor. TC de bölgede oluşan tabloda "pastadan daha fazla nasıl pay kaparım" planları yapıyor.

İsrail'in iç politikası ise Hizbullah'la savaşa girmeyi zorluyor. Savaş kabinesi Hizbullah'ın yok edilmesini istiyor. Sınırsız Amerikan ve NATO desteği, İran saldırısında olduğu gibi Batılı emperyalist güçlerin her türlü saldırı tehdidinde İsrail'in yanında olması gibi seçenekler savaş kabinesinin Hizbullah'la savaşa girmesinde etkili oluyor.

Bölge yerel güçlerle, bölgesel aktörlerle birlikte iki emperyalist gücün çarpışma noktası haline gelmiş durumda.

Emperyalistler ve yerli iş birlikçileri düşük yoğunluklu savaşın devam etmesi noktasında uzlaşıyor. Sınırları ve çizgileri aşan politikaların uzun vadede kaybettireceği aşikâr. ABD ve AB şemsiyesi altında tehditler savuran İsrail yönetimi emperyalist efendileri tarafından dizginlenemezse bölgede büyük yıkımlar yaşanacak.

Emperyalizm Dünya halklarını bir deneme tahtası olarak kullanarak sömürü çarklarını daha da hızlı çeviriyor. İşgallere, katliamlara, emperyalist talana karşı görev anti emperyalist mücadeleyi büyütmehtir.

Proletarya Partisinden Hindistan Halk Savaşıyla dayanışma çağrısı

Proletarya Partisi gerici Hint devletinin Maoistlere yönelik imhayı hedefleyen saldırılarına karşı HKP (Maoist)'i ve Hindistan halkını sahiplenme çağrısı yaptı.

tkpml5.net internet sitesinde yayımlanan açıklamada "Gerici Hint devletinin ve Kagaar Operasyonunun halka yönelik katliamlarını protesto edelim. Hindistan Halk Savaşı ile daha güçlü dayanışma ruhunu kuşanalım." denildi.

"Katliamcı Hint Devletini Protesto Edelim, Hindistan Halkının Kurtuluş Mücadelesini Destekleyelim! '7-15 Temmuz Kagaar Operasyonu'yla Mücadele Haftası'na Seferber Olalım!" başlıklı, TKP/ML imzalı açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde yürütülen Halk Savaşı 50 yıldan fazla bir süredir kesintisiz devam etmektedir. Hindistan halkının kurtuluş yolu olan Yeni Demokratik Devrim için Halk Savaşının zaferine olan inanç ve kararlılık en zorlu şartlarda, Hint devletinin yoğun saldırılarına rağmen sürdürülmektedir.

"Hint egemen sınıfları, halk kitlelerinin isyancı ruhunun Halk Savaşı ile kaynaşmasından, komünist çizgi hattında uzlaşmaz ve bağımsız bir güç olmasından korkuyor. Devletin tüm şiddet aygıtları onlarca yıldır Halk Savaşını bastırmak ve yok etmek üze-

re seferber olmuş, birçok defa gerilla güçlerini yok etmek için kampanyalar eşliğinde kapsamlı askeri hareketler yürütmüştür. Ancak her defasında başarısız olan Hint gericiliği, yeniden ve yeniden acımasız katliamlarını devreye sokmaktadır.

"Hint devleti Ocak 2024'de HKP(Maoist) önderliğindeki Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'na (PLGA) karşı "Kagaar Operasyonu" adında bir yok etme operasyonu daha başlatmıştır. 6 ay boyunca emperyalist silah sanayiinin yüksek teknoloji içeren silahları ile halka, gerilla güçlerine ve demokratik hareketlere karşı bir dizi katliam gerçekleştirmiştir. Hint gericiliği, operasyon düzenlediği alanlarda 6 aylık bebekten 60 yaşındaki yaşlı insanlara kadar gözü dönmüş bir şekilde katliama yönelmiş, sivil halkı katlederek PLGA gerillası diye dünyaya propaganda etmiştir. Filipinler'den Peru'ya, Türkiye'den Nepal'e, Meksika'dan Kolombiya'ya ve Siyonist İsrail'e kadar gerilla mücadelesi ve isyanların olduğu ülkelerde her faşist ve gerici rejimin silahsız halkı katlederek

direnışçi ve gerilla şeklinde sunduğu bilinmektedir. Gerilla güçleri karşısında çaresiz kalan katliamcı devletlerin, "bataklığı kurutmak" yani gerillanın halk ile birleşmesini engellemek için halkı korkutma, sindirme ve yaşam alanlarından koparma hedefi vardır. Şimdi Hint gericiliği de bir kez daha Kagaar Operasyonu ile bu hedefe kilitlenmiştir.

"Hint devleti, 1 Ocak'ta Chhattisgarh eyaletinde içinde altı aylık bir kız çocuğunun da bulunduğu bir katliam gerçekleştirdi. Devamında Chipurbati, Korcholi, Aapatola, Kakur-Tekametta, Pidiya, Rekavaya ve Gobel'de birer hafta aralıklarla katliamlarına devam etti. Hint gericiliği, 6 ay boyunca içinde PLGA gerillalarının da olduğu silahsız köylüleri, devrimcileri, genç, yaşlı, kadın, çocuk gözetmeksizin 125 kişiyi katletti ve katletmeye de devam ediyor.

"Hindistan Halk Savaşına düşmanlık kuşkusuz halkın kurtuluş mücadelesine düşmanlıktır. Halkın emperyalizme, feodalizme ve komprador-bürokrat burjuvazinin azgın sömürüsüne karşı

öfkesi, kini ve isyanı HKP (Maoist) önderliğinde birleştiğinde yenilmez bir güç olacaktır. Hint gericiliğini korkutan şey ise budur. Hindistan Halk Savaşı, Hindistan halkının isyancı ruhunu savaştıracak güce ve kabiliyete sahip olduğu için yok edilmeye çalışılmaktadır.

"Bugün Hindistan halkının kurtuluş mücadelesiyle, yok edilmeye çalışılan Hindistan Halk Savaşı ile en güçlü dayanışmayı göstermek, proleter enternasyonalizmi ruhunu kuşanmak demektir. "Bir halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yoktur." Hint gericiliğinin PLGA'ya saldırısı, ona yönelik imha operasyonları halkı güçsüz, örgütsüz bırakmak ve kendisine yönelen öfkenin savaşçı ruhunu kırmak içindir. Halk Savaşının zaferi onlar için en büyük kabustur.

"Gerici Hint devletinin ve Kagaar Operasyonunun halka yönelik katliamlarını protesto edelim. Hindistan Halk Savaşı ile daha güçlü dayanışma ruhunu kuşanalım.

"Tüm güçlerimizi, ilerici ve devrimcileri, demokratik hareketleri, anti emperyalist ve anti faşist güçleri, tüm duyarlı kesimleri 7 ve 15 Temmuz tarihleri arasını, katliamcı Hint gericiliğinin Kagaar Operasyonuna karşı eylem ve mücadele haftası olarak ele almaya, harekete geçmeye, Hindistan Halk Savaşı ile dayanışmaya çağırıyoruz."

Emperyalizmin Savaş ve Kriz Dünyasında AEL

Anti Emperyalist Lig'in ilan edilmesinden itibaren bir görevimizin bu birliğin mücadele hattını tanıtmak, açıklamak, yaymak ve tartışmak olduğunu söylemiştik. Bu birliğin bizi; düşüncemizi, mücadelemizi, hedeflerimizi temsil eden bir birlik olarak kavranması özel önemde olacaktır. Bunun iki temel nedeni vardır. Birincisi, bu birliğin savunduğu politik içerik ve mücadele hattı kuşkusuz kendimizi geliştirme görevini de ihmal etmeden rahatlıkla belirtebiliriz ki bizim savunuklarımızla ve hattımızla bütünüyle uyumludur. Hemen her görüşümüz ve hedefimiz Lig'in programında tanımlıdır. Dolayısıyla bu oluşumun doğal bir parçası olarak hareket edeceğimiz açıktır. Diğer tüm unsurlardan, yorumlardan, ilişkilerden bağımsız olarak programdaki içerik çalışmalarımızın da içeriği olduğu için Lig'i kavrama sorumluluğu kendiliğinden bir görev olarak belirlemektedir. Bu programa karşı sorumluluk duygusu taşımamız, programdaki tüm konulara dair kendimizi geliştirme sorumluluğunu da taşımamız anlamına gelir. Bu da bizi Lig'i kavramanın önemine dair ikinci nedene götürür. Bu ikinci neden Anti Emperyalist Lig'in tüm Dünya halklarıyla ve elbette tüm uluslardan işçi sınıfıyla birliğimizin Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağındaki büyük önemidir. Emperyalizmi; Dünya halklarının sırtındaki bu büyük ve her geçen gün daha da büyüyen asalağı, insanlık içindeki bu büyük uru yenmemizin temel koşulu her ulustan işçi sınıfının ve ezilen halkların birliğidir. Anti Emperyalist Lig bize bu doğrultuda, bu bakış açısında olmanın gereğini ve bundan doğan veya bundan gelen sorumluluğu göstermesi bakımından kavranması gereken bir birliktir.

Çok daha büyük mücadelelere ve büyük doğumlara gebe bir büyük dönüşüm sürecinde olduğumuz gerçekliğine birçok kez dikkat çektik. Başkan Mao'nun bu konudaki tarihsel öneme sahip uyarısı daima aklımızdadır. Bir dönem komünist hareket içinde bir sol sapma olarak gündemleşen "Emperyalizmin toptan çöküşü ve proleter devrimlerin tüm Dünya'da zaferi" şiarını doğuran koşullar, emperyalist devletler arasındaki çelişkilerin had safhaya ulaştığı ve ezilen halkların, ezilen ulusların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin tüm emperyalistleri ve uşaklarını kaosa sü-

rüklediği koşullardı. Devrimci hareketin tüm Dünya'da zaferin yakın olduğuna inanmaya başladığı söz konusu koşullarda nesnel durumdan çok öznel gücün yanlış değerlendirildiğini tespit etmek gerekir. Hiç kuşkusuz komünistler **eşitsiz gelişim yasasının** farkındaydılar ve devrimin tüm Dünya'da gelişmesine yol açan şeyin de tam olarak bu yasa olduğunu kavramışlardı. Ne var ki "toptan çöküş ve tüm Dünya'da zafer" iddiasının ıskaladığı şey gene bu yasadaki kaynaklanan "hegemon devlet" ya da tüm zenginliklerin merkezileştiği gerçekliği idi.

Emperyalistler kendi aralarında her ne kadar uzlaşmaz çelişkilere sahiplerse de bu onlardan çok azının ve özellikle de biri ya da bir ikisinin diğerlerine üstün geleceği gerçekliğini ötelemeyen, olanaksızlaştırmayan. Aksine uzlaşmaz çelişkide olmaları biri ya da bir ikisinin diğerleri üzerinde egemenlik kurmasının koşullarını oluşturur. Aralarındaki korunabilir bir denge olmamasının sonucu bu türden bir egemenliktir. Üstelik bu egemenlik tali duruma düşenlerin egemen olma eğilimini yok etmeyeceği gibi üstünlük kuranın da diğerleri aleyhine egemenliğini pekiştirmesini engellemez. Bugün tüm Dünya'da "hegemon devlet" olarak ABD'nin ve onun bu dönem için tam ortağı olarak konumlanmış İngiltere'nin hemen her yerde, üstünlüklerini pekiştirmek amacı güden kışkırtıcılıkları sözünü ettiğimiz "egemenliği pekiştirme" zorunluluğunun somut örneğidir. Bu eşyanın tabiatı gereğidir; genel olarak tabiatla denge değil, dengesizlik söz konusudur. Tabiatla dengenin geçici olması çelişki yasasının bir görünümüdür. Bu, sosyal ilişkiler için de geçerlidir.

Emperyalist düzende de devletler arası ilişkilerde dengesizlik esastır, dolayısıyla mücadele kaçınılmazdır. Devrimci hareketin "tüm Dünya'da sosyalizmin zafere ilerlediği"ni tespit ettiği dönemde gözden kaçırılan nokta bu dengesizliğin biri ya da bir ikisi lehine işleyeceği gerçekliği idi. Bugün biz bu konuda çok daha dikkatli ve temkinli olmak zorundayız. Çünkü bugün de emperyalistler arası uzlaşmazlık had safhada ilerlemiştir. Ezilen halkların ve ezilen ulusların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri her ne kadar

Dünya'yı sarsacak denli büyümemiş de olsa gelişme bu yöndedir. Dünya'nın hemen her ülkesinde yoksullaştırma ve mülksüzleştirme saldırıları artıyor, artmak da zorunda. Eşitsiz gelişim yasasının dinamiğinde bulunan "kâr hırsı" sermayenin kendini gerçekleştirme, daha büyük sermayeye doğru gelişme, dolayısıyla zenginliği/mülkü merkezileştirme özelliğinden kaynaklanır. Zenginliğin merkezileşmesi sadece diğer emperyalistlerin ve uşakların aleyhine olmaz, kaçınılmaz olarak ve esas olarak da halkların aleyhine olur. Bu da halkları da kapsayan çok geniş bir kesimi emperyalizmin en üstün güçlerine karşı mücadele etmeye yöneltir. Çeşitli biçim ve niteliklerde görmekte olduğumuz siyasi oynaklıklar, yoğun siyasi hareketlilik, darbe ve karşı darbeye pratikler, seçimlerde rastlanan "aşırı" refleksler vb. bu yöndeki gelişimin göstergeleridir. Hiç şüphe yok ki bu gelişime daha yoğun biçimlerde ve ileri düzeylerde rastlayacağız.

Bu koşullar bize komünist hareketin tarihsel rolünü ne derecede oynayacağı sorusuna götürüyor. Bütün dinamikler dikkat çekici bir biçimde işlemekteyken komünist hareketin dinamiklerinin durağan kalması olanaksızdır. Aksine Halk Savaşlarının dinamiği halen güçlüdür ve egemenler için endişe vericidir, komünist hareketin Demokratik Halk Devrimlerine öncülüğünü ve bu alandaki görevlerini içeren çeşitli örgütlenme ve eylem biçimleri gelişmeye, görünür olmaya, kendini hissettirmeye devam etmektedir. Ayrıca her gelişmenin komünist hareket için tetikleyici olduğunu, olacağını düşünürsek komünist hareketin dinamiklerinin her zamankinden daha güçlü olduğunu, olacağını da söylememiz gerekir.

Koşulların bu yönde olgunlaştığını tespit etmek her şeyin istediğimiz yönde ilerleyeceğinden emin olmayı, böyle davranmayı, düşünmeyi getirmemeli. Yukarıda vurguladığımız gibi nesnel koşulların devrim yönündeki gelişime hizmet etmesi ile devrime öncülük edilmesi, devrim önündeki engellerin "ortadan kaldırılması" görevi ve bu engelleri oluşturan dinamiklerin de aynı sürecin parçası olduğu gerçeği bir arada düşünülmez zorunda. Geçmişten aldığımız dersle şunu söylüyoruz: "Emperyalizmin toptan çöküşü

ve sosyalizmin tüm Dünya'da zaferi" olanağı esas olarak yoktur; esas olan emperyalizmin çöküşü içinde olduğu ve sosyalizm yönündeki gelişmelerin Dünya çapında ilerlediğidir. Bu da komünistlerin özellikle kendi ülkelerindeki devrimci mücadeleyi kavramaları ve geliştirmeleri ve ancak bunun devamında mümkün olabileceği için sonrasında tüm Dünya'daki devrimci mücadeleleri destekleyen bir yolda ilerlemek gerekiyor. Uluslararası alandaki atılımı, mücadeleyi ülkemizdeki mücadelenin önünü açan, ancak bunu yaptığında gerçek bir enternasyonal mücadele olabileceği fikriyle kavramalıyız.

Anti Emperyalist Lig'in politik tutumunu

sunduğumuz

metinden sonra

programını da tartışmak,

kavramak üzere okurlarımıza

sunuyoruz. Emperyalizmin tüm Dünya'da yaratmakta olduğu "savaş" atmosferine karşı haklı savaşların, halkın çıkarlarına dayanan büyük mücadelelerin; yoksullaştırmaya, sermaye lehine dayatılan mülksüzleştirmeye karşı gelişen ve gelececek devrimci halk hareketlerinin yanında duran bu birliğin programı içinde yer aldığımız ve alacağımız her demokratik kitle örgütündeki somut görevlerimizi de tanımlamaktadır. Sosyal ve ulusal kurtuluş için mücadelenin gelişen dinamiklerine en güçlü biçimde katılmak örgütlenmeyi gerektirir. Bir kez daha AEL'in belirlediği doğrultuda

AEL'in Proleter Kurtuluş Bayrağına Sarılıyoruz

örgütlenmeye çağırıyoruz...

EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELENİN ULUSLARARASI BİRLEŞİK MERKEZİ ÖRGÜTÜ OLARAK ANTI EMPERYALİST LİG

GİRİŞ:

Kendisiyle birlikte tüm insanlığı büyük bir çürümeye yönelten, vahşi ve dizginsiz bir sömürü, baskı ve yağma üzerinden varlığını devam ettiren, açlığın, derin ve yaygın yoksulluğun, bitmek tükenmek bilmeyen haksız paylaşım savaşlarının temel nedeni içinde yaşadığımız ve Dünyamıza hükmeden egemen emperyalist (tekelci kapitalist) sistemdir. İnsanlık ya bu vahşi sömürü

değiştirme eyleminin önemli öznelere birisi olarak konumlanır. Anti emperyalist hat ve siyasi çizginin, tutarlı bir karaktere ve devrim için seferber olan bir niteliğe sahip olması ancak proletaryanın bilimsel ideolojisine tabi olmasıyla gerçekleşecektir.

İşçi sınıfı dışında köylülük, şehir küçük burjuvazisi, ezilen uluslar ve diğer emekçi kesimlerin emperyalizme öfkesi ve tepkisi hiç kuşkusuz sınıfsal nedenlerden dolayı tutarlı bir nitelikte olmayacaktır. Bu sınıfların temsilcisi olan sosyal ve ulusal kurtuluş hareketleri de emperyalizmin tahribatına karşı duran çevre hareketleri, köylü örgütlenmeleri, kadın hareketleri, gençlik hareketleri proletaryanın siyasal çizgisindeki tutarlılığa asla sahip olamayacaklardır. Bu yüzden proletaryanın bir tarihsel görevi de çeşitli örgüt biçimleri, mücadele araçları ve elbette siyasal çizgiyle tutarsız anti emperyalist güçlere önderlik etmek, kararsızlığı kararlılığa, tutarsızlığı tutarlılığa çevirmek olacaktır. Bu eksende işçi sınıfının emperyalizme karşı sınıfsal, sosyal, ekonomik nedenlerle öfke ve tepki duyan müttefiklerini, tutarlı ve kararlı hale getiren bir siyasi çizgi oluşturma görevi vardır.

ANTI EMPERYALİST LİG'İN NİTELİĞİ, PROGRAMI, ÖRGÜTSEL İLKELERİ VE İŞLEYİŞİ

1) İsim: Anti Emperyalist Lig (AEL)

2) Anti Emperyalist Lig'in Niteliği

a) Anti Emperyalist Lig, anti emperyalist, anti kapitalist, anti faşist, anti feodal ve anti bürokratik kapitalist bir oluşumdur. Emperyalizme, faşizme, feodalizme, ırkçılığa, ayrımcılığa ve her türden gericiliğe karşı durur.

b) Anti Emperyalist Lig emperyalist sistemi karşı karşıya olduğumuz tüm sorunların kaynağı olarak görür. Bu nedenle mücadelesi görünür olumsuz sonuçlara karşı mücadeleyle sınırlı kalmaz, o aynı zamanda bu sonuçların nedenlerini de ortadan kaldırmayı hedefler.

c) Anti Emperyalist Lig "kitlelerden kitlelere" politikasını esas alır ve bu politikanın bir gereği olarak kitlelere hesap verme yöntemi olarak eleştiri

ri-özeleştirme mekanizmasını benimser.

3) Anti Emperyalist Lig'in Örgütlenme İlkeleri

a) Anti Emperyalist Lig demokratik merkeziyetçilik ilkesine dayanır ve bu ilke tüm faaliyetleri için belirleyicidir.

b) Anti Emperyalist Lig, kendilerini anti emperyalist olarak tanımlayan ve AEL'nin program ve ilkelerini kabul eden tüm örgüt ve bireylerin katılımına açıktır. AEL, demokratik merkeziyetçilik ilkesini ve AEL'nin programını kabul eden tüm bireyleri ve örgütleri üye olarak kabul eder.

c) Anti Emperyalist Lig demokratik merkeziyetçilik ilkesine uygun olarak karar alma sürecine ve AEL'nin siyasi ve pratik yönergelerinin tanımlanmasına katılacaklardır.

d) Anti Emperyalist Lig üyeleri, demokratik merkeziyetçilik çerçevesinde alınan kararları ve pratik çalışmaları sahiplenir ve kararlaştırılan siyasi, pratik ve örgütsel çalışmaların başarısı için sorumluluk bilinciyle hareket eder.

4) Anti Emperyalist Lig'in Örgütsel Yapısı

a) Anti Emperyalist Lig'in en yüksek organı AEL Kongresi'dir. AEL'nin programı, örgütsel mekanizması, işleyişi ve çalışma tarzı AEL Kongresi tarafından belirlenir.

b) AEL Kongresi her iki yılda bir toplanacaktır.

c) Anti Emperyalist Lig, iki kongre arasındaki dönemde AEL Başkanı başkanlığında ve demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre seçimlerle oluşturulacak AEL Merkezi Liderlik Komitesi tarafından yönetilecek ve yönlendirilecektir.

d) Anti Emperyalist Lig, örgütlü olduğu ülkelerin genişlemesine paralel olarak bölgesel düzeyde alt komiteler kurmayı amaçlamaktadır. Mevcut üyelik yapısında Latin Amerika ve Avrupa AEL Bölge Komiteleri bulunmaktadır. Bölgesel komitelerinin başkanları, AEL'nin merkezi yönetim organının bir parçasıdır.

e) Anti Emperyalist Lig'in programında yer alan konularda komisyonlar oluş-

turulur. Bu komisyonlar AEL'nin merkezi yönetim organı ile koordinasyon içinde çalışır.

Anti Emperyalist Lig ve Mücadele Alanları (Hedefleri)

1) Anti Emperyalist Lig anti emperyalist, anti kapitalist, anti faşist, anti feodal ve anti bürokratik kapitalist bir oluşumdur. Emperyalizm, faşizm, ırkçılık, ayrımcılık ve her türden gericiğin karşısında yer alır.

2) Anti Emperyalist Lig emperyalizme karşı en geniş birlikteliği savunur ve bunun gerçekleşmesi için mücadele eder.

3) Anti Emperyalist Lig haksız ve gerici savaşlara karşıdır. Emperyalist güçlerin kendi aralarında ve uşakları aracılığıyla yürüttükleri işgal ve paylaşım savaşlarına karşı proletarya enternasyonalizmi ilkesine uygun tavır alınmasını savunur.

4) Anti Emperyalist Lig emperyalistler ve gerici egemen sınıfların birbirlerine ve halklara karşı oluşturdukları her türden askeri ve ekonomik ittifaka (NATO, IMF, DB, AB, BM, BRICS vs.) karşıdır. Bu birlikteliğe karşı mücadeleyi, anti emperyalist mücadelenin önemli hedeflerinden biri olarak görür.

5) Anti Emperyalist Lig emperyalizme ve uşaklarına karşı sosyal ve ulusal bağımsızlık mücadelelerini kabul eder ve destekler. Anti Emperyalist Lig emperyalistler ve uşaklarının ideolojik, politik, ekonomik, askeri ve kültürel baskı ve saldırılarına karşı dünya proletaryasının ve ezilen halkların mücadelesinin destekçisi ve bir parçasıdır. Anti Emperyalist Lig devrimci kurtuluş mücadelelerini, özellikle halk savaşlarını ve emperyalist işgallere karşı ulusal kurtuluş savaşlarını güçlü bir şekilde destekler.

6) Anti Emperyalist Lig sosyal, ulusal ve demokratik kurtuluş mücadelesi yürüten komünist, devrimci ve demokrat tutsakların ve savaş esirlerinin yanındadır ve tüm olanaklarıyla destekler.

7) Emperyalizm baştan sona bütünlüklü olarak gericiliktir. Bu gerici sistemin doğası ekonomik, politik ve sosyal krizler üretir. Emperyalist sistemin krizler üreten yapısı kaçınılmaz olarak egemen yapının ve etki altına aldığı toplumun

sistemi nedeniyle ortaya çıkan tüm olumsuzluklarla birlikte yok oluşa doğru sürüklenecek ya da bu çürümüş sistemi hak ettiği yere, tarihin çöplüğüne gönderecektir. Bunun başka bir yolu ve ara bir seçenek de yoktur.

Anti Emperyalist Lig, kendisini sınıf mücadelesinin doğrudan bir parçası olarak tanımlar ve o sınıf mücadelesinde iki uzlaşmaz çizgiden birini temsil eder. Temsil ettiği çizgi Dünya'nın işçi ve emekçilerinin, yoksul ve topraksız köylülüğün, ezilen halk ve uluslarının haklı ve meşru taleplerinin temsiliyetini içerir. Var olana genel bir karşı koyuş, var olandan yakınma değil, var olanı

bir kesiminin militaristleşme ve faşistleşme eğilimini geliştirir.

Anti Emperyalist Lig halklar üzerinde baskı kurmak ve kontrol amaçlı işlevlendirilmiş olan egemen yapının şiddet aygıtlarına (asker, polis, istihbarat vb.) ve kitlelerin yaşamında hâkim kılınmaya çalışılan her türden gericiğe karşı mücadele eder.

8) Anti Emperyalist Lig işçi sınıfının güncel ve tarihsel misyonunu tanır. İşçi sınıfına yönelik sömürüyü artıran, örgütsüzlük dayatarak sermayenin karşısında dağınık ve güçsüz olmasını hedefleyen politikalara karşı durur. İşçi sınıfının ekonomik, demokratik hak ve taleplerinin dile getirildiği ve bu talepler için birlikte mücadelenin örgütlendiği sınıf sendikalarını destekler. Sınıf sendikacılığının ulusal ve uluslararası düzeyde birliğini, sınıf dayanışmasını gerçekleştirmek için çaba içerisinde olur. Teslimiyetçi ve sınıf uzlaşmacı sarı sendikalar içinde sınıf sendikacılığını hâkim hale getirme mücadelesini benimser.

9) Anti Emperyalist Lig feodal, yarı feodal ve kapitalist-emperyalist sömürü ve talana karşı yoksul ve topraksız köylülerin ve tarım emekçilerinin haklarını savunur. Anti Emperyalist Lig "Topraksızlar İçin Toprak" sloganının yanında bir bütün köylüler üzerindeki yarı feodal ve emperyalist tahakkümü ortadan kaldıracak toprak devrimini benimser. Tüm büyük toprak sahiplerinin ve toprak ağaları-

nın devrimci yollarla yok edilmesi için verilen mücadeleleri destekler.

10) Anti Emperyalist Lig emperyalistler ve uşak, iş birlikçi egemen sınıflar tarafından uygulanan ayrımcılık, ırkçılık ve ulusal baskıya karşı mücadele eder. Ulusal azınlıklar ve ezilen Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkını kayıtsız, şartsız savunur.

11) Anti Emperyalist Lig dinsel, mezhepsel inançlara yönelik, baskıya ve yok saymaya karşı durur ve bunu demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak ele alır.

12) Anti Emperyalist Lig ataerkil baskı altında yaşayan, sınıfsal sömürünün yanı sıra kadın oldukları için de ayrıca ezilen ve baskı altında tutulan işçi ve emekçi, yoksul köylü kadınların özgürleşmesine yönelik tüm çabaları destekler. Kadının gerçek anlamda özgürleşmesinin tüm ezilenlerin özgürleşmesiyle gerçekleşebileceğine inanır, tüm çabası bunu gerçekleştirmeye hizmet eder.

13) Anti Emperyalist Lig kişilerin cinsel eğilimleri nedeniyle baskı altına alınmasına ve ezilmesine karşı çıkar ve bunu demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak görür.

14) Anti Emperyalist Lig halk gençliğini anti emperyalist mücadelenin çok önemli bir parçası olarak görür ve onların anti emperyalist mücadelede aktif

rol almaları için çaba gösterir.

15) Anti Emperyalist Lig genel olarak eğitim hakkını savunur. Özellikle, ezilen ve yoksul gençlerin eğitime erişiminin önündeki engellerin kaldırılması için mücadele eder. Anti Emperyalist Lig eğitimin bilimsel ilkeler çerçevesinde ve halkın hizmetinde verilmesi gerektiğini savunur. Eğitimin bir meta olarak görülmesine karşı çıkar.

16) Anti Emperyalist Lig tüm halkların ve ulusların demokratik ilerici kültürünün özgürce gelişmesi için mücadele eder ve özellikle ezilen ulusların ulusal kültürünü geliştirmeye yönelik tüm çabaları destekler.

17) Anti Emperyalist Lig çocuk işçiliğinin yasaklanması mücadelesini önemli görevlerinden biri olarak tanımlar.

18) Anti Emperyalist Lig insanların en temel haklarından olan sağlıklı, yaşanabilir konut hakkı için mücadele eder ve bu hakkın elde edilmesi için verilen mücadeleleri destekler.

19) Anti Emperyalist Lig ilaç tekellerinin işlediği tüm suçlara karşı mücadele ederken aynı zamanda, tüm ezilen sınıf ve tabakaların bu temel hakka koşulsuz ve parasız olarak ulaşabilmesi için mücadele eder.

20) Anti Emperyalist Lig göçmenleri göç ettikleri ülkelerde ayrımcılığa, so-

venizme ve ırkçılığa, zulme, baskıya karşı korumak için mücadele eder.

Anti Emperyalist Lig emperyalist yıkımdan kaynaklanan göçleri bir hak olarak kabul eder ve aynı zamanda emperyalizmin neden olduğu göçün sebep ve sonuçlarıyla mücadele eder.

21) Anti Emperyalist Lig çevre hareketinde anti emperyalist hedefleri doğrudan temsil eder.

Anti Emperyalist Lig insanla birlikte tüm canlıların yaşam alanlarının ve doğanın daha fazla kâr uğruna tahrip edilmesine karşı mücadele eder. Çevre sorununda halkın refahı, yaşam alanlarının savunulmasını ilk sıraya koyar. Doğal çevrenin tahribatının yanı sıra, köylülerin ve yerli halkların geleneksel yaşam alanlarını yok eden emperyalist mega projelere ve yerli halklara yönelik her türden baskıya karşı mücadele eder.

AEL'in kuruluşu itibarıyla halklara sunduğu metinler bunlardan ibarettir. Türkiye'den Partizan, Brezilya'dan Halkın Haklarını Savunmak İçin Devrimci Cephe, Ekvador'dan Halk Mücadelelerini Savunma Cephesi ve Meksika'dan Halkın Akımı-Kızıl Güneş'in Kuruluş Komitesinde yer aldığı AEL'in çizgisinde anti emperyalist mücadeleyi büyüteceğiz. Bununla beraber tartışmaya ve kavramaya devam edeceğiz.

HER DEVRİMCİ FİKİR VE EYLEM İHTİYAÇTIR

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Devrimci mücadelenin önündeki engellerin esas olarak devrimci hareket içindeki gerilikler, zaafırlar olduğuna dair çok genel bir tespitimiz veya iddiamız vardır. Ne var ki bu tespite uygun konumlanmaktaki başarısızlığımız, yetersizliğimiz söz konusu engellerin varlığını korumasına neden olmaktadır. Geçen sayıda konu ettiğimiz “düşünme aşamasındaki tembellik” bunlardan biriydi. Bunun çalışmaların yükünü artırdığına, daha fazla emek harcamak zorunda bıraktığına dikkat çektik. Kuşkusuz sadece bu kadar da değil, düşünme tembelliğinin sonucu bazen de çalışmaların akamete uğramasıdır. Çalışmaların akamete uğraması her türden burjuva fikir için güçlenme, yeşerme olanağıdır. Bunu son dönemde de görüyoruz. Çalışmaların bir biçimde aksaması, gecikmesi, zamanında yerine getirilemeyen görevlerin yarattığı boşluklar güvensizliğin, umutsuzluğun ve kaçınılmaz olarak örgütsüzlüğün nedeni haline gelmektedir. Oysa örgütsüzlük dağılmanın, gerilemenin, sistemin öğütücü çarkları arasında parçalanmanın kendisidir. Bununla baş etmek zorunluluğu her devrimci için açıktır. Eğer örgütsüzlük bir seçenek haline gelmişse gelecek için tüm umut kaybedilmiş demektir.

Çalışmaların belli bir çizgi doğrultusunda, güçlü bir planla ve net hedeflerle yürütülmesi düşünme aşamasındaki çalışkanlıkla doğrudan ilintilidir. Elbette bunu söylerken pratik içinde beliren yeni görevlere sırtımızı dönmekten ya da genel planı pratik süreçte elden geçirmek gerektiğinde bunu yapmaktan söz etmiyoruz. Doğru bir çizgi doğrultusunda planlanmış bir çalışmanın mutlak, değişmez bir yapıda olduğu ileri sürülemez. Böyle bir yaklaşım hayatın karmaşasına, dengesiz gelişimine uymaz ve kaybettirir. Düşünme aşaması bu gerçekliği de içermelidir. Ancak böyle olduğunda rastlantılar, yeni olgular,

gelişmeler çalışmaların aksamasına, özellikle de akamete uğramasına neden olamaz. Düşünmenin, plan kurmanın, çalışmaları önceden tasarlamının önemine dikkat çektiğimizde bir amacımız da kendimizi gerçekliğe hazırlamaktır. Gerçeklik dışımızda, bize rağmen var olan her şeydir. Dışımızda, bize rağmen var oldukça gerçekliğin neden olacağı beklenmedik durumlar da olasıdır. Gerçekliğe hazır olmak bunu bilmekle başlar.

İçinden geçtiğimiz süreçte birçok görevin aksadığını, kitlelerin karşı karşıya oldukları sorunlarda önemli derecede önderliksiz ve politikasız kaldıklarını görüyoruz. Bu, çalışmalarımızın aksamasının ya da yerine getirilememesinin tipik biçimlerinden biridir. Bunlardan verilecek örneklerle burjuva fikirlerin güçlenmesi ya da yeşermesi rahatlıkla görülecektir.

İlk örnek bir Suriyeli mültecinin bir çocuğu taciz etmesi haberiyle gelişen olaylar karşısında devrimci hareket olarak hemen hiçbir şey yapmamış olmamızdır. Bu olayların kaynağında “aşırı milliyetçilik” de dedğimiz burjuva fikir var. Kendini diğerlerinden, özellikle de son yıllarda Suriye, Afganistan gibi ülkelerdeki savaş koşullarından kaçarak bu ülkede göçmen olarak yaşayan, yoksul ve aciz insanlardan üstün görenlerde somutlaşan bu fikrin hızla bir saldırıya dönüşmesi karşısında hareketsiz kalmak değerlendirmeye muhtaç bir durumdur. Hiç şüphemiz olmamalıdır ki geniş kitlelerde kendi başına bu fikrin bir karşılığı esas olarak yoktur. Bu fikrin kaynağının egemen sınıflar olduğundan da bir kuşumuz olmamalıdır. Kitlelerin bu fikrin etkisinde kalmasının temel nedeni egemen sınıfların propagandaları ve gene aynı güçlerin kitleleri mahkûm ettikleri yaşam koşullarıdır. Kötü yaşam koşullarının ve propagandanın ürünü olan saldırganlık

karşısında devrimci hareketin ilk görevi gerçekliği ortaya sermek olmalıdır. Tacizin bir suç olduğu konusunda kimse- nin şüphesi olmamalıdır. Ne var ki bu suça gösterilen tepkinin milliyetçi bir tutumla sergilenmesi konunun bundan ibaret olmadığını gösterir. Bu tepkide esas olan aşırı milliyetçiliktir. Tacizin bu ülkede neredeyse sıradan bir olay gibi yaşandığını kim reddedebilir. Bu suçun bir Suriyeli tarafından işlenmiş olması kitlelerdeki her türden yoksunluğun bir yabancıya karşı saldırganlığa dönüşmesinin zemini olmuştur. Sözü ettiğimiz yoksunluk kitlelerin yaşam koşullarını içerir. Bu yoksunluğun öteden beri var olduğu gerçeği dahi bunun sorumlusunun ülkenin kendisinde olduğunu anlamaya yeterlidir. Buradan ikinci soruya geçelim. Bir Suriyelinin Türkiye gibi çalışanlar için yaşamın son derecede zor olduğu bir ülkede göçmen olarak yaşamayı neden tercih etmek zorunda kaldığı sorusu da gerçekliği ortaya koymaya yardımcı olacaktır. Bu soruya yanıt verdikten sonra Suriyeli halktan birinin düşmanlaştırılmasının ahmakça olduğu kavranır. Elbette Suriyeli olup halk düşmanı kesimler de vardır. Bunlarında ülkedeki varlığını egemen sınıfların politikalarından ayırmak mümkün müdür peki? Tabii ki hayır... Bu gerçekliğe rağmen söz konusu olay hakkında devrimci hareketin pek bir şey yapamamış olmasını elbette güç sorununu da unutmadan olayı kavramaktaki yetersizliğimizle açıklamak pek de yanlış olmayacaktır. Bu olay sadece “bir tacizciye saldırı” olmadığı gibi sadece “bir Suriyeliye saldırı” da değildir. Bu olay Türk egemen sınıflarının faşizmi ülke halkına benimsetmek için uyguladığı ırkçı politikaların kitle pratiğinde gerçekleştirilmesidir. Sadece buradan hareketle de devrimci hareketin bu olaya vereceği tepkinin önemi anlaşılabilir.

Bir başka örnek bozkurt işaretiyle başlayan tartışmalar, açıklamalar ve yaratılan gerici atmosferdir. Bunun da masum bir olay olmadığı açıktır. "Bir futbolcunun gol sevinci" denerek geçirilen olay UEFA tarafından verilen cezayla birlikte güçlü devletlerin Türk düşmanlığı olarak yorumlanıp gene aşırı milliyetçilik propagandasına dönüştürüldü. Bu olayın diğerinden bir farkı ezilen halklarda sempatiyle karşılanan “anti emperyalist” bir görünüme de sahip olmasıdır. Ezilen, yoksul bir ülke takımının ezen ve zengin bir ülke

takımı karşısında desteklenmesinde de gördüğümüz “anti emperyalizm” olayın gerçekliğinde tamamen talidir oysa. Bozkurt işaretinin uzun zamandır devlet destekli gerici tarafından, şovenizmin bir simgesi olarak kullanıldığı bilgisi bir Türkiye gerçekliğidir. Hem Kürt halkı hem de Alevi inancından halk tarafından katliamların, aşırı milliyetçi saldırganlığın simgesi olarak zihinlere yerleşmiş bulunan bu işaretin ezen ve zengin bir güce karşı kullanıldığı iddiası bilindik egemen sınıfların ırkçı politikalarını gizleme çabasıdır. Elbette halk içerisinde “anti emperyalist duygularla” da aşırı milliyetçi akıma yönelenler vardır. Tam da bu durum bizim, genel olarak devrimci hareketin bu olaylar karşısında yeterli tepkiyi gösterememesinin yarattığı sonuçlara dikkat çekmemiz gerekir. Bozkurt işareti gibi Türk bayrağı da, “istiklal” marşı da kitlelerdeki anti emperyalist duygulara hitap etmektedir. Bunların her biri simge olarak kitlelerin manipüle olmasında etkin role sahiptir. Bu simgelerin gerçekliği hakkında, Türk devletinin bağımsızlığı da dahil olmak üzere güçlü çalışmalar yapmak gerektiğini gösteren bu etkin roller neredeyse sürekli gündemde tutulmaktadır. Yaygın tartışmalara dönüştüğünde bu simgeler hakkındaki gerçekliği ortaya sermek, anti emperyalizmin aşırı milliyetçilik içinde erimesine karşı aktif bir çaba içinde olmak bu bakımdan da gereklidir.

Bu iki olay da bize bir politik hareketin pratikte karşılaşılabilecek sorunlarda yetersiz kalmasının sonuçlarını görmemiz bakımından bir fikir veriyor. Bu olaylardan ciddi bir kitlenin aşırı milliyetçi yönden etkilenmiş olduğunu düşünebiliriz. Kendi devrimci görüşünü, doğru fikrini yansıtamamış olmak devrimci hareketin güven oluşturmamasında bir neden olarak görülmelidir. Çalışmaların yeterince düşünülmeyeceği için aksaması ya da akamete uğramasının da sonuçları buna benzerdir. Güvensizlik ve beraberinde gelişen umutsuzluk devrimci hareketin kendi içindeki zaafırlardan bu biçimde de beslenmektedir. Örgütsüzlük seçeneğinin asla bir seçenek olmadığını, olamayacağını bilen çok fazla “küşkün” vardır. Elbette küşkünlere yüzümüzü dönme lüksümüz yok ve olmamalı da. Buna rağmen bu yola girmenin hiç de zor olmadığını görmemiz gerekir. Bıraktığımız boşlukların, aksattığımız görevlerin, yeterince düşünmeden hareket etmenin sonuçlarıdır bunlar...

İNSAN TOPLUMUNDA IRKA DAYALI BİYOLOJİK AYRIŞTIRMA YAPILABİLİR Mİ? - II

Modern insanın tarih sahnesindeki varlığı 200 bin yıl dolayındadır. Canlılığın tüm evrimsel süreci içerisinde bakıldığında bu 200 bin yıllık süre, bir günde yalnızca son birkaç dakikaya tekabül etmektedir. Yani evrim sürecinin tümü göz önüne alındığında bu zaman dilimi sözü dahi edilemeyecek kadar kısadır.

Bu süre, özellikle izole olamayan ve sosyal özellikleri ile ön plana çıkan insan toplumu için herhangi bir belirlenim genetik ve kalıtsal değişikliğin, tür oluşturacak denli gelişkin bir özelliğin oluşması için oldukça kısadır.

İrk kavramı, belirli fiziksel özellikler ile ortaklaşan ve genetik paydaşlığın belirgin olduğu bir topluluğu ifade etmek için kullanıldığı takdirde, bilimsel olarak yanlıştır. Çünkü insan biyolojisi açısından böyle bir iddianın karşılığı yoktur. Geçmişte Amerika Antropoloji Derneği gibi kurumlar tarafından bu yönlü çalışmalar yapılmış, aynı topluluk içerisinde iki birey ile dünya üzerinde birbirinden oldukça iki ayrı coğrafyadan iki ayrı bireyin arasındaki genetik farklılıkların neredeyse aynı düzeyde olduğunu göstermiştir.

Bugün için bilim alanında faaliyet gösteren çevrelerce ırk kavramı, artık insan toplumu için kullanılmayan bir kavramdır. Bunun birinci sebebi, yazının birinci bölümünde daha detaylı biçimde belirttiğimiz biyolojik ve antropolojik çalışmaların bu ayrıştırmaya müsaade etmiyor oluşudur. Bir diğer olgu ise bu biçimde bir ayrıştırmanın neye yarayacağı ile ilintilidir. İnsan toplumu ile ilgilenen özellikle antropoloji gibi hiçbir bilim alanı bu biçimde bir ayrıştırmanın yararlı veya kullanışlı olduğuna dair bir değerlendirme yapamamaktadır. Bu sebeple, bu kavram artık bilimsel makalelerde neredeyse tümü ile kullanımdan kalkmıştır. Bizzat bu kavram üzerinden yapılan genetik çalışmalar da bu kullanımın kaldırılmasının bilimsel açıdan ne derecede isabetli olduğunu göstermektedir. Elbette bu terk ediliş yalnızca bu kavramın politik ve top-

lumsal karşılığı ve çağrışımları sebebi ile değil, aynı zamanda iddialarının da çürütülmesinden ileri gelmektedir. Ayrıca ırk kavramı artık insan dışındaki diğer canlılar için de pek kullanılan bir kavram değildir. Çünkü taksonomide herhangi bir tür içerisindeki farklılıklar halihazırda alt tür olarak kabul edilmektedir. Alt türler içerisinde de bir ayrışım yapmanın manasız olduğu git gide daha fazla geçerlilik kazanan bir görüştür.

Bugüne değin insan dışındaki diğer canlı türlerine atfen kullanılan ırk kavramı, bir tür içerisinde doğal izolasyona maruz kalan birden fazla popülasyonun, bu izolasyon sebebi ile artık yeniden birbirleri ile aynı genetik havuzu paylaşamaması ve farklı evrimsel koşullar içerisinde yeniden türleşmeye doğru gitmesi durumunda kullanılmaktaydı. Yani, doğal bariyerler sebebi ile artık yan yana gelemeyen ve birbirleri ile kalıtım oluşturacak şekilde birleşemeyen popülasyonlar, yeniden türleşmeye doğru evrilebilir. Burada ırk kavramının kullanılabilmesi için gerekli olan koşul, bu ayrık popülasyonların yeniden bir araya gelme koşullarının olmaması ve yeniden ayrı ayrı türleşecek şekilde farklı tabiat koşulları içerisinde, farklı özelliklerinin evrimleşmesinin öngörüleceği biçimde olması gerekmektedir. Bunu şu şekilde açıklamak gerekir: elimizde aynı türden iki ayrı kuş popülasyonu olsun. Bu popülasyonlardan biri kayalık, diğeri ise ormanlık bir alanda hayatına devam edecek şekilde konuşlanmış olsun. Bu iki popülasyondan her biri kuvvetle muhtemel, kendi çevresel koşullarına göre avantajlı olan özelliklerinin gelecek nesillere geçmesine olanak taşıyacak şekilde evrimleşecektir. Kayalık alanda yaşayanlar belki de daha yüksekte uçmaya yarayacak ve ortama daha fazla adapte olacak kanat yapısı ile evrim sürecine girebilir. Ormanlık alanda yaşayan popülasyon, daha kıvrak olmasını sağlayacak ve ağaç dallarının arasında kendisini kamufle edecek bir evrim sürecine adım atabilir. Nihayetinde, bu popülasyonlar belki de milyon yıl sonra, belki de daha kısa

bir sürede iki ayrı türe dönüşebilir. İrk kavramı, böylesi bir süreç içerisinde olan popülasyonlar için kullanılmıştır. Kavramın bu alanda da kullanımı artık terk edilmiştir. Bu yönlü türleşme eğilimi gösteren popülasyonlar, alt tür olarak tanımlanmaktadır. Açıktır ki insan toplumu için bu yönlü bir taksonomik çalışma yapılması mümkün değildir. Bugün genetik alanında yapılan çalışmalar gösteriyor ki herhangi bir ortak dil ve ortak bir bölge paylaşan popülasyon dahi, birkaç bin yıl önce aynı bölgede aynı dili konuşan popülasyon ile genetik farklılıklar barındırmaktadır. Yani, insan toplumunu ispinoz kuşları ile aynı kategoride değerlendirmek mümkün değildir.

Bilimsel verilere rağmen, bilim insanı kisvesi taşıyan kimi unsurların bugün dahi ırk ve hatta “biyolojik üstün ırk” savunusu yaptıkları bir olgudur ve bunlar yaygın olarak bilinmektedir. Hemen her ulus içinde bu kisvede olanlarla karşılaşmak mümkündür. Gerçekler ile ilgilenmeyen, tüm çabaları onu manipüle etmekten ibaret olan bu unsurların ortaya attıkları ırk teorileri “sözde bilim” raflarında yerini almaktadır.

İnsan toplumu için ırk kavramının her ne kadar dil, kültür ve coğrafya gibi ortak paydalardan yola çıkılarak kullanımda tutulduğu belirtilse de sorunun kapsamının bu kadar dar olmadığı bilinmektedir. Çünkü, böylesi bir ayrıştırmaya girildiği andan itibaren ırk, benzerlikler üzerinden değil farklılıklar üzerinden tartışılmaya başlanmaktadır. Yalnızca dil, kültür ve coğrafya farkları değil ten rengi, göz rengi, saç rengi, boy ve kafatası yapısı gibi absürt seviyede ve insan tabiatı ile uyumsuz biçimde farklılık arz eden her özellik üzerinden ırk tanımları getirilebilmektedir.

Bu özelliklerin hiçbirinin ırk tanımına yol açacak özellikler veya insan toplumu için taksonomik sınıflandırma gerektirecek özellikler olmadığını belirttik. Bilim bu konuda geçmişe göre daha net bir pozisyon almaktadır.

Öyleyse, ırklar yoksa “ırkçılık” neden var?

Bu sorunun cevabını verebilmek için, insan toplumunda bu yönlü bir tasnife girişmenin kime fayda sağladığını görmek gerekmektedir. Bir insan popülasyonunu ırka dayalı sınıflandırmak, bilimin işine yaramamaktadır, öyle ki kavramsal olarak dahi artık kullanılmamaktadır. Fabrikada her gün karın tokluğuna canı dışında ter döken işçinin, tarlada ektiği tohumun dahi karşılığını alamayan köylünün, barınma gibi temel ihtiyacını dahi karşılayamayan öğrencinin, sabah simit dolu tepsinini sırtlayıp sokak sokak dolaşan simitçinin de böyle bir sınıflandırmadan çıkarı yoktur elbette. Onların çıkarı kendilerini bu yaşam koşullarına mahkûm edenlerin sisteminin, yani egemen sistemin yerle bir edilmesindedir. Sistem ise varlığını işçinin üretim alanında, emekçinin işinin başında tutulmasına yani kendisine biçilen kadere boyun eğmesine borçludur. İşçi ve emekçilerin kendi gerçek çıkarlarının peşinden gitmesini engellemek için çeşitli araçlar kullanılır. Bu araçlar bazen baskı, tehdit, katliam olarak ortaya çıkabilir. Bunların yanında sistem, halkı aldatmaya ve onları kendi sınıf çıkarlarından uzaklaştırarak gerici sistemin çıkarlarına hizmet edecek şekilde dünya görüşlerini şekillendirmeye çalışır. İrkçilik da bunlardan biridir, gerici sistemin çıkarıdır, pazar çekişmesinde egemen sınıflara hizmet eder.

İrkçiliğin kökenleri ve çeşitli versiyonları farklı toplumsal başlıklarda oldukça eskiye dayansa da, kapitalizm ile birlikte bugün aşına olduğumuz versiyonu ortaya çıkmıştır. Bugün devam eden versiyonlarından biri ve daha eskisi, fenotipik özelliklere göre ırksal ayrımdır. Afrika'nın ilk sömürgeleştirilme döneminde yani 16. yüzyıl sonrasında başlayan eski kıtanın durmaksızın yağması ve köleleştirilmesi, 19. yüzyılda kapitalizmin hızlı biçimde gelişmesi ve artan hammadde ihtiyacı

ile birlikte Asya ve Amerika kıtalarını da kapsayacak şekilde büyük çaplı sömürgeleştirme sürecine ermiştir. Irkçılığa duyulan ihtiyacın ve onu sistematize eden teorilerin ortaya çıkışı da bu döneme denk gelmektedir. Sömürgeci kapitalizm köleleştirdiği, topraklarından ve kaynaklarından hatta canlarından ettiği topluluklar ile kendi ülkelerinde bulunan topluluğun ortak çıkarlarının farkına varmalarını istememiştir. Siyah ırk, sarı ırk, esmer ırk gibi kavramlar bu dönemde ortaya çıkmıştır. Aynı süreçte bu ihtiyaç ile Arthur de Gobineau gibi birçok figür ortaya çıkmış, Afrika'dan ve Asya'dan köleleştirilerek Avrupa'ya ve Amerika'ya taşınan insanlar ile yerli toplumun kaynaşmasının engellenmesi adına "ari-aryan ırk" gibi teoriler ortaya atılmıştır. Bu teorilere göre ırkların karışımı medeniyet için bir felakettir. Çünkü ırklar birleştikçe, üstün ırk için yıkıcı sonuçlar oluşmaktadır, toplumsal kargaşanın büyük sorumluları melezlerdir. Sonrasında Naziler tarafından öne sürülen tezlerin büyük bir bölümünün kopya edildiği Gobineau, ırkçılığın teorize edilmesinde tek figür değildi. Örneğin Darwin'in doğal seçim gibi, tabiatın ve canlılığın doğal gelişim sürecine açıklama getirmeye çalışan ilkesi gibi teoriler, bu dönemde insan toplumuna uyarlanmaya çalışılmış, sistem bilimi çarpıtarak ihtiyacı olan gerici teorilere dayanak bulmak istemiştir.

Günümüzde emperyalist-kapitalizm, ırkçılığı kendi sisteminin ihtiyaçlarına göre çeşitli biçimlerde kullanmaya devam etmektedir. Ezilenlerin bu biçimde bir sınıflandırmaya ikna olarak parçalanması; katliama uğrayanlara, yerinden edilenlere ve çeşitli coğrafyalarda sistemin talan ve barbarlığına maruz kalanlara sırtlarını dönmeleri hedeflenirken aynı zamanda sistemi ayakta tutmayı sağlayan gerici politikaların arkasında hizalanmaları da istenmektedir. Ezilen uluslardan halkların anti emperyalist

eğilimlerini kullanarak birçok ezilen ulustan iş birlikçi, faşist uşak milliyetçilik olarak tanımlanan ırkçı politikaları halklara mal etmektedir. Bu kesimlerin ırkçı politikaları "anti emperyalizm" çerçevesinde ya gizlenmekte ya da meşru gösterilmektedir. "Emperyalizm tarafından ezilenler" kampında yer almakla birlikte ezen ulus özelliği taşıyan uluslardan söz ediyoruz. Bu ulusların egemenlerinin ırkçı tutumlarını emperyalistlerin ırkçı politikalarından ayırmak gerekmektedir. En son UEFA Avrupa Şampiyonasında bir Türk milliyetçisi futbolcunun yaptığı "Bozkurt" işaretini anti emperyalizmin bir yansıması olarak yorumlayanlar bu ayrımı yapmayarak özellikle Kürt ulusuna yönelik ulusal baskıyı inkâr etmektedirler. Türkiye'deki ırkçılığı emperyalizmin politikası olarak mahkûm etmekten yana bu gürûhu yıllar önce İbrahim şöyle eleştirmişti:

"Emperyalizmin 'Türkiye halklarını birbirine düşman etmek ve ezmek' istediği, bu alçak emeller için her fırsattan, her imkândan yararlanmak istediği açıktır. Ama bu emelleri için bizzat kendisinin ırkçılık politikası güttüğü sadece saçmadır.

"Türkiye'de ırkçılık politikası yerli hâkim sınıfların politikasıdır., burjuvazinin siyasi bakımdan en geri kesimlerinin ve feodalizmin politikasıdır; feodal ve feodal-burjuva eğilimidir..."

"İrkçılık politikası diğer millet ve milliyetleri, feodal sopayla ezme, sindirme, yok etme politikasıdır. Türkiye'de Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere karşı ırkçılık politikası güdenler, işte bu feodal ve feodal-burjuva sınıflar ve onların siyasi partileri, iktidarlarıdır. Emperyalizm menfaatlerine elverdiği yerde bu sınıfların ırkçılık politikasını kışkırtır ve destekler; menfaatlerine elvermediği yerde bu politikaların karşısına çıkabilir." (İbrahim Kaypakkaya, **Bütün Eserler**, s. 231)

Türkiye'deki ırkçılığı emperyalizmin bir politikası olarak kavramak mücadelenin odak noktasını bulandırmaktan başka bir amaç taşımaz. Irkçılığın emperyalizm tarafından kışkırtıldığı gerçeği onun ülkedeki egemen sınıfların bir politikası olduğu gerçeğini örtmez. "Milli futbolcu"nun davranışını emperyalizme bir meydan okuma olarak yorumlamak esas olarak bu gerçeği örtmek amacı taşır. Oysa ırkçılığa her somut durumda ve gerçek sahiplerini ortaya sererek meydan okumak gerekir. İbrahim yoldaşın çok net ifade ettiği gibi:

"İrkçılık dışarıdan sokulan bir şey değildir; ama dışarıdan desteklenebilir. Irkçılığın dayandığı sosyal sınıflar ve zümreler vardır. Emperyalizm işine geldiği zaman ve yerde bu sınıfların ırkçılık politikasını kışkırtır, destekler. Bu sınıf ve zümreler sadece Türkler arasında değil Kürtler arasında da vardır ve yukarıda değindiğimiz gibi hiç şüphesiz olmasın emperyalizm işine geldiği anda onu kışkırtmakta ve desteklemekte de hiç tereddüt etmeyecektir.

"Bu sebeptendir ki ırkçılığa karşı yürütülecek mücadele her şeyden önce bu sınıf ve zümrelere karşı yürütülecek mücadeledir; proletarya hareketinin en önemli görevlerinden biri bunları emekçi halka teşhir etmektir; bunun yanında ve buna bağlı olarak emperyalizmin bizzat yürüttüğü ırkçılık politikasını da teşhir etmektir; çeşitli ulusların arasındaki ırkçılığı nasıl ahlaksızca kışkırttığını ve desteklediği de teşhir etmektir; emekçiler arasında 'demokratizm ve Dünya işçi hareketinin uluslararası kültürünü' yaymaktır." (İbrahim Kaypakkaya, **age. s. 232**)

Emperyalizmin ırkçılığına karşı koyarken yerli ırkçıların işine yarayacak argümanlara dayanmak ırkçılığa karşı mücadeleyi büyük zaafa uğratar. Açıktır ki emperyalizmin ırkçılığı yerli ırkçılığa

karşı mücadeleyle alt edilebilir.

Her ne kadar birçok emperyalist ülke anayasasına dahi "ırkçılık insanlık suçudur" maddeleri eklense de ırkçı ideolojinin gerçek sahipleri yine kendileridir. Bu denli teşhir olmuş bir ideolojiyi açıktan sahiplenmezken, aynı zamanda halk kitlelerine bunun "halktan gelen" bir ideoloji olduğunu da kanıksattırmaya çalışmaktadırlar.

Bir yandan ırkçı olmamakla övünen sistem, diğer yandan göçmen karşıtlığını, ezilen uluslara yönelik şovenizmi ve ırkçılığa denk düşecek her türlü eylemi hayata geçirmektedir.

Sonuç olarak, bir bölgede yaşayan insanların aynı fenotipik özelliklere sahip olması onların bir ırk olduğu anlamına gelmemektedir. İnsan toplumu artık daha fazla iç içe geçmektedir, hemen her coğrafyada farklı fenotipik özellikler görülebilmektedir. Yani türleşmeye yol açacak bir izolasyon süreci değil, aksine doğal bariyerlerin daha da silikleştiği bir evrededir. İnsan dışı canlılar için dahi gereksiz olarak değerlendirilen bir kavramın hiçbir karşılığı olmadığı halde insan toplumuna dayatılması, bilinçli bir eylemdir. Bunun sorumlusu ise talancı ve katliamcı emperyalist-kapitalist sistemdir. Irkçılık bir hastalık değildir, sistemin çıkarlarını korumayı hedefleyen bilinçli bir tutumdur. Dünya üzerindeki emekçilerin kurtuluşu ırkçı ideolojiler değildir, aksine bu ideolojiler halkların kurtuluş yolundan uzaklaşmasına sebep olan bir zehirdir. İşçi ve emekçilerin takip etmesi gereken yol dil, kültür ve fenotipik farklılıkların tümünü bir kenara iterek öfkelerini sisteme yöneltmeleri ve ortak mücadeleyi inşa etmeleridir.

(BİTTİ)

ARTAN YOKSULLUK VE KENYA'DA BİRİKEN ÖFKE

Egemen sınıflar, emperyalist kapitalist sistemin faturasını halklara fatura etmeye devam ediyor. Biriken borçların neden olduğu devasa kriz sistemin bitmek tükenmek bilmeyen kâr hırsının sonucu olan çöpünü her geçen gün Dünya halklarının omuzlarına daha fazla yüklüyor. Arjantin'den Kenya'ya, Kenya'dan Fransa'ya, İran'dan Türkiye'ye egemenler, sistemi devam ettirebilmek adına halkların canına kasteden türlü politikalarla imza atıyor.

Güncel olarak Arjantin'de sosyal hakların gaspını içeren “ekonomik reform paketi” adı altında tırpanlanan haklar, Kenya'da vergi düzenlemesi amacıyla hayata geçirilmek istenen saldırı ve daha nice örnekler sistemin krizli yapısını net bir şekilde gösteriyor. Birçok ülke bu tarz sorunlarla baş edebilmek için sosyal hakların kısıtlanması, halkın daha fazla vergi ödemesi yolunu seçiyor. Özellikle borçlu ülkelerde bu tarz örnekler daha fazla rastlıyoruz. Ödenemeyen devasa büyüklükteki borç yükü her zaman halkın sırtında bir kambur olmaya devam ediyor. Egemenlerin kendi sorunlarına bulduğu bu türden “çözümler” borçlu ülkelerin makus talihini değiştirmiyor. Elbette bu talih sonuçta halkların daha fazla hak gaspına maruz kalmasına, daha zor şartlar altında yaşamalarına yol açıyor. Gırtlığına sarılan yerli egemen güçlere karşı halklar nihayet ve kaçınılmaz bir şekilde sokaklara dökülmekte, çaresizliklerini kendiliğinden büyüyen isyanlarla dile getirmek yolunu seçmekte.

Geçtiğimiz haftalarda, Arjantin'in ardından Kenya da bu içerikteki bir isyana ev sahipliği yaptı. Devletin IMF'nin de etkisiyle vergileri artırma planına karşı halk sokaklara döküldü. 18 Haziran'da başlayan eylemler Meclis binasının ateşe verilmesiyle daha da şiddetlendi. Polis saldırısı sonucu şimdiye kadar 30'dan fazla kişi katledildi. Geçen sene de Devlet Başkanı William Ruto vergileri artırma yoluna gitmiş ve akaryakıtta zam planını açıklamıştı. Bu karara karşı da halk isyan yolunu seçmişti. Ruto, geçen seneki zamlar için de

“borç ödeme” argümanını sunmuştu. Yine aynı şekilde yeni vergi artışları da aynı argümanla savunulmaya devam edildi. Ruto, 2022 yılında yoksulların yaşam koşullarını düzeltme vaadiyle seçilmişti. Ancak ABD ile olan yakın ilişkiler, ardı ardına artırılan vergiler ve giderek ağırlaşan yaşam koşulları halkın öfkesinin sokaklara taşmasına yol açtı. Ruto'nun başkan seçilmesinden bu yana sürekli vergi artışına gitmesi de son eylemlerde Ruto'nun istifa etmesine yönelik istemi güçlendirdi. Sokağa yansıyan öfke sadece vergi düzenlemesine karşı değildi. Eylemler, Ruto'nun kararı geri çekmesinin ardından da devam etti. Demokratik hak arama talepleriyle sokağa çıkan halkın katledilmesine yönelik öfke de büyüdü. Ayrıca yalancı vaatlerle seçim rüzgârı estiren Ruto, kısa sürede halk düşmanı yüzünü gösterince eylemlerin hedefi haline geldi. IMF ve Dünya Bankası'nın direktifleriyle vergi yasasının Kenya'nın egemen kuklaları tarafından devreye sokulması, Kenya'nın ABD emperyalizmi tarafından “NATO üyesi olmayan önemli müttefik” ilan edilmesi halkta var olan anti emperyalist tavrı da güçlendirdi. Dolayısıyla vergi artırımının şimdilik geri çekilmesi halka yönelik saldırıların ve halkta var olan öfkenin durulacağını göstergesi değil. 2,7 milyar dolarlık ek vergi içeren paket iptal edilse de devletin içinde bulunduğu borç krizinin “hafifletilmesi” ve bütçe açığının azaltılması işinin ceremesi elbet yine halka yüklenecek. Bu da öfkenin sona ermeyeceğini, ülkede bu tür isyanların ileride de yaşanacağını gösteriyor.

HALKIN SIRTINA YÜKLENEN VERGİLER

Geçmişten günümüze vergilerle ayakta kalan devletler, buldukları her fırsatta halkı daha fazla sömürme yolunu seçerler. Reform paketleri, kalkınma planları ve vergi tasarıları adını taktıkları uygulamalarla halkın halihazırda sürekli azalan gelirinden pay kapma yarışına girerler. Vergi düzenlemeleri yarı sömürge ve yarı feodal, yarı sömürge ekonomilerde kapitalist ülkelerdeki düzenlemelere

benzese de bahsettiğimiz ülkelerde emekçilerin milli gelir içindeki payı daha yüksektir. Böylece yarı sömürge ve türevi ülkelerde vergiler sürekli artırılarak ekonomik kalkınma yolunda ilerlendiği söylenir. Refaha ulaşmak için halkın kemer sıkması icap etmektedir sürekli... Halkın ekonomik durumu giderek kötüleşirken emperyalizme hizmet eden egemen sınıflar kârlarını korumaya devam ederler. Kenya'da da güncel durum buna benzerdir. Bütçe açığı ve devlet borçlarının yükü halka ödetilmek isteniyor. En temel ihtiyaçlarda bile vergilerin artırılması devletin gerçek yüzünü gösteriyor. Ayrıca Siyonist İsrail devletinden silah almak için ödenek bulabilen devlet, sıra borç ödemeye geldiğinde ödenek bulamıyor!

Vergi tasarısında ekmeğe yüzde 16 KDV ve yurt içinde üretilen ham ve rafine bitkisel yemeklik yağa yüzde 25 ÖTV zammı bulunuyor. Ayrıca ülkenin ulusal sağlık sigortası planına kayıtlı maaş sahipleri için yüzde 2,75 ek gelir vergisi, motorlu taşıtlar için de yıllık yüzde 2,5 vergi yer alıyor. Yine çocuk bezi, hijyenik havlu gibi ürünler için “Eko Vergi” adı altında vergi bulunuyor. Ayrıca tasarı Kenya'nın gelir idaresine banka ve mobil para hesaplarına erişerek vergi toplama yetkisi veriyor. Bunların dışında dijital para ödemelerine de yüzde 5'lik vergi artışı getirilmesi planlanıyor. Ezcümle halkın temel ihtiyaçlarına getirilecek olan bu vergiler zaten yoksullaşmış halkın daha fazla yoksullaşmasına yol açacaktır. Egemenlerin şişman ellerini boğazında hisseden halk için artık nefes almak olanaksızdır. Eylemlerin bir anda yoğunlaşmasının temel sebeplerinden biri de budur. Yoksulluk çeken halka vaatlerde bulunup aynı düzeni devam ettiren Ruto, kısa sürede yoksul halkın öfkesini topladı.

Eylemlerin niteliğine kısaca göz attığımızda gençlerin en ön saflarda yer aldığını ve örgütlenme şeklinin daha çok sanal medya platformları üzerinden olduğunu görürüz. Eylemlerde genel olarak örgütsüz kitlenin yoğun olarak bulunduğu ancak siyasi oluşumların ve

STK'lerin de yer aldığı bir gerçekliktir. Yine de eylemlere öncülük eden kitlenin örgütsüz bir kitle olduğu göz ardı edilmemelidir.

Kenya'da ve Arjantin örneğinde gördüğümüz üzere halklar gasbedilmek istenen haklarına sahip çıkmak için her türden saldırıya rağmen, kurşun kullanmaktan çekinmeyen iç güvenlik unsurlarını da göze alarak mücadele yolunu seçmişlerdir. Sistemin krizinin yükü halka yüklenmeye devam ettikçe benzer isyanlar yaşanacaktır. Bu noktada önemli olan isyanın sürekliliğinin sağlanması ve içeriğinin proleter nitelikte olmasıdır. Eylemlerde öne çıkan Ruto'nun istifası talebi karşılansa da yerine gelecek kişi, aynı sistemin sürdürücülüğünü yapmaya devam edecektir. Ruto da aynı şekilde değişim vaatleriyle seçilmiş, ancak ABD emperyalizmine kucak açarak halkın değil uluslararası sermayenin çıkarlarını savunmuştur. Dolayısıyla aslolan başkan değişimi değil sistem değişikliğidir.

Artan hak gaspları, yoksulluk, işgal ve demokrasinin kısıtlanması gibi örnekler dünya halklarının ortak sorunudur. Bu tarz sorunlar arttıkça halkların biriken öfkesi de artar ancak doğru politikayla örgütlenemeyen öfke elbet sönmülmeye mahkûmdur. Dolayısıyla halkların ortak sorunlarına kulak verip MLM biliminin yol göstericiliğiyle tüm bu sorunları yaratan sisteme karşı amansız mücadeleye girişme görevi önümüzde durmaktadır. Dünya benzersiz bir geleceğe doğru yol alırken halklar ciddi bir kaos yaşamaktalar. İsyân halindeler, fakat örgütsüzler. Bir gelecek arayışındalar ama systemsizler. Elleri halen gök yüzüne doğrudur. Onların elleri tüm bu zenginlikleri yaratan ellerdir oysa. Önümüzdeki benzersiz geleceği ancak bu eller en doğru şekilde insanlığın yararına değiştirebilir. İsyân eden halkın bu benzersiz geleceğe hazırlandığını kavradığımızda bizim görevimizin de berrak bir şekilde açıklığa kavuşacağına inanalım...

TC'NİN "GRI LİSTE" SÜRECİ: BİR EŞEĞİ KAYBETTİRİP BULDURMA OPERASYONU

TC devletinin "Mali Eylem Görev Gücü (FATF)" tarafından Ekim 2021 yılında gri listeye alınmasıyla bir anlamda "Yüksek Risk Altındaki Ülke" olarak etiketlenmesinin ardından üç yıl geçti. Türkiye üç yıl sonunda FATF tarafından, takip edilen süreç neticesinde gri listeden çıkarılmış ve şimdilik "güvenilir ülkeler" arasına girmiştir.

FATF'ın esas misyonu kara para aklama-yı, "terörün finansmanı"nı engellemek ve kitle imha silahlarının yayılmasının finansmanı ile mücadeledir. Daha önce 2011 yılında, yine Mehmet Şimşek'in Maliye Bakanı olduğu dönemde gri listeye alınan Türkiye 2014 yılında listeden çıkmış ancak 2021 yılında listeye yeniden alınmıştır.

28 Haziran'da Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in, attığı bir tweette "Başardık" diyerek duyurduğu gri listeden çıkış müjdesi ekonomik kriz ortamında sineğin yağından faydalanma çırpınılarının yeni bir örneği olmaktan başka bir anlam taşımamaktadır. TC'nin gri listeye bile isteye ve her türlü riski göze alarak girdiğini anımsamak bu sonuca varmak için yeterli. O dönemde gri listeye girmeye neden olacak politikalardan faydalandılar, şimdi de çıkıştan faydalanmaya çalışıyorlar. Kısaca listeye girerken kendi çalanlar, çıkarken de kendi başlarına oynadılar. Sürekli geriye doğru giden ekonomik tabloda halk kriz girdabında boğulmaktayken Mehmet Şimşek politikalarıyla ekonominin düzelme eğilimi göstermeye başladığı iddiasına tutulan bir çanaktır bu "başarı"nın tek işlevi. Gri listeye girmek de dönemin politikacılarının "kara paradan ekonomik fayda sağlama" hamlesi olarak bir başarıydı oysa!

Bir ülkenin "gri listeye girme riski"ni göze almasını içinde olduğu ekonomik ve politik koşullar ışığında değerlendirmek gerekir. TC 2018 yılında dördüncü değerlendirme süreci ile takip edilme-yeye başladı ve 2021 yılında FATF'ın 40 maddelik tavsiyesinden 2 maddeye uymadığı gerekçesi ile gri listeye alındı. Gerekçe gösterilen iki madde "kara para aklama" ve "terörün finansmanı" ile mücadeledeki yetersizlikti. Gri listeye alınma gerekçelerinden biri olan

"terörün finansmanı" ile mücadeleyi yeterince gerçekleştirilmeme pratiğine açıklık getirmek icap eder. Kuşkusuz FATF üyesi ülkelerin egemenler "terör örgütleri" kapsamına sınıfsal, ulusal devrimci örgütleri de almaktalar. FATF'ın TC nezdinde kast ettiği "terör" özellikle Suriye'de öbeklenmiş cihadistlerdir. Çoğu bölge gericilikleriyle ve emperyalizmle iş birliği halindeki bu gericiler örgütlere, geçelim mücadele etmeyi TC'nin bizzat destek verdiği hatta kimilerini kurdurduğu bilinmektedir. Emperyalizmin uluslararası denetim araçlarından biri olduğu şüphesiz FATF'ın TC'yi gri listeye alırken dayandığı gerekçe buydu. Oysa bugün de söz konusu örgütlerle TC'nin ilişkisi sürmektedir. Bu gerekçenin üstü kazındığında asıl derdin TC'nin ekonomi-politikalarındaki kontrolsüzlük

İŞİD'e gönderilen MİT tırları, ÖSO ile eğit-donat-savaşır politikası bunun somut biçimleridir.

Gri listeye alınmayı tetikleyen esas neden Türkiye'nin bu dönemde uyuşturucu kartelleri, suç örgütleri, uluslararası mafya grupları için kara para aklama merkezi haline gelmesidir. Vatandaşlık kazandırma dahil kayıt dışı paraların aklamasına olanak sunan devlet gelişmiş ülkelerdeki düzeni de etkileyecek düzeyde cazibeli bir ülke konumuna gelmişti. Kuşkusuz bu süreci ne tek başına AKP-MHP iktidarıyla ne bugün kurulu kirli ilişkilerle ne de teşhir olmuş karakteriyle ünlü dönemin İçişleri Bakanı Süleyman Soyluyla açıklamak doğrudur. Nitekim TC'nin bahsi geçen dönemde tavan yapan ve halen devam

vaları gibi sembol davalarda AİHM kararlarının da tanınmadığı bir süreçte kayıt dışı da olsa sıcak paraya ihtiyaç çarpıcı ve üzeri örtülemez derecede açıktı. Tekelci sermayenin yaşadığı kriz ile kedi limanlarına çekilme eğilimi ve güven yitimi de bir anlamda Türkiye'ye sıcak para akışını kısıtlamıştı. Tam da böylesi bir süreçte "Varlık Barışı" dönemsel olarak Türkiye'ye sıcak para akışı sağlamanın dermanı haline gelmiştir.

Sıcak para akışına duyulan ihtiyaçla önü açılan kara para, kronikleşmiş ekonomik krize kesin bir çözüm olamazdı ve zaten amaç da bu değildi. Dönemsel misyonunu oynadığı düşünüldüğü anda ondan vazgeçmek, egemenler açısından ekonomi üzerinde yapboz etkisi olan politikaların değişimi kadar kolaydır.

ve sınırların yerel politikacılar lehine zorlandığı gerçeği görülür. Söz konusu kurumun "kara para" ile bir sorunu olmadığı, sorunun "kendi denetimi" olduğu açıktır.

Gri listeye alınmadan önce Amerika Ticaret Bakanlığı Terör ve Mali İstihbarat Dairesi Başkanlığı tarafından hazırlanan bir raporda AKP iktidarı Suriye'deki cihatçı örgütlerin finansmanında aracı olmakla suçlanmıştı. Özellikle emperyalist efendilerinin Orta Doğu politikaları dahilinde bölgede konumlanan, emperyalistler arası çelişkilerden kırıntılarla nemalanmak isteyen faşist diktatörlüğün, efendilerine mahkûm ve sadakatle bağlı bölgesel bir güç olma hayali, olası Kürt ulusal kazanımlarını engelleme gayreti onu cihatçı çetelerle, sadece finansal anlamda sınırlı bir ilişkilenebilir değil askeri ve lojistik tam destek sunmaya doğru itmiştir.

eden "Kara Para Aklama" merkezi olma cazibesine yol açan süreç 2018 yılında uygulamaya konulan "Varlık Barışı" ile hız kazanmıştır.

Varlık barışı reel ekonominin küçülme eğilimi yaşadığı, sabit sermaye yatırımlarının büyümediği ve ekonomik durgunluğun baş gösterdiği bir süreçte sıcak para akışına duyulan ihtiyacın ürün olarak yaşam bulmuştur. Bahsi edilen dönem Merkez Bankası kasa-sındaki döviz rezervinin dahi piyasaya sürüldüğü bir dönemdir.

2008'deki ABD merkezli finansal krizin etkisinin Türkiye'de de hissedildiği, krizi besleyen Covid krizinin yaşandığı, bununla birlikte "15 Temmuz Darbe Girişimi" sonrasında yasaların rafa kaldırıldığı, bir önceki "reform süreci atmosferi"nin mumla aranır olduğu, Demirtaş, Osman Kavala ve Gezi da-

Nitekim kronikleşmiş kriz daha da derinleşmeye başladığı anda 2023 Cumhurbaşkanlığı seçimindeki rüzgârını da arkasına alan AKP-MHP bloku Mehmet Şimşek önderliğinde yeni ekonomi politikasına geçişin taşlarını örmüştür. Nurettin Nebati döneminde alay-ı vala ile gündemleştirilen "Nas emri" düşük faiz ve Kur Korumalı Mevduat politikasını rafa kaldıran AKP-MHP bloku, Mehmet Şimşek'in Ortodoks ekonomi politikasına onay vermek zorunda kaldı. Nitekim Nebati'ye açıklatılan ve uygulatılan "Ortodoks Politikalardan epistomolojik kopuşu" içeren "Yeni Türk Tipi Ekonomi" sistemi krize çare olmak bir yana, asalak sermayeyi şişirme pahasına Türkiye'nin geri dönülmesi zor bir ekonomik girdaba sürüklemesinin önünü açtı.

Mehmet Şimşek'in başa geçmesi ile yeniden dönülen Ortodoks ekonomi politikasının özünü tekelci sermayenin ve yabancı yatırımcıların Türkiye'ye giriş yapmasını sağlamak vardır. Gerekli olan güvenin ilk adımı öncelikle FATF'ın gri listesinden çıkmak oluşturmaktaydı. Gerek ekonomik gerek siyasal adımların buna göre atılması gerekiyordu. Bu anlamda iktidar ile "muhalfe" arasındaki normalleşme girişimlerini de bu temel içinde değerlendirmek gerekir. Tayyip Erdoğan'ın Özgür Özel'den talep ettiği Sosyalist Enternasyonal toplantısında Türkiye'ye dair olumlu bir imaj çizme talebi bu güven ortamının tesisine

hizmet etmek içindir. Politik olarak da adımlar atılması gerekiyordu ki “takip edilen süreç” olumlu bir seyir izleyerek gri listeden çıkışı sağlasın. Dün göze aldıkları gri listeden bugün çıkmak için uyuşturucu çetelerine, mafya gruplarına, kara para aklayanlara yönelik göstermelik büyük operasyonlar yaparak imaj düzeltmekte.

Döneminde kara para aklayanlara, çetelere, uyuşturucu ticaretine karşı papaz rolü oynayan İçişleri Bakanı Süleyman Soylu yerine cellat rolü oynayan Ali Yerlikaya’nın atanması bu oyundaki piyon hamlesinden ibaretti. Kuşkusuz Süleyman Soylu tarafından çıkar amaçlı kurulan ilişki ağlarına darbeler vurulsa da klik dalaşı barındırsa da gene alay-ı vala ile gerçekleştirilen operasyonlar serisi kamuoyuna sunulduğu gibi Süleyman Soylu’nun ve arkasındaki MHP desteğini tasfiye edilmesi değildir. Elbette içinde bir tür tasfiye de var ancak esas olanın Mehmet Şimşek’in yabancı sermaye ile görüşmelerinde elini güçlendirmesi olduğunu görmek gerekir.

Nitekim devletin kirli işlere doğrudan bulaşması Süleyman Soylu ile başlamış onun görevden alınmasıyla da son bulmayacaktır. Devletin tüm kurum ve kuruluşlarında kirli işlerin parçası olan mekanizmaların örgütlendiği tarihsel tecrübe ile sabittir. Sadece uyuşturucu ticaretini el aldığımızda dahi bunu görebiliriz. “Pudra şekeri”nden uyuşturucu ticaretine soyunan aralarında bürokrat, tuğgeneral, savcı ve uzman çavuşların da olduğu olaylar somuttur. Bu, devletin yoz yüzüdür. Bu pratiklerin bir ayağını da toplumu yozlaştırmak ve kirletmek oluşturmaktadır. Özellikle Türkiye Kürdistanı’nda daha yoğun yaşanan bu trafiği yine sadece AKP/MHP iktidarı ile bağlantılı okumak yanıltır. Bu bir devlet politikasıdır.

Netice itibari ile Mehmet Şimşek’in yeniden göreve geldiği ilk andan itibaren kısa vadeli hedefi gri listeden çıkmak olmuştur. Bir anlamda “eşeği kaybettirme” pahasına AKP-MHP iktidarı eliyle girilen gri listeden “eşeği bulma” sevinciyle müjde verilmiştir.

Kuşkusuz gri listeden çıkmak tekeli ve mali sermaye için bir tür yeşil ışıktır. Krizle boğuşan egemen sınıflar için bu önemlidir. Nihayetinde çıkış müjdesi, halk kitlelerini heyecanlandırmaya da tekeli ve mali sermayeye tebessüm ettirdi. Türkiye’nin gri listeden çıkmasının

finansal sistemine olan güveni daha da güçlendirmesi, bankacılıktan reel sektöre kadar pek çok alanda olumlu yansımalarının görülmesi bekleniyor. Ancak krizden çıkış sağlayacak bir kudret de söz konusu değil.

Şimşek’in “IMF’siz” IMF politikalarının karşılığı krizden çıkış reçetesini tabana yaymaktır. Orta Vadeli Ekonomi politikasının her zerresinde yoksuldan alıp zengine vermek vardır. Ekonomik krizin yönetilmesinde ve sermaye akışının sağlanmasında çözüm faturanın kapsamının emekçiler aleyhine büyütülmesidir. Orta vadeli Program ile yapısal düzenleme emperyalist sermayeye sunulan güvencedir. Bu güvence daha fazla artı değer sızdırarak sömürüyü yoğunlaştırmak, yönetenlere sınırsız şatafat, yönetilenlere tasarruf politikası uygulamak, kazanılmış sosyal-ekonomik hakları tırpanlamak, dolaylı vergileri büyütürerek “taban”ın sırtındaki yükü artırmaktır. Mehmet Şimşek’in Orta Vadeli Programı açıklarken söylediği “Yan etkisiz ilaç biliyor musunuz? Kısa vadede tabii ki aldığımız tedbirlerin etkisi olacak” derken kullandığı “yan etkiler” uzunca bir süredir emekçilerin ıstırapı olan uygulamalardır. Asgari ücretin açlık sınırının altına seyrettiği ve yeni bir zam için emarenin olmadığı koşullarda yarını nasıl çıkaracağını düşünen yığınların sayısı gün geçtikçe büyüyor. Egemenlerin tüm çırpınıları ekonomik krizin daha büyük bir yönetme krizine dönüşmesinin önüne geçmektir. Zira krizin faturasını zaten halkın sırtına yükleyeceklerini her fırsatta pervasızca dillendirmekte. Kendilerinin girdiği gri listeden çıkışı “başarı”sını gerçek ekonomiyi gizlemek üzere kullandıkları gibi, bitmeyen bir sabır beklentisi ile kitleler yönetilmeye çalışılıyor. Bu arada zenginin payı büyürken, yoksula ekmek kııntısı dahi kalmıyor. Üreten biz, yaşamak için çırpınmak zorunda kalıyoruz.

Bizim yaşamamız için yok olması gereken bir sistem var. Sadece sömürü ile değil, her türlü yalan ve aldatmaca ile ayakta kalmaya çalışıyor. Sömürünün dizginsiz sürdüğü, her türlü temel hakkımızın gasbedildiği koşullarda tırmanan yoksulluğun yarattığı çelişkiyi örgütleyerek emperyalizme ve onun uşaklık edenlere yönelme görevini kuşanma zamanı...

Partizan’dan Hindistan halkıyla dayanışma eylemleri

devlet tarafından katlediliyor.

Partizan da bu saldırıları teşhir etmek ve Hindistan halkıyla dayanışmak için 12-13 Temmuz’da birçok ülkede eylem düzenleyecek.

“Faşist Hint Devletinin ‘Kagaar Operasyonları’na karşı Hindistan Halkının Kurtuluş Mücadelesini Destekleyelim” şiarıyla Avusturya, Almanya, İsviçre’de Hindistan konsoloslukları önünde ve Fransa’da ise Avrupa Konseyi önünde eylemler yapılacak.

12 TEMMUZ CUMA

Avusturya – Viyana
Hindistan Konsolosluğu Önü, Opernring 1, 1010.
Saat: 14.00

13 TEMMUZ CUMARTESİ

Almanya – Frankfurt an Main
Hindistan Konsolosluğu Önü, Friedrich-Ebert-Anlage 26, 60325
Saat: 14.00

İsviçre – Bern
Hindistan Konsolosluğu Önü, Kirchenfeldstrasse 28, 3005
Saat: 14.00

Fransa – Strasbourg
Avrupa Konseyi Önü, Avenue de L’Europe 67000
Saat: 14.00

Avrupa’nın birçok ülkesinde Partizan tarafından Hindistan halkıyla dayanışma eylemleri gerçekleştirilecek.

Son yıllarda Hindistan Komünist Partisi (Maoist)’e dönük gerici Hint devleti tarafından çok sayıda operasyon düzenleniyor. Bu operasyonların sonuncusu da “Kagaar Operasyonu.” 2024 yılının Ocak ayından bu yana Maoistler ve faşist Hint ordusu arasında çok sayıda çatışma yaşandı. Gerici Hint devleti Maoistlerin güçlü olduğu bölgelerde özellikle yerli halklara karşı imha ve katliam saldırıları düzenledi. Bu saldırılarda onlarca köylü katledildi. Adivasilere yönelik saldırılar arttı. Özellikle zengin maden yataklarının olduğu bölgede yaşayan Adivasiler

1 Mayıs tutsakları 17 Temmuz’da hâkim karşısına çıkacak

1 Mayıs’ta gözaltına alınan 17 Partizan okuru hakkında iddianame düzenlendi. 5’i tutsak bulunan 17 kişi 17 Temmuz’da İstanbul 24. Ağır Ceza Mahkemesi’nde hâkim karşısına çıkacak.

1 Mayıs günü Saraçhane’den Taksim’e yürümek için alana girmek isteyen Partizan kortejine polis saldırmış ve 18 kişi gözaltına alınmıştı. 18 yaşının altındaki bir kişi Çocuk Şubeden serbest bırakılmıştı; 17 kişiden 6’sı 4 günlük gözaltının ardından tutuklanmıştı. Yusuf Rencüzoğulları ise 1 aylık tutsaklığın ardından avukatların itirazı sonucu tahliye edilmişti.

Tutsak Partizanlar Diyar Sarıkuş, İbra-

him Hakkı Eren, Mertcan İncioğulları, Metin Kaya, Özgür Cihan Uçar’ın da aralarında olduğu 17 kişinin tamamı hakkında “2911’e muhalefet”, “örgüt propagandası yapmak” ve “suçu ve suçluyu övmek” iddiasıyla dava açıldı.

İddianamede Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya “suçlu” olarak belirtilirken Partizan flamaları ise “örgüt propagandası”na delil olarak gösterildi. Devlet, Partizan flamasının engellenmesi için yasal bir kılıf arasa da daha önce bu iddialarla yargılanan onlarca kişi beraat etti. Yasal bir dayanağı olmayan, fiili yasaklarla örgütlü kitleye yönelen bu saldırılara karşı Partizan da İbrahim Kaypakkaya da savunulmaya devam ediyor.

BOLİVYA'DA "SOL" A DEĞİL KİTLELERE DARBE

Bir Latin Amerika ülkesi olan Bolivya, İspanya'ya karşı bağımsızlığını 1809 yılında ilan etmiştir. Başkanlık sistemi ile yönetilen Bolivya'da devlet başkanı aynı zamanda hükümetin de başkanıdır. Yasama faaliyetleri iki meclisli parlamento tarafından yürütülmektedir. Devlet başkanı ve yardımcısı genel oyla doğrudan halk tarafından beş yıllığına seçilmektedir. "Bağımsızlık" sonrası Bolivya'nın siyasal yaşamı, sık sık kesintiye uğramıştır. Ülke bağımsızlığını kazandığı 1825 yılından günümüze kadar 190'dan fazla darbe, 10'dan fazla anayasa değişikliği ve 80 civarında devlet başkanı görmüştür. Bazı devlet başkanları yönetimi kan dökerek ele geçirmiş ve aynı şekilde kaybetmiştir. Bu şekilde tam 6 devlet başkanı görev başında öldürülmüştür.

Bu darbelere bir yenisi daha eklendi; 26 Haziran Çarşamba günü, Bolivya yerel saatine göre gündüz 14:00 sularında bir "darbe girişimi" oldu. Bu girişim Latin Amerika ülkelerinin genelinde olan ancak özelde Bolivya'da daha sık teşekkül eden ordu içindeki cuntacı kliklerin bir ürünüdür. Çok sık ve gerekçeleri farklı olan darbe girişimleri bir rutin gibi işlemektedir Bolivya'da. Son olay, egemen güçlerin, emperyalistlerin ve siyasilerin yeterli desteğinden yoksundu. Bundan ötürü cuntacı klik darbe organizasyonunda başarısız kaldı. Niteliği sebebiyle de birçok kişi tarafından 15 Temmuz'daki darbe girişimine benzetildi. Darbe girişimi 3 saat içerisinde olup biterken Latin Amerika tarihinin en kısa süren darbe girişimleri listesinde zirvede yerini aldı.

25 Haziran'da görevden alınan ordu komutanı Juan Jose Zuniga'nın yönettiği anlaşılan darbeciler, başkent La Paz'daki Başkanlık Sarayı'nı tank ve silahlı birliklerle bastı ve Hükümet binalarının bulunduğu Murillo Meydanı'nı da halkın giriş çıkışına kapattılar. Eski komutan Zuniga, Murillo Meydanı'nı ele geçirdiğini düşündüğü zaman "Bu vatani kurtarıcağız. Ordu gerçek demokrasiyi yeniden kurmayı amaçlıyor." dedi. Aslında eski komutanın bu cümleleri ABD destekli 2019'daki darbe sonrasındaki bir yıl ara hariç 2006'dan bu yana iktidarda olan "sol"un ordu ve polis üzerinde yeterince hâkimiyet kurmadığını ve

de devletin demokratik bir karakter kazanmadığını ispatlıyor. Bu, Marksist-Leninist-Maoistler için şaşırtan bir sonuç değildir. Ancak seçimlerle demokrasi rüyası görenler için asla öğretici olmayacak bir gerçektir. Eski komutan Zuniga, "görev ihlali" ve "anayasaya aykırı karar alma" suçlarından 10 yıl hapis cezasına çarptırılan Bolivya'nın eski geçici devlet başkanı Jeanine Áñez de dahil olmak üzere tüm siyasi mahkumların serbest bırakılacağını da söyledi.

Başkanlık Sarayı kuşatma altındayken Bakan Maria Nela Prada, sanal medya üzerinden Hükümet Binası'nın penceresinden bir video paylaştı. Prada bu videoda, "Halkın sarayındayım. Gördüğünüz gibi burası tanklar ve silahlı birliklerin ele geçirdiği Murillo Meydanı." dedi. Ardından Başkan Arce, sarayın dışında silahlı askerler varken yaptığı konuşmada "Bugün ülke bir darbe girişimiyle karşı karşıya. Bolivya halkının demokrasi adına darbeye karşı örgütlenmesine, harekete geçmesine ihtiyacımız var" ve "Darbe girişimlerinin Bolivya'da bir kez daha can almasına izin veremeyiz." diyerek Bolivya halkına çağrıda bulundu.

3 saatin sonunda, güvenliğin sağlanmasının ardından darbe girişimi bertaraf edildi.

Darbecilerin başındaki Zuniga, gözaltına alınırken darbe emrini doğrudan Arce'nin verdiğini öne sürerek aralarında geçen diyalogdan söz etti. Eski komutanın iddiasına göre Başkan Arce ona "Durum çok berbat, çok kritik. Popülerliğimi artırmak için bir şeyler hazırlamam gerekiyor." demiş. Buna çözüm olarak eski komutanın Arce'ye önerdiği "Zırlı araçlarla sokağa çıkalım mı?" önerisine Arce onay vermiş. General'in devlet başkanıyla yaşadığını iddia ettiği bu diyalog girişimin seyrinin de desteklediği bir kurguyla karşı karşıya olduğumuzu

düşündürmektedir. Bununla birlikte söylemin kaynağı ve Bolivya Ordusundaki cuntacılık gerçekliği bu kurgunun zayıf tarafı olduğuna dikkat çekmekte yarar var.

Darbe girişiminin ardından birçok yorum ve eleştiri yapıldı. Kimileri bu darbe girişiminin 2025'te düzenlenecek olan seçimlerde Arce'yi siyasi rakiplerine göre daha avantajlı bir konuma getireceği yorumlarında bulundu ve darbeyi bizzat Bolivya Devlet Başkanı Luis Arce'nin, kendisini bir kahramana dönüştürmek için tasarladığını iddia etti. Arce'yi eleştirenlerin yoğun oluşu ve söz konusu bu tepkiler hem koşulların ciddi derecede kötü olmasından hem de organizasyonun zayıflığından kaynaklanan kuşkudan kaynaklanmaktadır. Aslanan mevcut iktidara ve genel olarak sisteme güvensizliktir. Bu güvensizliğin içinde ciddi derecede bir umutsuzluk var. Halk kitlelerinin gelecek adına düzenden, düzen içilikten beklentisi bu darbe girişimiyle birlikte biraz daha azalmış olmalıdır. Bolivyalı muhaliflerin darbe girişimini bir gösteriden ibaret görmeleri de halkta oluşmuş bu düşüncenin bir yansıması olarak değerlendirilebilir. Muhalefet darbe ile birlikte düzene ve doğal olarak mevcut iktidara bağlanacak bir halk gerçekliği görmediğini, iktidarın amacına ulaşmadığını ifşa etmektedir.

Aslında Bolivya devletinin tarihi göz önünde tutularak ülkedeki siyasi krizin ve istikrarsızlığın boyutları değerlendirildiğinde yaşanan bu darbe girişiminin çok da olağandışı olmadığı görülüyor. 2019'da Bolivya'nın ilk yerli devlet başkanı olan Morales, anayasaya aykırı şekilde üçüncü dönem için adaylığını koyarak tartışmalı bir biçimde seçimleri kazandı. Hile iddialarıyla dolu bu seçim, 36 kişinin ölümüne neden olan kitlesel protestolara yol açarak Morales'in istifa etmesi ve ülkeyi terk etmesi ile sonuçlandı. 2019'daki girişimde

darbecilerin yenilmesi ve Morales'in desteklediği şimdiki Devlet Başkanı Arce'nin seçim zaferi sonrası ülkeye dönen, 13 sene iktidarda olan Morales bu defa kendi arkadaşlarına karşı ciddi bir iktidar kavgasına girişti. Bu durum, MAS-IPSP (Sosyalizme Doğru Hareket-Halkların Egemenliği için Siyasi Araç) içinde ayrılığa yol açtı.

Başkan Arce azalan gaz üretimi ve bütçe açığı ile 2020'de göreve geldiğinde ülke ithalatta zorlanıyor, benzin istasyonlarında uzun kuyruklar oluşuyordu. Ekonomik krize ek olarak Arce-Morales arasındaki çatışmalar da siyasi kargaşaya neden oldu. Morales'in darbe girişimi sonrasındaki açıklamalarındaki darbe girişiminin planlı ya da plansız olduğuna dair net olamayan söylemleri de önemli bir detay. Dolayısıyla "sol"un bu tutumu sağ partilerin değirmenine su taşımaktan başka bir işe yaramamış olacak ki darbe girişimi sonrası sağcı Arjantin Devlet Başkanı Javier Milei Bolivya'nın demokrasiyi tehlikeye attığını söyleyerek bu "sol" hükümetlerin geçmişine saldıran ilk devlet başkanı oldu.

Bolivya, eski ortaklar Morales ve Arce'nin yürüttüğü mücadelenin yarattığı siyasi bir krizin içindedir. Bu durum hiç kuşkusuz cunta hareketine ciddi bir cesaret vermiştir. Dönen bu siyasi dolaplarda ordu içindeki cuntacı kliklerden faydalanma yanında Bolivya halkının askeri darbelere karşı bilindik öfkesini yönetme hesabı da görülmektedir.

Sol söylemli, gerici kliklerin kitleleri dolgu malzemesi olarak kullanmak ve bu yolla düzen içinde tutmak gayreti bu sürecin asıl unsurudur. Darbe girişimi kurgu mudur, beceriksiz bir cunta girişimi midir, ABD'nin arka bahçesine bir uyarısı mıdır yoksa Elon Musk'ın zengin maden yatakları için yaptığı bir hesap mıdır soruları kuşkusuz sorulmayı hak etmektedir. Ancak hepsinden önemlisi "Halkçı" maskeli sistem partilerinin kitleleri aldatmak, kendi gerici çıkarları ekseninde onları harekete geçirmek için çürümüş tüm yöntemleri kullanacağı gerçeğidir. Çürümüş hareketlerin bu yoz hesaplaşması onların gerçek yüzünün daha fazla açığa çıkmasını sağlamaktadır. Bolivya'da olan da budur.

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Tuncay Bali (Parti Militanı): İstanbul Hukuk Fakültesinde öğrenim gördüğü sırada siyasi düşüncelerle tanıştı. Zeytinburnu'nda demokratik kitle örgütlerinde faaliyet sürdürdü. 16 Temmuz 1977 tarihinde Zeytinburnu'nda Orhan Çam adlı bir faşist tarafından katledildi.

Erol Doğan (Parti Militanı): Kars'a bağlı Göle ilçesinde doğdu. 24 Temmuz 1977 tarihinde Zeytinburnu'nda Veli Can Oduncu adlı bir faşist tarafından katledildi.

Paşa Soylu (Parti Militanı): 18 Temmuz 1980 tarihinde Almanya'da geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

MALTEPE KATLİAMI

19 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul'a bağlı Maltepe ilçesinde **Hasan Demir (Parti Üyesi)**, **Nurgüzel Yaşar (Parti İleri Militanı)** ve **Ramazan Ceviz'i (Parti Üyesi)** katledildi. Ramazan Ceviz'in üzerinden 30 adet kurşun çıkartıldı. Ayak topuğunda kurşun izleri, boyun ve kolunda kırıklar mevcuttu. Ramazan Ceviz'in cenazesi Adana'da, Hasan Demir'in cenazesi Bursa'da, Nurgüzel Yaşar'ın cenazesi İstanbul'da toprağa verildi.

Emre Bilgin (Parti Üyesi): 20 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul'da Emre Bilgin'in de içinde bulunduğu araba durduruldu. Emre Bilgin ellerinde bulunan tek silah olan bir tabancayla ateş ederek arabadan dışarı çıktı ve siper aldı. Arabada kalan yoldaşı fırsatını bulunca arabadan inip uzaklaştı. Bilgin, Esenyali Mahallesi'nde bir evin önünde polisle çatışmaya devam etti. Çatışma esnasında yaralanmasına rağmen yarısından akan kanla duvara Proletarya Partisinin adını yazdı. Bulunduğu yere girmeye çalışan bir polisi öldürerek silahına el koyar ve çatışmaya devam eder.

"Gülümsememi yok etmek için suratımı parçalamanız gerekir" diyerek çatışmaya devam etti. Yarası ağır olduğu

için hareketsiz hale gelince polis, Emre Bilgin'i kurşunlayarak katletti.

Hasan Gülünay (Parti Militanı): 1963 yılında Erzincan ilinin Kemah ilçesinde doğdu. Hasan Gülünay henüz 9 yaşındayken yaşamını sürdürebilmek için İstanbul'daki yakınlarının yanına giderek camcı çırağı olarak çalışmaya başladı. 1978 yılında Proletarya Partisinin düşünceleriyle tanıştı. 1980 AFC'siyle birlikte Proletarya Partisiyle bağlı koptuktan sonra ancak 1983 yılında tekrar ilişki kurdu.

Gülünay, 20 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul'da Tarabya'daki evinden Sirkeci'ye giderken gözaltına alındı. Gözaltında olduğuna dair aynı dönemde gözaltında olan Erol Çam adlı şahsın Hasan Gülünay'ı Gayrettepe'de gördüğüne dair açıklamalar yapmasına rağmen gözaltında olduğu kabul edilmedi. Gülünay "Gözaltında Kayıp"ların ilklerinden biri olarak ölümsüzleşti. Ailesi ve yoldaşları Gülünay'ın katillerinin ortaya çıkması için çeşitli kampanya ve eylemler düzenledi. Hasan Gülünay için açılan dava zaman aşımına uğradığı gerekçesiyle kapatılmaya çalışıldı.

Mehmet Ali Çakıroğlu (Parti Üyesi): 1966 yılında Maraş'ın Elbistan ilçesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Mehmet Ali Çakıroğlu, çeşitli nedenlerden dolayı ailesinin Mersin'e taşınmasının ardından şehre uyum sağlayamayan ailesinin durumu kötüleşince küçük yaşta gerçek yaşamla tanıştı. Aile bütçesine katkı sunmak için bir yandan çalışıp bir yandan okuyarak üniversiteye kadar gelen Mehmet Ali Çakıroğlu, devrimci düşüncelerle de burada tanıştı. Okulda gençliğe önderlik eden Mehmet Ali, Proletarya Partisi ile tanıştıktan sonra okulu bırakarak aktif mücadeleye atıldı. Öğrenme ve gelişme yönündeki yeteneği sayesinde önce öğrenci gençlik önderliği, sonra Yeni Demokrasi dergisi Ankara temsilcisi görevini üstlendi. Bu süreçte zindanlarla, işkencecilerle tanıştı. Tavrı netti. "Düşmanı işkencelerde

de yenmek gerekir" bilinciyle hareket etti. Daha sonra da 3-4 defa gözaltına alınıp her türlü işkenceye maruz kalan M. Ali Çakıroğlu'nu polis her seferinde serbest bırakmak zorunda kaldı. Yine Ankara'da düzenlenen operasyonlardan birinde gözaltına alınan Çakıroğlu, işkencecileri yenilgiye uğrattıktan sonra, İstanbul Gayrettepe işkencecilerine teslim edilip öç alınmaya çalışıldı. Ancak İstanbul polisi her türlü işkence yöntemi ile yarı ölü haline getirdiği Çakıroğlu'nu savcılığa dahi çıkarmadan serbest bıraktı. 1991 Nisan'ında Komsomol GK üyeliğine atandı.

Mart 1992'de Proletarya Partisi üyesi oldu. Proletarya Partisi 1. OPK'sine gençlik adına katılan delegeler arasında yer aldı. Burada Komsomol Genel Sekreter yardımcılığına getirildi. Çakıroğlu 13 Temmuz 1993 günü Proletarya Partisi 1. OPK'sini selamlamak ve duyurmak için planlanan eylemler için bomba imali sırasında bir kaza sonucu yaralandı.

Kaldığı evde yalnız olan Çakıroğlu, eve gelen polisler tarafından bir saatten fazla yaralı halde bekletildi. Daha sonra kaldırıldığı SSK Göztepe Hastanesi'nde tedavisinin geciktirilmesi sonucu ölümsüzleşti.

Mustafa Kalkan (Parti İleri Militanı): 1958 yılında Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Kırnik (Buzlupınar) köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 1977-78 yıllarında Proletarya Partisi ile ilişki kurdu. Lise yıllarında, gençlik çalışmalarına aktif olarak katıldı. 1982 yılında gittiği bir görev yerinde gözaltına alınarak tutuklandı ve Elâzığ Hapishanesine gönderildi. Aynı yıl Elâzığ Hapishanesinden firar eylemi gerçekleştirdi. Firarın ardından Kalkan, zaman kaybetmeden Proletarya Partisi ile ilişki kurdu ve Halk Ordusu birliklerine katıldı. Uzun bir dönem kırılık bölgelerin çeşitli alanlarında çalışmalarını yürüttü.

Kalkan, birtakım özgün durumlarından kaynaklı yurt dışına çıktı. Avrupa'da da kısa süre Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Mustafa Kalkan, 17 Temmuz 1993 tarihinde bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

M. Tahsin Budak (Parti Militanı): 21

Aralık 1957 yılında İskenderun'da Arap milliyetine mensup bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Budak, lise yıllarında Proletarya Partisi düşünceleri ile tanıştı. 12 Eylül öncesi örgütlü faaliyetlerine hız verdi. Budak, daha sonraki yıllarda bir işçi olarak Almanya'ya gitti. Burada da Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Budak, ülke içinde mücadele etmek istedi ve bu istem doğrultusunda görev verilerek kısa bir süre Orta Doğu'ya ve daha sonraları ise defalarca Türkiye'ye geldi. Son istemi Türkiye'ye yerleşerek mücadeleyi burada sürdürmekti. Budak, 21 Temmuz 1995 tarihinde yurt dışına dönmek üzere yola çıktığında geçirdiği bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Murat Deniz (Parti Üyesi): 1972 yılında Kırklareli'nin Vize ilçesi, Hasboğa köyünde doğan Murat Deniz, Boşnak milliyetindendi. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinde okurken örgütlendi. '94 yılında yaşanan darbe sonrası MLM hattını savunarak Proletarya Partisi saflarında yerini aldı. Tokat'ın Turhal ilçesine bağlı Yaylacık dağı, Tekmezar kırsalında, 10 Temmuz 2001 tarihinde Halk Ordusu ile TC askerleri arasında çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Naciye Büyük (Parti Taraftarı): Sivas'ın Boğazören köyünde yoksul Kürt emekçisi bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Yaşadığı sınıfsal, cinsel ve ulusal baskılarla birlikte yaşamın neredeyse tüm acılarını tanıdı. Ancak bütün bunlar karşısında boyun eğip, sistemin yarattığı kadın olmayı hiçbir zaman kabul etmedi. 14 yaşındayken zorla evlendirilmesine karşı direndi, 16 yaşında gördüğü her türlü şiddete ve karşılaştığı tepkilere rağmen eşinden ayrıldı, 2 yıl ayrı kaldığı eşiyle tekrar ikinci kez zorla evlendirildi ve yine her türlü zorluğa rağmen ayrılarak yaşam kavgasını tek başına verdi.

Kendi ayakları üzerinde durma çabasını sürdüren Büyük, İstanbul'da çalıştığı Kartal ekmek fabrikasında devrimci fikirlerle tanıştı. Naciye Büyük, devrimcilerin ve devrimci yaşamın bir parçası olmayı, sonraki yıllarda mülteci olarak yaşamaya başladığı Almanya'da da yaşamının sürdürdü.

Naciye Büyük, 15 Temmuz gecesi beyin kanaması geçirerek hastaneye kaldırıldı. Ancak tüm müdahalelere rağmen 19 Temmuz 2009'da yaşamını yitirdi.

AVRUPA'DA GÜÇLENEN AŞIRI SAĞ VE FRANSA SEÇİMLERİ

Krizin derinliğinde çırpınan, kurtulmak için ezilen halkların daha fazla sırtına binen emperyalist-kapitalizmin önemli bir birliği olan AB ve bu birliğin en önemli dişlilerinden olan Fransa, iki turlu olmak üzere bir milletvekili seçimi ve bir de Avrupa Parlamentosu seçimleri olmak üzere kısa sürede iki seçim süreci yaşadı. Bu seçimlerin özellikle ilkine damga vuran ise Fransa'da oyların çoğunluğunu alan "aşırı sağ" oldu. Le Pen gibi faşist bir aktör öncülüğünde kurulan Ulusal Birlik Avrupa Parlamentosu seçimlerinden zaferle çıkarak özellikle derinleşen krizin sonucu artan faşist eğilimin sistem ve kitleler nezdinde bir karşılık bulduğunu gösterdi. Baştan söylemek gerekir ki faşizm eğiliminin "zaferi" şaşırtılacak ya da hayal kırıklığı uğratacak bir sonuç olmadı. 15 yılı aşan mali kriz tüm halklar üzerinde ağır sonuçlar vermeye başlamıştır. Emperyalist ve uşak devletlerde gün geçtikçe yoksullaşan, temel haklarından mahrum kalan halklar özellikle pandemi sonrası süreçte bu ağır sonuçlara karşı isyan bayrağını çekmeye başladılar. Bu ayaklanmaları engellemek ve halk üzerindeki ağır tahribatı kurumsallaştırma/kalıcılaştırma için adımlar atıldığı koşullarda bu "seçenek" tercih nedeni olabilmektedir. Özellikle AB ülkelerinde bu süreçte geçirilen/kalıcılaştırılan yasalarla birlikte zaten var olan faşist söylem ve pratikler kitleleri, daha fazla gündem olacak şekilde şekillendirmiştir. Bu süreçte Almanya ve Fransa başta olmak üzere Avrupalı devletlerin sözüm ona "Nazi hassasiyeti" de rafa kalkmış, neo-Nazi örgütlenmeler sokaklara inmişti. Sadece bu değil. Ukrayna'da 2014'de neo-Naziler açıktan desteklenerek darbe yapılmış, Rusya'ya karşı kışkırtmalarda temel öge yapılmıştı. Rus işgaliyle birlikte Ukraynalı neo-Naziler parlamentolarda alkışlanmış, Rus tehdidine karşı büyük kahramanlar mertebesine çıkarılmışlardır. Neo-Nazi olmak meşru, yer yer itibarlı bir makamdır artık. Yine son senelerde artan hayat pahalılığı, zamlar; buna karşı işçi-emekçi cephesinde ya hiç ya da yok denecek kadar az maaş artışları kitlelerin memnuniyetsizliğini daha da artırmıştır. İşte bu süreç egemenlerin ve tabiri caizse "biz değilsek de fikirlerimiz iktidarda" deme durumundaki açıktan

daha faşist yapıların güçleneceği alanı oluşturmuştur. Öyle ki halihazırda krizden bağımsız var olan "göçmen sorunu", krizle birlikte elbette bu güçlerce neredeyse en başa yazılan bir gündeme dönüşmüştür. Bunun yanında "iktidarda" olan sözde demokrat, ilerici ya da merkez partilerin -doğal olarak- krizin cenderesinde gitgide boğulmaları ve krizin neden olduğu ağır tahribatın önüne geçememeleri kitlelerdeki memnuniyetsizliği sabırsızlığa dönüştürmüştür.

Fransa'da milletvekili seçimleri böylesi bir süreçte gerçekleşti. Avrupa Parlamentosu seçimlerindeki galibiyetinin ardından milletvekili seçimlerinde de ilk turu birincilikle kapatan Ulusal Birlik'in zaferi doğal olarak tek gündem olurken üst üste kazanılan iki seçim çok uzun yıllar sonra Fransa'da "aşırı sağ" bir hükümetin kurulacağını sinyallerini verdi.

Burada altı çizilmesi gereken bir diğer mesele de seçimlere katılım oranıdır. Fransa, genel olarak yüzde 50'yi dahi geçemeyen çok düşük katılım oranlarıyla bilinmektedir. Seçimlere katılımın bu denli az olması elbette üzerinde durulması, irdelenmesi gereken bir konu iken milletvekili seçimlerinin ilk turunda rekor katılım sağlanmıştır. Bu veri dahi bu seçimin herhangi bir seçim olmadığını gösterir. Bu, o ya da bu şekilde kitlelerdeki memnuniyetsizliğin bir yansımasıdır. İki turlu gerçekleşen seçimin ikinci turunda ise son cumhurbaşkanlığı seçimini az bir oyla kaybeden Melenchon önderliğinde kurulan Yeni Halk Cephesi kazanmış ve milletvekili sayısı sıralamasında birinci olmuştur. İlk turun birincisi Ulusal Birlik ise ikinci turun sonunda üçüncü sıraya gerilemiştir. Ancak yine genel sonuca bakıldığında hiçbir ittifakın tek başına hükümet kurma gücü ve yetkisi olmamıştır. İlk turun sonucundan sonra Fransa'nın birçok bölgesinde eylemler gerçekleştiren halkın "Hepimiz Anti Faşistiz", "Faşizme Geçit Yok" gibi sloganları değerlidir. Muhtemeldir ki sürpriz olmayacak şekilde aşırı sağın zaferi beklenirken bu sonuç, genel anlamda beklenmeyen bir sonuç da olabilmektedir. Örneğin Melenchon'un çok az farkla kaybettiği son

hurbaşkanlığı seçiminin -ki burada esas rakibi Macron'du- üzerinden çok da süre geçmemişken yapılan ilk tur seçiminde aşırı sağ Yeni Halk Cephesi ve mevcut hükümet cephesini geride bırakarak birinci çıkmıştı. Beklenmeyen; ama bir o kadar da Fransa gerçekliğinde anlaşılır bir yola girilmiştir: sistemin ihtiyaçları temelinde yeni bir dizaynın geliştirildiği görülmektedir.

Yine Avrupa'da krize bağlı savaş olasılığının günden güne daha çok dillendirildiği, Dünya'da gerçekleşen bölgesel savaşlar üzerinden atılan adımların belirleyici olduğu bir süreçte aşırı sağın güçlenmesinde emperyalist büyük tekellerin payı yadsınamaz. Tüm memnuniyetsizliğine rağmen örgütsüz ve öndersiz olan halka karşı sistemin devamlılığının sağlanması emperyalistler için esastır. Savaş ya da savaş öncesi koşullarda da böyle olmuştur. Bugün ezilen halklar üzerinde sallandırılan "Dünya savaşı" kılıcı, emperyalistlerin ihtimal dışı görmediği bir meseledir ve konumlanışlar da buna işaret etmektedir. Bu noktada "aşırı sağ" olarak betimlenen Ulusal Birlik'in aslında kâğıt üstünde gayet de "merkez" bir parti/ittifak olduğu da açıktır. Ancak bu da bir çıkarın ya da ihtiyacın ürünüdür. Özellikle mali kriz eksenli yaptırımların yetersiz olduğu, yükselen enflasyona karşı adımlar atılmadığı eleştirisi ve buna yönelik verilen keskin vaatler kitlelerde bir etki yaratmıştır. Bugün Fransa ve Avrupa'da aşırı sağın ciddi bir ivme kazandığı doğrudur ancak bu sadece faşist argümanların desteğiyle sınırlı değildir. Mevcut krizin ceremesini çeken, faturasını ödeyen ezilen esas olarak örgütsüz olan halkların memnuniyetsizliklerini sandıkta

göstermeleri de anlaşılır bir durumdur. Bunun sonucu ise adı ya da tarafı ne olursa olsun mevcut hükümetlerin olanlardan sorumlu tutulmaları ve yerinden almeleridir. Yönetme görevinin "ilere" devri de bu sürecin son nsıması oldu. Babasından aldığı ırkçı-faşist gömleği üzerine geçirirken onu kendi karakterine ve sürecin gereksinimlerine de uyarlayan Marine Le Pen'in mevcut Ulusal Birlik ittifakının esasta sağ ya da aşırı sağdan çok daha merkeze oynayan bir yapı olarak şekillenmesinde başrol oynamıştır. Böylece bu faşist yapılar daha geniş kitlelere hitap etme şansı yakalamıştır.

Her halükârda Avrupa'da faşist yapıların sistemin içi iktidarı zorladığı, en azından kendisi olmadan bir iktidarın şekillenmeyeceği bir süreci görüyoruz. Fransa'da ikinci tur sonunda faşist Ulusal Birlik üçüncülüğe gerilese de sürecin özelliği değişmemektedir. Parlamento'ya gönderdiği milletvekili sayısı ise azımsanmayacak düzeydedir. Özellikle AB ülkelerinde devlet eliyle artan faşist politikaların seçim arenasında ve doğal olarak kitleler nezdinde bir güce dönüştüğü bir gerçekliktir. Buna karşı "Faşizme geçit yok" diyerek sokağa dökülen on binlerin örgütsüz ve öncüsüzlüğü de bir gerçekliktir. Ancak buna rağmen bu iradenin gösterilmiştir. Faşizmin ruhu gezdirilse de devlet eliyle halkların anti faşist ruhu galebe çaldı. Önümüzdeki süreçte Fransa'da hükümetin nasıl ve ne şekilde kurulacağı tartışmalarının ardından en azından bir sene -Anayasa Mahkemesi'nin erken seçim yasağıyla- bu kurulacak hükümet ve kitlelerin konumlanışını göreceğiz. Derinleşen mali kriz, bunun yarattığı politik kriz, artan savaş olasılığı ve elbette kitlelerin memnuniyetsizliği; Fransa ve AB bu çelişkilerin odağı olmuş durumda ve önemli bir süre de bu odak sürecektir. Kitlelerin örgütsüzlüğü örgütlülüğe, öncüsüzlüğü komünist parti öncülüğüne dönüştüğü oranda sınıf savaşımı ezilenler lehine gelişecek ve mutlak bir zafere doğru ilerleyecektir.

PARTİZAN OKURLARINA HAPİS CEZASI YAĞDI

2023'ün Mayıs ayında Partizan'a yönelik gerçekleştirilen operasyonda 13 kişi gözaltına alınmış, 4'ü Partizan okuru olmak üzere toplamda 8 kişi tutuklanmıştı. Salt itirafçının soyut beyanlarıyla oluşturulan davanın 5. duruşması 5 Temmuz'da Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi'nde görüldü. 13 kişi hakkında toplamda 104 yıl 7 ay hapis cezası verildi.

Dosyada aynı zamanda sanık olarak yer alan itirafçının tutarsız ifadelerine, bir delile dayandıramadığı beyanlarına inanan fakat dosyada sanık olarak yer alan 13 kişinin karşı beyanlarını dikkate almayan mahkeme heyeti şaşırtmayan bir karara gitti.

Tutsak Partizanlar son sözlerinde itirafçının soyut ifadelerinin tutuklanma gerekçesi için yetersiz olduğunu yineledi. Soyut ifadelerle tutuklanan Partizan okurları ve dosyadaki diğer isimler hakkında iddia makamı somut gerekçe olmamasına rağmen siyasi bir karar ile cezalandırılma istedi. Yalan ve soyut ifadeler üzerine görülen davada mahkeme heyetinden ceza yağdı.

30. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen karar duruşmasında avukatlar son savunmalarını yaptı. Karar duruşmasında avukatlar daha önceki savunmalarında da bahsettiği üzere bir itirafçının soyut beyanlarının "örgüt üyeliği"ne delil gösterilmesi için yetersiz olduğunu yineledi.

KEŞİF TALEPLERİ REDDEDİLDİ

Ünal Yiğit'in ve avukatının Yiğit'in yakalandığı iddia edilen "gizli bölme" denilen yerde keşif yapılması talebi mahkeme heyeti tarafından reddedildi. Yine Yiğit'in evinde bulunan materyallerin de bilirkişi tarafından incelenmesi talebi de mahkeme heyeti tarafından reddedildi. İtirafçı beyanlarının yalan olduğunu kanıtlayabilecek tanıkların mahkemeye getirilmesi çabası içine girmeyen iddia makamı ve mahkeme heyeti tepki çekti.

Avukat savunmasında "Somut delil" için keşif ve bilirkişi raporu için defalarca talepte bulunulduğu fakat bu talebin sürekli reddedildiği ifade edildi. Avukat Nagehan

Avçıl savunmasında buna dikkat çekerek tepki gösterdi. "Bu deliller toplanmadan bu dosyadan hakkaniyetli karar bir çıkmayacaktır. Bir hüküm çıkması durumunda eksik soruşturma ve kovuşturmayla yürütülen bir karar olacaktır." Avçıl bu deliller olmadan sadece itirafçının beyanlarıyla hareket edilmesi savunma hakkının engellenmesi anlamına geldiğini belirtti.

'YARGILAMANIN İDEOLOJİK MOTİVASYONU'

Avukat İnayet Aksu ise salt itirafçı beyanlarının "örgüt üyeliğine" gerekçe gösterilmesinin yetersiz olduğunu belirterek daha önce Yargıtay'ın bu konu hakkında verilen kararının dikkate alınmasını talep etti.

"Soyutluk içerisinde hareket ediyoruz. Bir noktada somutlaştırıp o fiilin o fail tarafından işlendiğine dair net bir karar oluşturmamız lazım. Bu çok zor. Somutlaştırma işi yapılmıyor. Sadece varsayım yapılıyor. Bu da yargılamanın ideolojik motivasyonudur. Bir soyutluk havuzundayız ve kendimizi anlatmak zorunda kalıyoruz."

Avukatlar savunmalarının ardından müvekkillerinin tahliyesini ve beraatını talep etti. Mahkeme heyeti karar için 15 dakika ara verdi. Ara verilmesinin ardından 13 kişi hakkında istenilen hapis cezaları okundu.

CEZA YAĞDI

Ünal Yiğit hakkında indirim uygulanmadı ve 'örgüt üyeliği'nden 10 yıl, 'patlayıcı madde bulundurmak'tan 10 yıl; toplamda 20 yıl hapis cezası verildi. 'Örgüt üyeliği'nden Cem Karakuş hakkında 7 yıl 6 ay, Aysel Kaya hakkında 7 yıl 6 ay, Nihat Konak hakkında 7 yıl 6 ay hapis cezası kararı verildi. Tutuklu bulunan diğer isimler hakkında da ayrı ayrı 7 yıl 6 ay hapis cezası verildi.

Tutuksuz yargılananların tamamına da ayrı ayrı 6 yıl 3 ay hapis cezası verildi.

Partizan okurları mahkeme heyetinin kararına "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz!" sloganıyla karşılık verdi.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

yenidemokrasi1

ydemokrasi11

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

yenidemokrasi

yenidemokrasi34.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20